

Yeter ki
KUR'AN SUSMASIN

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM	3
2. BÖLÜM	6
3. BÖLÜM	6
4. BÖLÜM	9
5. BÖLÜM	12
6. BÖLÜM	19
7. BÖLÜM	24
8. BÖLÜM	30
9. BÖLÜM	36
10. BÖLÜM	40
11. BÖLÜM	41
12. BÖLÜM	47
13. bölüm	54
14. BÖLÜM	59
15. BÖLÜM	65
16. BÖLÜM	68
17. BÖLÜM	71
18. BÖLÜM	75
19. bölüm	77
20. BÖLÜM	86
21. bölüm	88
22. BÖLÜM	98
23. bölüm	103
24. bölüm	107
25. BÖLÜM	111
26. BÖLÜM	114

ithaf

“Bu kitap; izzetli, onurlu mücadelelerinden dolayı eşi, babası, kardeşi şehid olmuş, zindanlara düşmüş, muhacir ve mahkum olmuş tüm Müslüman kadınlar ile başörtüsü direnişiyle onurlu bir mücadele sürdüren bacılara ithaftır”

1. BÖLÜM

Yıl 1990’ların başı... Müslüman izzetinin çiğnenip ayaklar altına alındığı, İslami değerlerin hiçe sayılmaya başlandığı yıllar... Ve yıllarca sürecek şanlı bir mücadelenin ayak sesleri...

Şehrin kenar mahallesinde bir ev.

-Biz, bu toplumdan din olgusunu kaldırmadığımız müddetçe hedefimize ulaşamayız. Sosyalist bir devlete giden yol; din olgusunu toplumdan kaldırmaktan geçer.

Hararetili hararetili konuşuyordu adam. Karşısında bulunan altı militana sosyalizmi ve onun ile oluşturacakları yönetim şeklini anlatıyordu. Bölge insanı dindar olduğundan kendileri için en büyük engelin İslam dini olduğunu ve onun kaldırılması gerektiğini, böylece amaçlanan hedefe daha kolay ulaşacaklarını anlatıyordu:

-Yıllardır verdiğimiz mücadelemize karşın, İslami kimlik ile ortaya çıkan birileri tüm çalışmalarımızı boşa çıkarabilirler. Partinin yoğun fikri çalışmalarını boşa çıkarmak isteyen bu şahıslara hiçbir şekilde müsamaha gösteremeyiz. En kısa zamanda bu şahısları ortadan kaldırmalıyız, diye konuşmasını sürdürdü. Odada bulunan altı silahlı militan, dikkatli ve sessizce dinliyorlardı. Bağdaş kurup elindeki sigarayı yudumlayan kalın bıyıklı, esmer, uzun burunlu, orta yaşlı adam, militanları gidecekleri eylem öncesi, cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Son yıllarda toplumu İslami kimliğinden uzaklaştırmak için yoğun propaganda ve silahlı eylem düzenleyen mürted örgütün, sosyalist çalışmalarının aksine, İslami çalışma içine giren muvahhid Müslümanların yoğun İslami tebliğ çalışmaları mürted örgütü ürkütmüş ve onu saldırgan hale getirmişti. İslam’a hiçbir şekilde tahammül etmeyen sözde bağımsızlık mücadelesi veren mürted örgüt, İslami oluşumları hiç tahammül etmediğinden silahlı saldırılar başlatmıştı.

Odada grup sorumlularını dinleyen militanlardan biri söz alarak; heyecanlı bir şekilde “Heval Çiya” diye söze başladı.

-Söyledikleriniz her şeyi ile isabetli ve partinin görüşleri doğrultusundadır. Toplumumuzun kurtuluşu, sosyalizm ile gerçekleşir. Toplumumuz dindar olduğundan sözünü ettiğiniz “İslamcı” oluşum çok hızlı bir şekilde taraftar buluyor. Çok şiddetli bir şekilde onları sindirmeliyiz. Partinin dediği gibi: “Bizden başka güç olmamalı”

Bu sözlerine diğerleri de farklı şekillerde konuşarak destek oldular. Sorumluları kendinden emin ve kibirli bir şekilde yapacakları eylemi anlatmaya başladı.

-Yoldaş Zınar ve yoldaş Kendal, siz ikiniz ekip başı olacaksınız. Yoldaş Zınar ve diğer ikisi ..... mahallesinde bulunan ..... camisine bombalı saldırıyı gerçekleştirecekler. Bu camide İslamcılar çok yoğun bir şekilde Kur'an dersi veriyorlar. Buna engel olmalıyız. Bunun için camiyi bombalayacağız. Daha sonra da mahalleliyi tehdit edip çocuklarını camiye göndermemelerini söyleyeceğiz.

Birden sustu. Elindeki sigarayı parmakları arasında sıkıştırarak ağzına götürdü. Derin bir nefes çekti. Bir daha , bir daha çekti ve kahkahalarla gülmeye başladı. Sigaradan sararmış dişleri tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmıştı. Kahkahası kesildikten sonra durdu. Etrafındaki militanları süzmeye başladı. Tek tek gözlerini üzerlerinde gezdirdi. Diğerlerinin şaşkın bakışları neler olduğunu bilmediklerini gösteriyordu. Tekrar sigarasından bir nefes çekti. Ve "İslamcılaaaar..... sizinle hesabımız var. Sizi unutmuş değiliz..." diye mırıldandı. Mırıltısını diğerleri de duymuştu. Tekrar odada bulunan militanlara döndü;

-Yoldaş Kendal! Sen ve diğerleri .... Mahallesinde bulunan Şükrü ... adlı şahsa karşı eylem gerçekleştireceksiniz.

Bu sırada kapının tıklamasıyla on altı on yedi yaşlarında genç bir kız içeri girdi. Üzerinde dar kot pantolon, vücut hatlarını belli eden bir gömlek vardı. Kestirdiği kısa saçları ile bir kızdan çok erkeği andıran genç bayan elindeki tepsiyi göstererek ;

-Abi size çay getirdim, dedi. Bağdaş kurarak oturan ve militanlara emirler veren şahıs,

-Ez sıpas dıkım Xweşkamin (teşekkür ederim bacım), diğerlerine dönerek;

-Biriniz Zozanın elinden tepsiyi alın, dedikten sonra,

-Gel Zozan sen de otur. Bugün kan gövdeyi götüreceksin. İslamcılara büyük bir darbe indireceğiz, dedi.

Militanlardan biri hemen kalkıp tepsiyi aldı. Ve çayları dağıttı. İçeri giren ve adı Zozan olan genç kız da yanlarına oturdu.

Adam gelen çayı yudumlarırken tekrar söze başladı:

-Nerde kalmıştık? Hah!.. Tamam hatırladım. İşyerine bombalı ve kaleşnikoflu.. Hiç fark etmez ne şekilde olursa olsun; ama yeter ki o adam ortadan kalksın.

Zınar adlı militan söz almak istercesine boğazını temizledi.

-Evet, heval Zınar bir şey mi söyleyeceksin?

-Diyeceğim şu... cami eylemini gerçekleştiremezsek...

Çiya hemen onun sözünü kesti ve bağırdı:

-Ne demek gerçekleştiremezsek? Gerçekleştirmek zorundasınız. O cami bombalanacak. Kimin öleceği, kimin kalacağı, ne olacağı umurumda bile değil.

-Şey... ben onu demek istemedim. Ya İslamcılar bizi fark ederlerse...

-Ne demek istiyorsun? Korkuyor musun yani?

Konuşulanları dinleyen Zozan söze karıştı:

-Abi! İstiyorsanız ben gideyim. Kimse benden şüphelenmez.

-Beni yanlış anladınız. Benim kimseden korkum yok. O eylemi ne pahasına olursa olsun gerçekleştireceğim. Yoldaş Zozan'a gerek yok.

Bunları söylerken içi öfke ile dolmuştu. Zozan'ın yanında küçük düşmüştü. Tahammül edilecek bir şey değildi bu. "Hepsini öldüreceğim, camiyi yerle bir edeceğim" diye sessizce mırıldandı.

Sorumluları çayını bitirdikten sonra tekrar bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekerek, dumansı burnundan soludu.

-Bu eylemleri başarı ile gerçekleştirirseniz... Bilhassa Şükrü denilen şahsı öldürürseniz size büyük bir ödül olacak. Bu adam gençler ile İslami sohbetler yaparak beyinlerini yıkıyor. Hepsini dinci yapmış. Bu gençler dinci olmamalı. Hepsi partinin birer sosyalist elemanı olmalı. Bu topraklarda din olmamalı...

Defalarca tekrarlamıştı bu sözleri. Sanki beyinlerine kazımak istiyordu. İslami bir hayat yaşayan ve yaşatmak isteyen muvahhidlere de çeşitli isimler takarak ve iftiralar ile yaptıklarını meşrulaştırmak istiyordu.

-Hadi bakalım sizden güzel haber bekliyorum. Diyerek gitmelerini emretti.

Bellerine koydukları silah ve ceplerine aldıkları bombalarla ayrılmak üzere ayağa kalktılar. Çıkmadan sol ellerini havaya kaldırıp "her biji Parti " (yaşasın parti) diye slogan atıp evden çıktılar. Zozan abisine döndü.

-Başarabilecekler mi?

-Camiyi bombalama işini yaparlar. Diğerine gelince; onu da muhakkak yapmak zorundalar. İşyerine birkaç bomba atarlar. Sonra da kaleşnikoflarla tararlar olur biter.

-Ya başkaları da varsa?..

Onlar da onun ile ölürler. Böylece bizden daha çok korkulur.

Tekrar gülmeye başlamıştı. Evden çıkan militanlar korkunç eylemlerini gerçekleştirmek üzere yola çıkmışlardı bile.

İslam toplumunun bünyesinden çıkan annesi-babası Müslüman olan bu insanlar üyesi oldukları örgüt tarafından Marksist-Leninist görüşü benimseyerek İslam'a ve Müslümanlara savaş açmış,

İslami kimliği ön planda tutan Müslümanlara saldırılarda bulunacak kadar, İslam düşmanı olmuşlardı.

2. BÖLÜM

Yaşamın kıyısında bir yer, korku, dehşet, kan, gözyaşı, yokluk, kimsesizlik, ihanet... hepsinin bir arada olduğu bir belde. Yüzyılların getirdiği bir yaşam mücadelesi...

İslam, iman ve cihadın bütünleştiği, sadakat bağlılık, itaat ve feda oluşun, güzel bir ahenk içinde seyrettiği, kendini gösterdiği mazlum bir belde. Yıllarca çeşitli şekillerde dininden uzaklaştırılmak istenen bir toplum. Verdiği binlerce şehidin ardından bağrından çıkarılan ihanet dolu çiban ve onun verdiği acı, gözyaşı ve hüznün.

İstiklal Mahkemelerinin ve o dönem katliamlarının izini silememişken, çekilen acılar unutulmaya çalışılırken... yine katliam ve gözyaşı dolu günler. Ve.. bahaneler... olağanüstü bir yaşamdan başka bir olağanüstü yaşama geçiş.

İnançtan, imandan, İslami hayattan uzaklaştırma... yargılar; sistemli çalışmalar sonucu değişiyor ve hayat başkalaşıyordu. Firavun'un sarayında bir Musa, putları kıran İbrahim, İsa ve Hira'dan çıkıp gelen bir Muhammedi uyanış. Muhammed (sav)'in Medine'sindeki cami ve ...

Ve... Kur'an, cami, namaz, öze dönüş... iffet, şeref, namus, hayanın tekrar dirilmesi... Buna karşı korku, dehşet, vahşet ve işkencelerin dönüşü...

Yeni bir güne merhaba diyordu. Şehri güneş ışıklarının sokak ve caddelerini aydınlatması ile buz gibi hava, az da olsa ısınmaya başlıyordu. Sanki mevsim, insanların ruhlarını kalplerini, yüzlerini ayna yapıp yansıtıyordu. Soğuk kış, yavaş yavaş kendini hissettirmeye ve evlerin bacalarını tütürmeye başlamıştı. Okulların açık olmasından bu saatlerde sokaklar öğrencilerle doluydu. Tek tip elbise giyinmiş öğrenciler sanki okula değil de askeri kışlaya gidiyorlardı.

Resmiyetin soğuk yüzü ile küçücük yaşlarda tanışıyor çocuklar. Tıpkı olağanüstü bir yaşama alıştıkları gibi...

3. BÖLÜM

-Uyan! Hadi kızım uyan! Yeter artık geç kalacaksın.

-Of!.. tamam kalkıyorum.

-Bak! Kahvaltı hazır, okula geç kalacaksın. Hep böyle yapıyorsun zaten. Ya kahvaltı yapmadan gidiyorsun, ya da kahvaltı yaptığında da okula geç kalıyorsun.

-Tamam anne, kalkıyorum.

Ayşe Hanım, işleri ile meşgul olurken, kızının kalkmadığını fark edince mutfaktan: "Fatma! Kalkmadın mı hâlâ?" Diye seslendi. Annesinin sesi ile irkildi Fatma.

Uykunun en güzel yerinde kalkıp okula gitmek. "Nereden çıktı bu okul, olmasaydı olmaz mıydı?" diye mırıldandı.

Gözlerini ovarak lavaboya gitti. Buz gibi suyu yüzüne çarpınca biraz daha kendine geldi. Bir yandan da “okulmuş, sabahın köründe okul mu olur? Of!.. acaba doyasıya uyuyabilecek miyim bir gün?” diye söyleniyordu.

Ayşe hanım tekrar içerden seslendi.

-Kızım uyandın mı?

-Evet anne hazırlanıp geliyorum.

Hazırlanıp sofranın başına geçti Fatma. Genelde yalnız kahvaltı yapardı. Küçükler ondan sonra okula giderlerdi. Bunun için onlar daha sonra uyanıp kahvaltı yaparlardı. Şükrü bey de esnaf olduğundan dilediği zaman dükkânını açmaya giderdi ama genelde küçüklerle kahvaltı yapıp onlarla beraber çıkardı.

Fatma, kahvaltısını yapıp evden çıktı. Hafta başıydı bugün. Havalarda epey soğumuştur. Üşüyordu. Kitaplarını göğsüne bastırılmış ilerlerken, yolda okul arkadaşlarından çiğdem, Tuba, Zozan ile karşılaştı.

-Günaydın Fatma!

-Size de günaydın.

-Suratından düşen bin parça, ne oldu? Dedi Çiğdem.

-Ne olacak?.. Her sabah o güzel uykudan uyanmak yok mu? Of!.. Allah'ım! O kadar zor ki... hâlâ uyku sersemliği var üzerimde.

-E... ne yaparsın. Hayallerini gerçekleştirmek için katlanacaksın. Dedi Tuba.

-Ne hayali ya!.. Bizim ağabeylerimiz okuyup bir şey mi oldular sanki? Neymiş; üniversite sınavları imiş. Onlarda da hile yapıyorlar zaten. Bizim bölge insanını geri bırakmak için ellerinden geleni yapıyorlar dedi Zozan.

Yıllardır olağanüstülük yaşıyordu bölge. Şehirlerde, kasabalarda hemen hemen nüfusun yarısını polisler ve askerler oluşturuyordu. Olağanüstü hal bölgesi olduğundan burada kanunlar farklıydı. İnsanlar kendilerini güvenlik içinde görmüyorlardı. Devlet kuruluşları burada diğer bölgeler gibi tam işlemiyordu. Bu uygulamalardan dolayı bölge insanının hiçbir konuda güveni kalmamıştı.

Okullarda derslerin çoğu boş geçiyordu. Öğretmenler buraya gelmiyorlardı çünkü.

-Ne yani, biz şimdi boşuna mı okuyoruz? Dedi Çiğdem.

-Ne yani, boşuna okuyoruz demedim; yalnız pembe hayaller kurmanın bir anlamı yok demek istedim. Görmüyor musun liseyi bitirip de üniversiteye girenler parmak ile gösterilecek kadar az, dedi Zozan.

-O zaman evde oturup dantel işleyelim. Annelerimiz gibi cahil kalalım. Ya da ev hanımı olalım daha mı iyi?! Dedi Fatma.

-Dalga geçmenin anlamı yok. Biz geri bırakılıyor. Bölgemize sanayi getirilmiyor, fabrikalar kurulmuyor, okullarımızın halini görüyorsunuz. Biz her halimizle bir sömürge bölgesinin halini yaşıyoruz.

Fatma, Zozan'a itiraz etti:

-Neden böyle düşünüyorsun? İstedığımız yere gidebiliyoruz, istediğimiz giysiyi giyebiliyoruz, okula gidiyoruz, müzik dinliyoruz.

-Evet, birkaç yıl öncesine kadar buralarda pantolon giymek ya da etek giymek başı açık dolaşmak, hatta yabancı bir erkekle dolaşmak imkansızdı. Bunu büyüklerimiz hep anlatmıyorlar mı? Ama şimdi böyle mi? Dedi Tuba.

Çiğdem, Tuba'nın sözünü kesti:

-Ay!.. Nasıl dayanıyorlar bu yaşantıya?.. Pantolon giymeyeceksin, başını örteceksin, erkeklerle konuşmayacaksın, dışarı çıktığında çarşaf giyeceksin... aman Allah'ım! İntihar ederim ben.

Çiğdem bunu söylerken iyi ki yok der gibiydi.

-Aslında “yoldaşların” çalışmaları olmamış olsaydı, bu dedikleriniz olmayacaktı zaten. “hevallerin” özverili çalışmaları sonucu bu dedikleriniz, yeni neslin arasından kalktı. Çünkü; sosyalizmde “din” yoktur. Dinden kaynaklanan her şeye karşıdır sosyalizm. Çünkü; bizi geri bırakan dindir. Özgürlüğümüze engel olan yine dindir. Özgürlüğümüzü kazanmanın yolu dini halkın arasından kaldırmaktan, dinden kaynaklanan her şeyi tamamı ile yok etmekten geçer, diyen Zozan'a, Fatma itiraz etti:

-İyi vallahi! Tüm yaşlıları, hacı-hocaları, şeyhleri yok edelim. Böylece din ortadan kalkar.

-Of!.. sıkıldım bu konuşmalardan, yeter artık, şu anda bizim öyle bir sorunumuz yok. Ailelerimiz bizi namaz için zorlamıyor. Oruç, tutmak zorunda değiliz. Örtünmemizi de bizden isteyen yok. Bize dışarı çıkmayın diyen de yok. Yabancı erkekler ile konuşup dolaşabiliyoruz ve istediğimiz her şeyi yapabiliyoruz, dedi Tuba.

Şayet “yoldaşlar” olmasaydı, asla böyle olmazdı. Ben de diyorum ki: bugün yaşadığımız bu özgürlükleri sosyalizmi benimsemiş ve onu bir hayat şekli olarak kabul etmiş, Marksist bir dünya görüşüne sahip “heval”lere ve bu bilinci onlara veren “parti”ye borçluyuz. Yoksa şimdi bizler de kara çarşafıya bürünmüş ve istediklerimizi yapamıyor olacaktık.

Bu esnada sınıf arkadaşlarından Serdar'ı gören Zozan;

-Serdar, Serdar! Diye seslendi. Zozan'ın seslenmesiyle yanlarına gelen Serdar;

-Merhaba! Günaydın kızlar! Dedi yılışık bir şekilde.

-Günaydın.

-Ne var ne yok?

-İyilik sağlık seni sormalı..

-Fatmacığım sen nasılsın?

-İyiyim, teşekkür ederim, derken istemeyerek konuştuğu belli idi, yüzüne bile bakmamıştı cevap verince. Oldum olası hoşlanmıyordu bu çocuktan. Belki de Serdar'ın ona olan ilgisini bildiğinden ve yanında yapmacık davranışlarda bulunup çokça gösteriş içine girmesindendi.

Fatma, evin en büyük çocuğu olduğundan ve annesinin geçirdiği bir hastalıktan dolayı uzun süre başka çocuğunun olmamasından nazlı ve şımarık büyümüşü. Düzgün fiziği ve uyumlu yüz hatları ile güzel bir genç kız idi. Bunun için ilgi odağı olmakta fazla gecikmiyordu. Bunun verdiği bir havayı taşıyordu. Kendinden küçük iki erkek kardeşi vardı.

Babası toptan gıda ticareti yapıyor, maddi olarak rahat bir hayat yaşıyorlardı. Rahat bir ortamda büyüdüğünden kendi kararlarını kendi almayı öğrenmiş olmasından dolayı başına buyruk hareket etmekten geri durmuyordu. Tüm bunlara rağmen çok iyi kalpli sevecen, cana yakın, duyarlı ve vefalı bir kızdı. Bunun için de arkadaşları tarafından çok seviliyordu,

Serdar'a fazla yüz vermemesi, Serdar'ı çileden çıkarıyordu. Defalarca Zozan'ı aralarını bulması için devreye soktuğu halde bir şey elde edememişti. Zozan, belki aralarını bulurum umudu ile Serdar ile planlı olarak anlaşmış ve bir rastlantı görüntüsü vermişlerdi. Ne var ki Fatma'nın ona yüz vermeye hiç niyeti yoktu. Serdar'ın yakınlaşma çabalarına baştan savma cevaplar vererek bunu belli ediyordu.

Bu şekilde dört genç kız ve yanlarında Serdar ile okula doğru ilerlemeye devam ettiler.

4. BÖLÜM

Şükrü bey ve çocuklar uyanmış her sabahki gibi kahvaltı yapmak için sofranın başında toplanmışlardı. Bir yandan kahvaltılarını yaparken bir yandan da konuşuyorlardı. Ayşe hanım kızı Fatma'dan şikayet etti.

-Uyanmıyor, onu uyandırınca kadar canım çıkıyor. Bazen kahvaltı bile yapamadan gidiyor. Dersleri hiç iyi değil..

-Ne yapayım, okuması için elimden geleni yapıyorum. Onu hiçbir konuda zorlamıyorum. Giyimine dahi karışmıyorum. Önceleri öyle miydi? Bizim bacılarımızın, analarımızın başlarını açmaları, örtüsüz dolaşmaları hadlerine miydi? Mümkün değil yapamazlardı. Ama şimdi buna da karışmıyorum. Yeter ki okusun deyip elimden geleni yapıyorum.

-Zaten bu duyarsızlığın onu şımartıyor. Okuldan gelir gelmez bu defa da dışarı arkadaşlarıyla dolaşmaya gidiyor. Bana hiç yardım etmiyor. Akli bir karış havada.

-Hımm...

-Beni dinlemiyorsun galiba.

-Yo, dinliyordum, ne diyordun?

-Dinleseydin ne dediğimi bilirdin. Düşündüğün şeyler kızından daha mı önemli?

-İşleri düşünüyordum. Son zamanlarda işler biraz durgunlaştı. Acaba yapılan yeni zamların mı etkisi var? Genelde bizim gıda sektörünün işleri pek durgunlaşmazdı. Evet evet kesinlikle yapılan yeni zamların etkisi olacak.

Ayşe hanım, konu ekonomik durumlarından açılınca kızını unuttu.

-İşyerini değiştiren; belki değişiklik işe yarar da işlerin açılır. Ya da farklı şeyler satmaya çalışsan olmaz mı?

-Değişiklik biraz zor. Çünkü, müşterilerim şu an bulunduğum yere alışmışlar. Farklı şeylere gelince, olabilir; ama onlar için de para lazım. Şu anda biliyorsun ev için kooperatif işindeyiz. Evin taksitlerini ödüyorum. Bunun dışında yeni aldığın makinenin ve diğer ıvır-zıvırların taksitlerini ödüyorum.

Bir an daldı ve köydeki evlerini, tarlaya gidişini, oduna gidip odun taşıyışını, yoksulluk içinde geçen gençliğini düşündü Şükrü bey. Şimdi böyle değildi. Tarlada çalıştığı kadar yorulmuyor, odun toplamıyordu, ama yine de o zaman şimdikinden daha rahat olduğunu düşündü.

-Yine daldın. Söylediklerimi dinlemiyorsun. Son zamanlarda sende bu haller çok olmaya başladı. Bir sorunun mu var?

-Hayır, merak etme bir şeyim yok, deyip ayağa kalktı. “ben gidiyorum, bir ihtiyacın var mı?

Babalarının ayağa kalktığını gören Ali ve Ahmet de hemen sofradan kalkarak bir ağızdan babalarına:

-Bize para vermedin. Para vermezsen okula gitmeyiz, dediler.

Ali ilkokul 5. sınıfta okuyordu. Sarı saçları ve mavi gözleri ile çok güzel bir çocuktü. Çalışkan olduğundan babası tarafından çok seviliyordu.

Ahmet, ilkokul 2. sınıfta okuyup kardeşinin tam tersine, esmer, siyah saçlı ve kara gözlü bir çocuk olup bölge insanının yapısındaydı. Ahmet derslerinde biraz zorlanıyordu. Çünkü Türkçe’yi hâlâ tam sökmemişti. Bu da derslerini etkiliyordu.

Aslında bölge insanın çoğu böyle. Bu sebepten bir çok konuda meramını ve ihtiyaçlarını ifade edememekte.

Şükrü bey evden çıkıp işyerine doğru ilerlerken yolda uzun süredir görmediği bir dostuna rastladı. Bu rastlantı onu çok sevindirmiş çoktandır görmediği arkadaşını dükkana götürerek derin bir sohbeta dalmışlardı.

-Nasılsın, ne yapıyorsun? Çoktandır görünmüyorsun, nerelerdesin? Dedi Şükrü bey.

-İyiyim sağ olası. Vallah işten güçten fırsat yok. Yaklaşık bir yıldır işim gereği şehir dışındaydım. Bunun için arayıp sormadım, seni sormalı. Sen ne yapıyorsun, diye mukabelede bulundu Mecit bey,

-Gördüğün gibi evden işyerine, işyerinden eve gidip geliyorum. Başka bir şey yapmıyorum. Zaten başka da yapılacak bir şey yok. Çocukların nasıl, Ayşe yenge..

-İyidirler, iyidirler. Ayşe bildiğin gibi ev işleriyle uğraşiyor. Fatma lise 3'te okuyor. Akli bir karış havada. Zamane gençlerinin çoğu öyle olmuş. Sahi sizin Hasan ne yapıyor, okulu bitirdi mi?

-Sorma birader, benim ondan çektiğimi yağ ateşten çekmemiştir. Şu an üniversitenin ikinci sınıfında okuyor.

Merak içinde sordu Şükrü bey:

-Neden? Ne oldu ki?

-Daha ne olsun? Tam bir sofı olmuş. Cebinde takkesi, misvakı camiden çıkmaz olmuş. Oğlum diyorum, gençsin, toysun, bırak bunları biraz hayatını yaşa, sonra istersen derviş de olursun. O ise bana "ölüm gençliğe bakmaz. İslam'ı yaşamak için ille yaşlı olmak gerekmiyor. Asıl olan genç iken İslam'ı yaşamaktır" diyor. Tamamen kendini dine vermiş durumda. Ne yapacağımı şaşırdım. Oysa ben onun okul okuyup bir makam sahibi olmasını beklerken o tam tersi davranıp dünyayı bir kenara itmiş durumda. Varsa-yoksa cami ve dini ibadetler. Bunları hedef edinmiş.

-Ne yaparsın Mecitciğim. Bizler sabahtan akşama kadar çalışıp çabalıyoruz. Çocuklarımızın belli bir yere gelmeleri için didiniyoruz. Onlar ise bizim dediğimizi değil başkalarının dediğini yapıyorlar.

-Evet, biz böyle miydik? Bizim baba tarafımız bize bir şey söylediler mi itiraz etmek haddimiz değildi. Gerçi itiraf etmeliyim ki, Hasan'ın edep ve terbiyesi diğer çocuklarımızinkinden daha fazla. Beni hiç kırmıyor. Bana ve annesine çok saygılı. Ne var ki benimsediği yaşam tarzı bana aşırı geliyor. Bu konuda onun ile anlaşmıyoruz. Biz de Müslümanız; ama onlar gibi aşırı değiliz. Gerçi namaz kılmıyorum; lâkin illa namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek mi gerekiyor? Müslümanlık kalp işidir. Kalbin ile inanmışsan tamam. Bunları söylediğim zaman bana: "İslam sadece kalp işi olsaydı; Allah ameli gerektirecek emirlerde bulunmazdı. İslam'ı sadece kalp işi olarak görenler, Allah'a iftira ediyor, haşa bir nevi onu bilgisizlikle suçluyorlar.

Ne demek kalp işi olacak da Allah buna rağmen bizden ameli şeyler isteyecek? Allah'ı tenzih ederim. Allah K. Kerim'de "İnadık deyip de bir başınıza bırakılacağınızı mı sandınız?" buyuruyor. Bu da sadece inandım demekle Müslüman olunmayacağının en büyük delilidir" diyor.

İşte bana bu ve buna benzer şekilde karşılık vererek benim hakkıyla inanmadığımı ima ediyor, diyerek dert yanıyordu.

Aslında oğluna içten içe hak vermiyor değildi Mecit bey. Ne car ki yakın çevresi ve yaşam tarzı onun oğluna karşı tavır almasına sebep oluyor, oğlunun yaşadığı temiz İslami yaşantıyı aşırı buluyordu. Oysa ki İslam'ı en iyi yaşayan sahabelerin yaşantısı tam anlamı ile günümüzde yaşansa toplumun büyük bir çoğunluğu yeni bir din çıkarıldığını söyler.

İslam için sayısız şehit vermiş bir toplumda İslami hayatın garipsenmesi küfrün ne kadar da sinsi ve ciddi çalıştığını gösteriyor.

-Hasan da camilerde halkın çocuklarına K. Kerim dersi vermek istiyoruz diyen ve hanımları çarşafli olanlara mı katılmış yoksa?

Derin bir of çekti Mecit bey

-Ta kendileri. Yediği içtiği onlardan ayrı gitmiyor. Bir düşün... gencecik çocuk gece yarları uykudan uyanıp namaz kılıyor. Ramazanın dışında oruç tutuyor. Yabancı hiçbir bayan ile konuşmuyor, akraba kızları dahil. Cami vakti geldi mi işini gücünü bırakıp camiye gidiyor. Neymiş beyefendi orda K. Kerim dersi veriyormuş... Kur'an dersi sana mı kaldı? İmamlar var onlar versinler dediğimde;

-Allah Resulü "En hayırlınız Kur'an öğrenen ve öğretinizdir" diye buyuruyor. Bu emir tüm Müslümanları kapsar, sadece imamları değil. Kur'an-ı Kerimi öğrenip öğretmek sadece onlara has değildir. Hepimizin ödevidir. Hıristiyan aleminde olduğu gibi İslam'da din adamı sınıfı yoktur. Yani toplumda sadece bir kısım insan dini hükümlerle ilgilenecek toplumun diğer kısmı onları takip edecek ve kendisini sorumlu kabul etmeyecek. Hayır! İslam'da bu yoktur. Allah K. Kerim'de "Ey iman edenler!" diyor, "Ey İmamlar!" demiyor. Bu yüzden Kur'an-ı Kerim öğretmek, İslam'ı anlatmak küçük-büyük, erkek-kadın tüm Müslümanlara farzdır. Bunun için bugün ben camiye Kur'an dersi vermeye gidiyorum. Toplumun çocuklarına hiçbir ücret beklemedin ben ve benim gibileri gidip ders veriyoruz. Hatta çok büyük fedakârlıklarda bulunarak, bacılar da camide kız çocuklarına ders veriyorlar. Bu yaptığımız işten dolayı bizim alınımızdan öpeceğinize bize karşı cephe alıp alıkoymaya çalışıyorsunuz. Bu bir Müslümana yakışır mı?

Gibi uzun uzun cevaplar veriyor. Şaşırp kaldım. Ne yapacağımı bilemez durumdayım. Aslında yaptıkları hoşuma gitmiyor değil; ama şu parti mensupları ona zarar verebilirler. Çünkü, onların İslam'a pek tahammülleri yok. Zaten İslamcılara da savaş açmışlar. Oysa onun hiç umurunda değil. Öldürülürsem şehidim diyor. Ben de şehid olmak istiyorum deyip ölümle dalga geçiyor. Ya yakalanırsa, çünkü devlet de camilerde ders verilmesini istemiyor. Hatta ders verenlere karşı büyük bir baskısı var. Bunun için yakalanmasından da korkuyorum. Mecit bey anlatıyor, şükürü bey de dinliyordu.

5. BÖLÜM

Bayan öğretmen hararetili hararetili kadının toplumdaki yerini ve medeni kanunun kadına verdiği özgürlükleri övüyor, cumhuriyet öncesi kadının bulunduğu durumu ise yerden yere vuruyordu. Kadının nasıl iş hayatına atıldığını, çalıştığını, istediği her şeyi yapabildiğini, kara çarşıaftan kurtulduğunu vs. anlatıyordu.

Öğrencilerden Berivan söz almak için elini kaldırdı. Öğretmenin söz vermesiyle ayağa kalktı.

-Toplumumuzda dini duygular o kadar ağır basmaktadır ki şu anda bile toplum içindeki kadınlar, sözü edilen özgürlüklerden yararlanamamaktadır. Örtünmemek, başını açmak, yabancı erkeklerle konuşmak, hâlâ çok büyük ayıplardan kabul edilmektedir. Cumhuriyetin kadına verdiği özgürlükler toplumumuz tarafından benimsenmemiş; bilakis ters etki yaparak daha çok dine sarılmalarına sebep olmuştur.

Oysa bölgede çalışma yapan ve sosyalizmi benimseyen bazı yurtseverlerin özverili çalışmaları, kadını dinin kontrolünden çıkartmış, asıl özgürlüğünü vermiştir. Çünkü toplumda din olduğu sürece kadın asıl özgürlüğünü yaşayamaz.

Konuşmalar o kadar çok İslam'a saldırıya yönelikti ki öğrencilerden Hamdullah'ın tahammülü kalmamıştı. Sınıfta dindar kişiliğiyle biliniyordu. Temiz bir yüzü ve düzgün fiziğe sahipti. Bilgi

birikimiyle konuştuğunda karşıdakini mat eden ve ikna edebilen bir yapıda olmasından; söz için el kaldırdığında diğer öğrenciler güzel bir tartışma dinleyeceklerini anlamışlar ve tam bir sessizlik olmuştu.

Öğretmen kendisine söz verdi.

-Öncelikle özgürlüğü tanımlamak lazım. Nedir özgürlük? Bu kelimeyi tam olarak anlamlandırabiliyor muyuz acaba? Özgürlükten kasıt insanın her isteğini yapması mıdır? Şayet özgürlükten kasıt buysa kusura bakmayın sosyal bir varlık olan insanın bu söylediğiniz şeyi yapabilmesi mümkün değil. Eğer bir toplumda yaşıyorsak o toplumun diğer bireyelerine zarar vermemek ya da haklarına tecavüz etmemek için uymak zorunda olduğunuz bazı kural, kaideler, kanunlar olması lazım. Bu anlamda kastettiğiniz mutlak özgürlük mümkün değil,

Öğretmen söze karıştı.

-Hayır, zaten bizim de kastettiğimiz özgürlük; mutlak bir özgürlük değil. Bizim söylediğimiz özgürlük; çağdaş kadının yaşadığı şekildeki, yani günümüz medeniyetine uygun bir hayat tarzı benimseyen kadının özgürlüğüdür.

-O zaman söz ettiğiniz medeniyetin ve kastettiğiniz özgürlüklerin kadına neler verdiğine ve ondan neler aldığına bakalım. Bizler mantıklı insanlarız. Kâr ve zararı birbirinden ayırabilecek yaşta ve karşımızdaki olguyu yargılayabilecek olgunluktaız. Öyleyse;

Günümüz medeniyetinin kadından aldıklarını önce bir ele alalım. En başta özel oluşunu elinden almıştır. Çünkü kadın, kendi varlığıyla değerlidir. Öyle ki Allah Kur'an-ı Kerim'de; "Ziyet yerlerini örtsünler.." buyurmakta. Bunun için kadının varlığı bir ziynettir. Bu günkü medeniyet ne yaptı? Kadının vücudundan yararlanmak suretiyle sömürmeye başladı. Kölelik döneminden bir farkla o da kadına sözde bazı haklar tanıyarak onu tam bir sömürü aracı yaptılar. Oysa ki bu hakları verirken aslında ondan çok şey aldılar. Ondaki özel şeyleri alıp genelleştirdiler. Onu kullanarak zenginleştirdiler; ama ona sadece pastadan bir dilim verdiler.

Hamdullah bunları söyleyince öğretmen yine müdahale etti.

-Hukuksal açıdan tanınan eşitlik kadına tanınmış en büyük hak ve özgürlüktür. O diğer dediklerine gelince, onlar tanınmış özgürlüklerin kullanılmasıdır.

-Erkek ve kadın arasında eşitlik ararsanız kadına en büyük zulmü yapmış olursunuz.

-Neden? Eşitlik zulüm olur mu hiç?

-Evet, olur. Ateşi yerinde kullandığınızda size faydalı, yerinde kullanmadığınızda en zararlı şey olur. Şimdi siz kalkıp eşitlik adına kadını erkekle bir tutarsanız kadını ezmiş olursunuz. Çünkü kadının fizyolojik farklılıkları var. Kadına has özel durumlar var. Kadın istese de istemese de tabii olarak anne olacak tek yaratıktır. Bunun getirdiği özel durumlar var.

Bunların dışında toplumsal yaşamda sosyal adaletin gözetilmesi lazım. Bunun hesabı yapılarak hakların tanınması gerek. Bu olguyu göz ardı ederseniz birilerinin hakkını gözetelim derken başka birilerine haksızlık yapmanız, hakların gözetilmesi olmaz. Özgürlük de olmaz, eşitlik de..

Konuşulanları sınıftakiler pür dikkat dinliyor, acaba ne olacak diye merak ediyor ve Hamdullah'a içten içe hak veriyorlardı.

Hamdullah'ın bir an durmasını fırsat bilen Berivan söze karıştı.

-Toplumumuzda yaşayan kadınların durumlarını görüyoruz. Hiç bir hakları ve özgürlükleri yok. İslam değil mi erkek hegemonyasını perçinleyen, kadını evin içine tıkan, ona çocuk doğuran bir araç olarak bakan?

-Eğer sen İslam'daki kadın haklarını ve özgürlüklerini tam anlamıyla bilseydin şu anda söylediklerinin tam aksini düşünürdün diyerek Hamdullah, İslam'ın kadına verdiği hak ve özgürlükleri anlatmaya başladı,

-İslam; kadını erkeğe ve onların yapacaklarına karşı koruma altına almıştır. İslam'daki kadın Haklarına bakıp hakkıyla değerlendirme yaptığımızda bunu apaçık bir şekilde görürsünüz. İslam'ın geldiği dönemlerdeki kadının durumunu incelediğimizde, İslam'ın ne kadar büyük çapta inkılaplar yaptığını görürüz. Diri diri gömülen kız çocuklarının katledilmesinin tamamıyla kaldırılması, alınıp satılan kadını bir meta olmadığını, bilakis erkekle aynı durumda olduğunu hukuksal anlamda hiçbir farklarının olmadığını, getirdiği ceza hukukunda ortaya koyması "Üstünlük ancak takva iledir" kaidesini getirerek ne erkeğin kadından üstün olduğunu, ne de kadının erkekten üstün olduğunu, üstünlüğün Allah korkusuyla ölçüldüğünü açık bir şekilde ifade etmesi insanların, bilhassa erkeklerin kafasındaki üstünlük anlayışını yıkması..

Öğretmen;

-Peki kadını çarşaf altına alarak onu eve hapsederek, toplumsal yaşamdan koparmamış mıdır? Buna ne diyeceksin dedi.

-Başta da belirttiğim gibi eğer sosyal bir varlıksanız yaşadığınız toplumsal hayatta uymanız gereken bazı kuralların olması lazım. Kaldı ki insanı hayvandan ayıran özellik sadece akıllı olması değildir. İnsanı insan yapan bazı özellikler vardır. Siz bu özellikleri göz ardı edemezsiniz. İnsana has olup da hayvanlarda olmayan ve olması da imkansız olan en baştaki özellikleri; şeref, namus, haysiyet, ar, haya, vicdan vs.. gibi ahlaki değerlerdir. Siz bu değerleri özgürlük adına hiçe sayarsanız insanı insan olmaktan çıkarır, iki ayaklı hayvan durumuna sokarsınız. Kurallar konusunda bu değer yargılarının da dikkate alınması lazım. Aksi halde yapılan sadece bir soysuzlaşma olur.

-Peki saydığımız bu değer yargıları ya da ahlaki değerler sadece kadınlara mı hasır?

-Hayır, değildir tabi. Sadece kadın her dönemde tartışılan bir olgu olmuştur. Hep sömürülmüş ve ezilmiştir. Günümüz medeniyeti dediğiniz şey bunu biraz daha ustaca yapmaktadır. Sizce kadının soyulup milyonlarca insana teşhir edilip reklam aracı yapılması bir hak mıdır? Ya da etini satarak para babalarını eğlendirmeleri onlara tanınmış bir özgürlük müdür? Şaşarım size ki açılıp saçılmaya özgürlük diyorsunuz. Eski çağlarda cariyeler ile özgür kadınların aralarındaki en belirgin fark özgür kadınların daha kapalı giyinmeleri, cariyelerin ise açık saçık giyinmeleridir. Özgürlüğünü kazanan cariyelerin yaptığı ilk iş örtünmektir. Örtü iffetini muhafaza anlamına gelirdi.

Tam bu sırada Merve adlı kız öğrenci söz aldı:

-Ne yani açık olanlara iffetsiz mi demek istiyorsun?

-Hayır hayır kastım o değil sadece bir saptamada bulundum. Bununla şunu anlatmak istiyorum; Kadının açılmasını isteyenler onun yapısında olan ve en fazla kadında bulunan haya duygusunu yok edip kadının her zaman ve şartta muhafazaya, korumaya çalıştığı iffetini yok etmektir. Bir toplumu ifsat etmenin en kolay ve en etkili yolu budur.

Berivan söze karıştı:

-Neden toplumun fesadı kadından geçiyormuş?

-Çünkü kadın, toplumun anasıdır, öğretmenidir, ilk terbiye edicisidir. Bundan dolayı zaten toplumları hep o yönden yok etmeye çalışıyorlar. Önce kadının başını açarlar bunu normal gösterirler, daha sonra eteğinin boyunu kısaltırlar, sonra kollarını açarlar, o şekilde çıkmaya başlar. Bununla beraber haya duygusu da silinmeye yüz tutar. Daha sonra yabancı erkeklerle konuşur, el ele tutuşur, bütün bunlar ona doğal gelmeye başlar ve derken... olan olmuş. Bugün kötü yollara düşmüş kadınların isteyerek o hale geldiklerini mi sanıyorsunuz? Çoğu yavaş yavaş kandırılıp o çirkef hayata girmişlerdir.

Öğretmen:

-Sebepleri çok basite indiriyorsun gibi. O tür hayat yaşayanların, yaşadıkları hayat sadece açılıp saçılmalarından mı kaynaklanıyor, başka sebepleri yok mu yani? Dedi.

-Var, geri kalanı çarpık düzenin getirdiği ekonomik sorunlar ve insanlardaki değer yargılarının değişmesindedir. Bugün medeniyet dediğiniz günümüz yaşantısında kimin eli kimin cebinde belli değil.

Berivan tekrar söze karıştı:

-Ne yani şimdi bizim toplum ile burjuva kesimi denilen üst zengin tabakayı aynı kefeye mi koyuyorsun? Bu söylediklerinin bizim toplumumuzda yok olması da mümkün değil.

Hamdullah, Berivan'ın bu itirazına tebessüm edip memnun kalmıştı.

-O zengin tabaka deyip de söylemlerimi onlara has kıldığın kişiler de bir zamanlar bu halde değillerdi. Onlar olmasa bile babaları, dedeleri, anneleri, nineleri böylesi bir hayattan çok uzaktılar. Eğer bugün insani değerlerden uzak özgürlük adına her haltı işliyorsa, bu onların ahlâki değer yargılarının bozulmasındandır.

-Bizim özgürlük dediğimiz şey bu değil ki. Neden öyle yorumluyorsun? Biz insanlar inandıkları gibi yaşasınlar diyoruz. Bunun senin söylediklerinle bir ilgisini göremiyorum.

-İnsanların ahlaki yapıları inandıkları şeye göre şekillenir. Neye değer veriyorsan onu korumaya çalışırsın. İnsani değerlere önem vermiyorsan onları korumak gibi bir kaygın da olmaz. Senin ananı öldürseler de başını açmaz. Boyu kısa etek giymez. Peki ya sen? Sosyalizm ile anlayışın, fikrin, düşüncen değiştiğinden ahlaki değerlerin de farklılaşmıştır. Bunun için şu anki yaşam şeklini çok normal görüyor hatta onunla da kalmayıp bunu kazanılmış bir hak kabul ediyorsun. Eğer şu anda toplumumuzda hâlâ namus, şeref, haysiyet, haya.. gibi ahlaki değerler varsa bu İslam'ın bir ürünüdür. Onu kaldırdığında onlar da gider.

Bir ara kısa bir sessizlik oldu. Herkes bir şeyler düşünüyordu. Bilhassa Hamdullah çok şey düşünüyordu. İslam'dan uzaklaştırılan bu gençlerin tekrar özlerine dönmeleri için çalışması gerektiğine inancı daha da artmıştı.

Öğretmen tekrar sessizliği bozdu;

-Peki hoş, güzel de... İslam'ın kadına verdiği haklar nelerdir? Bizim şu anda gördüğümüz toplumumuzda geriye itilmiş, her şeyden mahrum bir kadın portresi var.

-Öncelikle şunu söyleyeyim, toplumumuz yaklaşık olarak bir asırdır İslam'dan ve onun hükümlerinden uzaktır. Siz eğer İslam'ı bütünüyle uygulamazsanız İslam'ın insanlığa getirdiği sosyal adaleti yakalayamazsınız. Bu gün durum budur. Bizim için kıstas şu anki toplumun hayat tarzı değil, İslam'ın insanlığa sunduğu hayat tarzı olmalıdır.

Merve söze karıştı.

-Benim anlamadığım, neden kadın ve erkek eşitliği tam olarak uygulanmıyor? Ya da neden İslam'da kadın ve erkek eşit değildir? Bu sorumu cevaplandırmanızı istiyorum.

-İslam evvela adaleti ön palanda tutar. Her eşitlik adalet değildir. Bunun için ilk bakışta bazı şeyler kişiye tuhaf gelebilir. İslam hukuksal olarak kadın ve erkeği eşit tutmuştur. Hemen tüm cezalarda eşitlik vardır. Cezalar kesinlikle farklılaştırılmamıştır. Kadının özel mülkiyet hakkı vardır. Malını mülkünü kendisi kullanır. İsterse onu işletir, isterse sadaka olarak verir, isterse kocasına ya da bir başkasına bağışlar. Hiç kimsenin bu mala müdahale etme ya da ondan zorla alma hakkı yoktur.

Öğretmen Hamdullah'ın sözünü keserek onu zor durumda bırakmak niyetiyle lafa karıştı.

-Madem öyle neden yıllarca kız çocukları okullara gönderilmedi, ilim tahsil etmelerine izin verilmedi. Bu İslam'dan kaynaklanmıyor mu?

-Hayır kesinlikle İslam'dan kaynaklanmıyor. Kadın aynen erkek gibi ilim tahsil edebilir, ki; Allah Resulü (SAV) bir hadislerinde şöyle buyurmaktadır: "İlim, kadın-erkek her mü'minin üzerine farzdır." Bu konuda İslam'ın hiçbir engelleyici tutumu yok. Bilakis teşvik edici emirleri ve tavsiyeleri vardır. Siz bunu söylerken bugün sırf baş örtülü oldukları için binlerce kız okul okuyamıyor. Hem kız çocukları okula gönderilmiyor diyorsunuz, hem de geldiklerinde onları okullara almıyorsunuz. Bu nasıl eşitlik, bu nasıl okuma özgürlüğü, bu nasıl kadın hakları!..

Öğretmen zor durumda kalmıştı. Hemen sözü değiştirdi.

-O siyasi bir konu, o konu hakkında konuşamam. Yalnız sana şunu sormak istiyorum. İslam'da kadın nasıldır, mesela seçme ve seçilme hakkı var mıdır?

-Evet, kadının seçme ya da seçilme hakkı vardır. İslam'da kadın nasıldır sorunuza kısa kısa cevaplar vererek izah etmek istiyorum. Mesela İslam'da kadın kocasının değil babasının soy ismini taşır. Allah Resulu (SAV) döneminde erkekler nasıl camiye gidip namaz kılmışlarsa kadınlar da aynı şekilde camiye gidip Allah Resulü'nün arkasında namaz kılmışlardır. Cuma namazına gitmişlerdir. Allah Resulü (SAV) özel olarak onlara bir gününü tahsis edip onlarla sohbet etmiş, onlara ilim öğretmiştir. İslam kadınlara o kadar önem vermiş ki onların özel hallerinden adet ya da lohusalık hallerinden de bahsetmiş hatta onlara merhamet etmiştir.

Namaz her halükarda kılınması zorunlu olmasına rağmen bu özel hallerinden kadınlara tolerans tanımış, kılmayabilecekleri hatta kazasının bile edasının mecburi olmadığını belirtmiştir. Allah Resulü (as) “Cennet annelerin ayakları altındadır” hadisiyle kadını yükseltebildikçe yükseltmiştir,

Berivan atılarak:

-Ama biz şimdiye kadar böyle bir şey görmedik. Erkeklerin tahakküm ve baskılarının dışında tabii ki, dedi,

-Sen beni dinlemiyordun herhalde ya da anlamak istediğin şekilde anlıyorsun. Ölçü İslam olmalı, toplumun yaşantısı değil. Diğer bir hadiste Allah Resulü (as) şöyle buyurmaktadır, “Kadınlar Allah’ın size emanetleridirler” kişilikli, şahsiyetli, doğru, ve haysiyet sahibi hiçbir insan kendisine emanet edilene ihanet etmez. Yanında bulunan emaneti en iyi şekilde korumaya, kollamaya, muhafaza etmeye çalışır.

-Peki neden kadın eve hapsedilmiş çarşafın içine konulmuş, sosyal hayattan koparılmış? Hep ikinci sınıf vatandaş muamelesi görüyor?

-Kadınlar toplumun anasıdır. Bunun gerektirdiği yükümlülükler vardır. Neslin korunması onlara bağlıdır. Siz bu görevleri az mı sayıyorsunuz? Bu asli ve asil görevi daha iyi yapması için ve ona zarar gelmesin diye ağır işlerden uzak tutulmaya çalışılmıştır. Yoksa başta da belirttiğim gibi sosyal hayattan koparılmış değildir. Hem kadın fizyolojik ve psikolojik olarak da bu işe daha yatkındır. Siz bir erkekten çocuk doğurmasını isteyemezsiniz. Çocuk emzirmesini de. Bana kalırsa siz yarın öbür gün neden erkekler çocuk doğurmuyorlar da dersiniz.

Bu sözü üzerine sınıftaki öğrencileri bir gülme tuttu. Kız öğrenciler de gülmekten kendilerini alamamışlardı. Berivan sinirlenmişti:

-Kadın hep itilip kakılıyor. İslam değil mi erkeği kadından üstün tutan, bunun belirtisi olarak da erkeği değil de kadını çarşaf altına almıştır.

-Öfkelenmene gerek yok. Belirttiğimiz gibi toplumumuzda kadın itilip kakılmış değil. Bir çok ailede evin reisi kadındır. Tüm işi onlar organize ediyorlar. Çarşafa gelince; Allah kadına örtünmeyi onu muhafaza etmek için emretmiştir. Kem gözlere karşı.

Öğretmen müdahale etti:

-Kadının korunmaya ihtiyacı mı var? Hangi çağda yaşıyoruz? Orta çağ değil 21. yüzyıldayız. Modern medeniyet çağındayız. Kadının korunmaya ihtiyacı yok. Hem çarşaf veya örtü kadını nasıl bir korumaya alıyor?

-Kısaca kadını yabancı erkeklerin sözlü ya da fiili tacizlerinden, iftiralardan vs.. gibi kadına yönelik olabilecek maddi ve manevi tüm saldırılara karşı muhafaza ediyor. Bugün örnek alınan sözde karşı gelişmiş dünya ülkelerinde istatistik yapılırsa sözlü ya da fiili tacize uğramayan çok az kadın vardır. Bu kadınlar bu saldırılardan dolayı zamanla dengelerini kaybediyorlar. Siz, bu günkü dünya medeniyetinin kadına özgürlük ya da haklar verdiği mi sanıyorsunuz? Dünyanın tümüne bakın kaç tane kadın filozof, dâhi bulacaksınız. Bunlar bir elin parmaklarını

geçmeyecek kadar azdır. Ama vücuduyla ün salmış binlerce manken, şarkıcı, artist vardır. Bu mudur çağdaş medeniyetin kadına verdiği hak ya da özgürlük?

Merve heyecanlı heyecanlı sordu.

-Yani örtüyle kadın bu tür saldırılardan uzak mı kalıyor?

-Evet, İslam, kadını örterek, bir elmasın cam fanusta koruma altına alınması gibi koruma altına almıştır. Kadına elmas değeri vermiştir. Bugünkü medeniyet ise kadına cam değeri vermiş, yaptığı ise o camı sadece süslemek olmuştur. Ne yazık ki o süsleme bazı kadınları cezp etmiş olacak ki elmas yerine cam olmayı tercih ediyorlar.

Berivan tekrar söze karıştı:

-Peki neden bir erkek her türlü haltı işlediğinde ona kimse bir şey demiyor da bir kız ya da kadın yaptığında bu namus meselesi yapılıp kadın cezalandırılıyor. Bu mudur adalet?

-Hayır, bu adalet değildir. Zaten İslam'ın uygulamaları da bu adaletsizliği yok etmeye yöneliktir. Hem daha önce belirttiğim gibi bizim ölçümüz, kıstasımız, toplumun yaşayış şekli olmamalıdır. İslam'ın belirlediği şekilde olmalıdır. Bu arada zil çaldı.

Öğretmen:

-İkinci dersimizde sohbetimize devam ederiz. Diyerek sınıftan ayrıldı.

Bölgede yaşayan insanların geleneksel bir İslami yaşantısı vardır. Bu geleneksel yapıdan dolayı İslam'ın sosyal alan ile ilgili yaklaşımı pek fazla bilinmiyor. Bu nedenle de siyasi akımlara karşı pasif kalınıyordu.

Ta ki İslam'ın bir hayat ve yönetim metodu olduğu, insanın tüm yönlerine hükmettiği, bu nedenle İslam'ın hükümlerinin hakim kılınmasının gerekliliğini savunan muvahhid Müslümanların bir çalışma içerisine girmeye başlamasına kadar. Bu İslami çalışma bölgedeki siyasal akımlara karşı İslam öğretisiyle karşı koymuş, bu karşı atakla İslam'ın özünün gün ışığına çıkması sağlanmıştır.

Hamdullah da ailesinden aldığı geleneksel İslami anlayışla belli bir yaşa gelmiş kişisel farizaların dışında başka bir konuda fikir sahibi olamamıştı. Ta ki İslami Cemaatle tanışana kadar. Onlarla tanıştıktan sonra İslam'ın aslının sadece kişiyi ilgilendirmediği, sadece kişisel ibadetlerden oluşmadığı, sosyal, siyasal, ekonomik, hukuksal alanlarda da söz sahibi olduğunu anlamış ve emri bil ma'ruf nehyi anil münker kaidesine her Müslümanın üzerine tebliğin farz olduğunu ve İslamsız bir hayatın olamayacağını anlamıştı. İslam'ın diğer yönlerinin de anlatılması gerektiğine, gün geçtikçe İslam'dan uzaklaştırılan toplumun tekrar İslam'a döndürülmesi gerektiğine ve Kur'an-ı Kerim'in zamanla unutulmaya yüz tutulmaması için camilerde Kur'an dersi vermenin gerekliliğine can-u gönülden inanmıştı. Bunu hayata geçirmenin en iyi yolu da İslami Cemaatin camilerde başlattığı Kur'an dersi verme çalışmalarına katılmakla mümkün olduğunu görmüş ve camide Kur'an derslerine bilfiil katılarak bu ulvi vazifede yerini almıştı.

Hamdullah lise son sınıfta okuyordu. Okuldan sonra da babasının marangoz dükkanında çalışıyordu. Camide Kur'an-ı Kerim dersi verme saatinde ne pahasına olursa olsun işini bırakıp

camiyeye gidiyordu. Çünkü Allah Resulü (AS)'ın “En hayırlınız Kur'an-ı Kerim öğrenen ve öğreteninizdir” hadisini en iyi şekilde hayatında uygulamaya koymanın yegane fırsatıydı bu.

İslam'a olan bağlılığı, helal ve haramlara karşı gösterdiği itina, gece namazlarına kalkışı, nafîle oruç tutması ağzının hep zikirle meşgul olması, aile içindeki saygı, sevgi, edep ve terbiyesiyle herkesin takdirini kazanmıştı. Ne var ki toplumdaki değer yargıları değiştiğinden “neme lazım” anlayışı, “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” düşüncesi; “aman başım belaya girmesin” fikri, rızık korkusu... ailesinin ve onun gibi bu ulvi göreve soyunup gencecik yaşta İslami mücadele içine giren genç muvahhid Müslümanların ailelerinin çoğunun bu güzel hasletleri görmezden gelmelerine sebep oluyordu. Bunun için sosyalist düşüncüyü savunup toplumu İslam'dan uzaklaştırmak için çalışan, gerektiğinde Müslüman kanı dökmekten çekinmeyen, mürted örgüte ve yaklaşık bir asırdır İslam'a savaş açmış, binlerce alimi şehit etmiş, her fırsatta Müslümanları hedefleyerek her türlü saldırıdan geri kalmayan, son olarak camilerde Kur'an derslerinin verilmesine engel olmak için her türlü baskıyı yapan, binlerce genç insanı sırf Kur'an dersi verdiklerinden cezaevlerine tıkan, küçücük çocukları bile yakalayıp işkence etmekten çekinmeyen rejimin baskılarına karşı direnip mücadele etmeleri yetmiyormuş gibi ayrıca ailelerinin baskı ve engellemelerine karşı da direnmek zorunda kalıyorlardı.

6. BÖLÜM

-Fatma sen mi geldin? Diye sordu Ayşe hanım kapının açılma sesini işitince.

-Evet anne benim, dedi Fatma.

Hırkasını askıya aldıktan sonra odasına çekildi. Yatağında biraz uzanıp dinlendikten sonra üzerindeki okul üniformasını çıkarıp elbiselerini giydi. Daha sonra oturma odasına geçip müzik setine çok gürültülü bir kaset koyup sesini de yükselterek kanepeye uzandı.

Evin içi bir anda gümbürtülerle dolmuştu. Ayşe hanım, başta ses etmeyip belki kısır ümidiyle mutfakta yemek yapmaya devam etti. Sesin kesilmediğini görünce içerden birkaç seslenmesine rağmen gürültüden duyan olmamıştı. Fatma'nın bulunduğu odaya geldi.

-Kes bu müziğin sesini, ne bu, sanki düğün salonundasın.

-Kısmıyorum, sana ne, sen ne anlarsın ki müzikten?! Diye karşı çıktı Fatma.

-Şimdi baban ve kardeşlerin gelecek, yemek için bana yardım et.

-Bana ne, yapamam, yorgunum. Okuldan yeni geldim bilmiyor musun? İşim yok kalkıp yemek mi hazırlayacağım. Hem zaten sen yapıyorsun, bana ne gerek var?

Bu cevabı üzerine Ayşe hanım hiddetlendi:

-Bu tavırları nerden öğreniyorsun böyle? Annene karşı gelmeye utanmıyor musun? Okulda size bunları mı öğretiyorlar? Size hiç annenize babanıza saygılı olun denmiyor mu?

-Yoo.. Okulda bunları bize öğretmiyorlar. Hem sana ne okuldan, sen öğretmedikten sonra başkalarından niye şikayet ediyorsun? Siz bana okul oku senden başka bir şey istemiyoruz demiyor musunuz? E... alın işte ben de okul okuyorum. O zaman benden başka bir şey istemeyin.

-Bu zamane gelerinde terbiye kalmamış ki... Bizim yanımızdan çok dışarıdasınız. Sizi nasıl terbiye edelim. Biz size bir Şey söylüyoruz, başkaları size on Şey söylüyor. Tabii ki bizim değil onların dediklerini yapacaksınız. Arkadaş çevreniz saygılı olsaydı, siz de olurdunuz, diyerek söylene söylene mutfağa doğru gitti Ayşe hanım.

Fatma tekrar müziğin sesini açarak dinlemeye başladı. Ayşe hanım telefon sesini duymuş olacak ki mutfaktan salona geçti. alan telefonu alıp cevapladı. Telefonun diğer ucundaki Fatma'yı istemiş olacak ki Ayşe hanımın tekrar oturma odasına gidip müziği kapattı. Bunun zerine Fatma;

-Niçin kapattın, bu evde ağız tadıyla bir müzik dinleyemeyecek miyiz? Dedi.

-Telefondan seni istiyorlar. Müziğin sesini ykseltmemiş olsaydın telefonun zilini duyardım. A aptal kızım anladın mı?

Telefon sözünü duyunca Fatma;

-Öyle söylese, diyerek telefonun bulunduğu salona geçip cevap verdi.

-Alo!

-Merhaba! Fatma, ben iğdem; ne yapıyorsun?

-Müzik dinliyordum. Tabi annemle biraz atıştık bu yüzden.

-Telefonu odana ek seninle rahat konuşalım, olmaz mı?

-Olur, neden olmasın?

Telefonun kablosu uzundu. Evin telefon bulunmayan odalarına götürülüyordu. Kaç defa babasına ahizesi telsiz gibi taşınan telefonlardan almasını istemiş, babası borçlarımız var diyerek almamıştı. Telefonu biraz zor da olsa odasına götürdü.

-Tekrardan merhaba dedi Fatma. Evet rahat konuşabiliriz.

-Ya! Bugün işin yoksa bize gel diyecektim, biraz laflarız.

-Kuzum okulda beraberdik ya! Daha ne laflayacağız? Doğru söyle niçin ağırılıyorsun?

-İşin doğrusu biriyle buluşacaktım. Senin de gelmeni istiyorum.

-Kim o birisi? Bizim kızlardan biri mi? Onun için mi beni ağırılıyorsun?

-Dalęa gemesene, gelecek misin, gelmeyecek misin?

-Evet gelirim de kim olduğunu söyle önce.

-Yaa biliyorsun işte. Hani sana anlatmıştım. Şu...

-Anladım. Tarık'la buluşacaksın öyle mi?

-Evet, gelecek misin?

-Kız ağabeylerin duyarsa seni keserler valla!..

-Hayır ne münasebet, benim ağabeylerim çağdaş insanlar, o tür şeylerde tutucu değiller. Hem zaten kardeşlerine güvenirlir. Kötü bir şey yapmayacağımı da bilirlir.

-Nereye gideceksiniz? Programınız ne olacak, anlat hele..

-Çay bahçesine gidecektik. Biraz dolaşacak ve geri döneceğiz.

-Tarık kızmasın, belki yalnız kalmak istersiniz, sonra aramıza kara kedi gibi girdi demeyesiniz.

-Yok yok merak etme. Zaten kendisine seni de çağıracağımı söylemiştim. Kendisi de gelebilir dedi. O öyle art niyetli düşünen biri değildir.

-Bakıyorum da şimdiden onu övmeye başlamışsın bile.

-Ne münasebet, dalga geçmeyi bırak da çabuk gel.

-Tamam yemek yiyip geliyorum.

Kızının odaya kapanıp gizli telefon görüşmesi yaptığını gören Ayşe hanım odaya gelerek;

-Konuşman bitmedi mi? Ne konuşuyorsun öyle, yine bir şeyler karıştırıyorsunuz değil mi? Diye kızına çıkıştı.

Fatma:

-Kapatıyorum, annem yine söylenmeye başladı. Hadi görüşürüz Çiğdemciğim deyip telefonu kapatıp annesine dönerek;

-Ne var ne oldu yine? Telefonda da mı konuşmayacağım? Her şeyime karışmasan olmaz mı? Dedi.

-Yemek hazır, kardeşlerin seni bekliyorlar, baban da gelmedi bu gün.

Yemek için odadan çıktı Fatma. Sofrada kardeşleriyle hem didişiyor hem de yemek yiyordu. Yemekten sonra annesine döndü:

-Ben çıkıyorum, Çiğdem ile buluşacağım. Derslerimiz var. Onlarda çalışacaktık.

-Bana yardım etmeyecek misin? Sabahtan beri canım çıktı.

-Of anne! Yaptığın ne ki. Yani illa da bir şeyler yaptıracaksın bana. Tamam tamam bulaşıkları yıkar giderim. Ama elimi başka hiçbir şeye sürmem ona göre.

-Sen de kız olacaksın öyle mi? Ben senin yaşındayken evin tüm işlerini yapardım. Anneme hiçbir iş bırakmazdım. Yarın öbür gün evlenirsen ne yapacaksın. Ben mi gelip işlerini yapacağım?

Fatma burun kıvırdı.

-Ben senin gibi eve kapanıp köle olacak değilim. Devir değişti. Evleneceğim adam, hizmetçi tutsun ya da ortaklaşa ev işlerini yaparız.

-Seni alacak adama acıyorum. Allah yardımcısı olsun.

-Ben çıkıyorum. Sen de beni alacak adama acımaya devam et. Deyip Çiğdem ile buluşmak üzere evden çıktı Fatma.

Süslenmişti iki genç kız, yaşları fazla olmamasına rağmen televizyon ve yeni çağdaş anlayış dedikleri gayri Müslimlerin anlayışıyla aşılandıklarından hep özentili ile yaşıyorlardı. Özendikleri toplumlara benzeyelim derken benliklerini yitiriyor, tümünden kişiliksizleşiyor, özendikleri toplumların seviyesine de bir türlü ulaşamıyorlardı.

Öz varlıklarından uzaklaştıkça kendileri de kayboluyor, böylece ne yapacağını bilmeyen, kendilerine özgü yargıları olmayan, düşünemeyen, sadece taklit eden, özenen bu özentili sebebiyle hep kendini küçük gören ve bunun neticesinde aşağılık kompleksi ile büyüyen bir nesil oluşuyordu.

Fatma ve Çiğdem beraber Tarık ile buluşacakları çay bahçesine doğru ilerlerken bir yandan da laflıyorlardı.

-Kız işi ilerletmişsiniz bakıyorum. Buluşmalar mı buluşmalar neler oluyor?

-Ne bileyim!.. bizimkisi sadece bir arkadaşlık, başka bir şey değil.

-Bana kalırsa bu pek de masumca bir arkadaşlığa benzemiyor. Gerçi gönül eğlendirmek güzel; ama yine de kendini fazla kaptırma.

-Beni deli mi sandın? Daha yaşıma ne ki gerçi aşkın yaşı yoktur derler ama...

Bu sözü üzerine güldüler. Bu arada çay bahçesine varmışlardı. Tarık bir masada oturmuş onları bekliyordu. Fatma bir ara Çiğdem'e baktı.

-Kız yüzün kıpkırmızı kesilmiş. Bahse girerim ki kalbin de güm güm atıyor. Elini göğsüne koy da kalbin dışarı fırlamasın.

Çiğdem, "dalga geçme, bize bakıyor" diyerek Tarık'ın bulunduğu masaya doğru ilerledi. Kızları gören Tarık ayağa kalkıp onları karşıladı. Çiğdem;

-Merhaba Tarık, diyerek elini uzattı.

-Merhaba hoş geldiniz, tokalaştılar.

Tarık kızlarla aynı okulda, ama başka bir sınıfta okuyordu. Babasının işi dolayısıyla bölgeye kaç yıl önce gelmişlerdi. Orta boylu, esmer, kilolu, yapısıyla fazla ilgi çekici olmasa da Çiğdem'in kalbini çelmesini bilmişti. Babasının sol görüşlerinden etkilenmiş, okuduğu Marks, Lenin vb.. düşünür ve sol liderlerinin kitaplarıyla ve katıldığı sol görüşlü bir örgütün öğretileriyle tam bir sosyalist olmuştu. Okuldaki sosyalist görüşlü milliyetçilik söylemlerinde

bulunan grupla diyalogu vardı. Her sosyalist gibi İslami değer yargılarına karşı tarifsiz bir nefret içinde olup her fırsatta saldırmaktan geri kalmıyordu. Aslında Çiğdem'e karşı fazla ilgi duymuyor; sadece gönül eğlendiriyordu. Kurduğu arkadaşlık vasıtasıyla onu fikren değiştirip kazanmak ve aynı zamanda da güzel vakit geçirmek istiyordu. Ama Çiğdem'e, kendisini sevdiğini her fırsatta söylemekten de geri kalmıyordu.

Kızlar oturduktan ve hal hatır faslından sonra, Tarık bir şeyler ısmarladı. İkram edilenler içilirken bu arada sohbe daldılar. Onlar hararetili hararetili konuşup arada bir de kahkaha atarken uzaktan bur çift göz onları izliyordu. Onları izlerken; "Aman Allah'ım toplumumuzun değer yargıları ne kadar da değişmiş!" dedi. Müslüman bir toplumda yaşamamıza rağmen neler oluyor. Bu toplum değil mi ki İslam için sayısız şehit vermiş. Çok değil yarım asır önce Şeyh Said bu toplumun bağrından çıktı. Kıyam etti ve binlercesiyle beraber şehit oldu. Şimdi ise neler görüyor ve nelere şahit oluyoruz. Anne-babaları, kendileri Müslüman olan şu gençlerin yaptıkları... Yaşamları bir Müslüman'dan çok bir Avrupalıya benziyor. Bu anne ve babalar, ya bu gençler, ya Rabbi!.. ne yüzle karşına çıkacaklar? Sana nasıl cevap verecekler? Resulünün yüzüne nasıl bakacaklar? Ya şehit düşmüş dedelerinin, babalarının, amcalarının yüzüne nasıl bakacaklar?

Ya Rabbi! İslam'dan ne kadar da uzaklaşmış. Bu toplum değil miydi namusu için gözünü kırpmadan canını veren? Maraş'ta, Fransızların başörtüye el uzatmalarından dolayı "Sütçü İmamlar" kıyam etmemiş miydi? Ama şimdi erkekli kızlı toplantılar, gezmeler, tenhalarda yalnız kalmalar... "küfür çok çalışmış hem de çok" dedi kendi kendine. Müslüman bir toplum olmamıza ve bir çok adet ve geleneklerimiz İslami olmasına rağmen yavaş yavaş uzaklaştırılıyor. Önce kızlarımızın. Kadınlarımızın başını açtılar, sonra bacaklarını, derken namazdan uzaklaştırdılar. Helal haram tanımaz oldular. Öyle ki haram da neymiş diyecek duruma geldiler. "Allah'ım çok çalışmamız lazım" diye düşünürken karşısındaki kızlardan birini tanıdı Hasan. Evet evet bu oydu. Şükrü amcanın kızı Fatma. Ne kadar da büyümüşü. Yıllarca komşu kalmışlardı. Babaları iyi dosttu. Daha sonda başka eve taşındıklarından ayrılmışlardı. Çoktandır görmemişti Hasan. Ne Şükrü beyi ne de kızı Fatma'yı.

Fatma da birkaç kez karşı tarafta oturan genç adama bakmış, ama çıkaramamıştı. Tanıdığından emindi. Peki nerden diye düşündü. Eskilerden olsa gerek diyerek hafızasını yoklamaya başladı. Aman Allah'ım. Evet bu oydu. Mecit amcanın oğlu Hasan. Nasıl tanıyamamıştı. Oysa yıllarca komşu kalmışlardı. Çocuklar onu dövdüklerinde Hasan abisinden yardım istemişti. Onu gördüğüne çok sevinmişti Fatma. Hemen kalkıp Hasan'ın yanına gitti.

Genç kızın kendisine doğru geldiğini fark eden Hasan onu görmemiş gibi davranmaya çalışarak önündeki gazeteyi karıştırdı. Fatma'nın, "merhaba Hasan abi" sesiyle dalmış gibi görüldüğü gazeteden sıyrıldı.

-Merhaba... dedi Hasan.

-Beni tanıdın mı? Ben Fatma.

-Evet tanıdım.

Fatma bu cevabı alınca elini uzatıp tokalaşmak istedi. Ama Hasan elini uzatmayınca bir müddet eli havada kaldı. Acaba dargın mı? Diye düşündü Fatma. Bunun için mi elimi sıkmadı?

Fatma utanmıştı; ama sormadan da edemedi:

-Elimi sıkmadın, dargın mıyız?

-Hayır dargınlıktan değil. Abdestliyim ve hem de yabancı bir kızın elini sıkma dinimizce caiz değil. Bile bile bu haramı işleyemem.

-Öyle mi? Deyip devamla; E, Hasan abi nasılsın iyi misin? Okulu bitirdin mi? Diye sorular sorup sohbet etmek isteyen Fatma'ya Hasan;

-Hamd olsun iyiyim. Üniversitede okuyorum. Kusura bakma gitmem lazım, diye cevap verdi.

-Biraz otursaydık, ne acelen var? Eski günlerden konuşurduk.. dedi Fatma,

-Kusura bakma yabancı bir kızla hem de tek başıma bir yerde oturup konuşmam caiz değil. Bunun için konuşamam. Annene ve babana selam söylersin deyip hızla uzaklaştı.

Arkasından bakakalmıştı Fatma. Çok tuhaf davrandığını düşünüyordu Hasan'ın. Elini sıkmayı, yalnız oturmayı haram sayıyordu. Konuşurken yüzüne bakmamıştı. Bu düşünceler içinde masasına geri döndü.

-Hayrola kimdi o? Diye sordu Çiğdem.

-Eski bir tanıdık. Dedi Fatma.

-Neden soldun öyle bir anda? Kötü bir şey mi oldu, sana kötü bir şey mi söyledi? Diye sordu Çiğdem.

-Hayır, yok bir şey. Sadece eski günleri hatırladım, o kadar...

7. BÖLÜM

Hacı Abdullah gece yarısı uyanmış. Gecenin sessizliğinde karanlık odada Rabbinin huzurunda durmuş, namaz kılıyordu.

Yeni emekli olmuştu. Yıllarca yoksulluk çektikten sonra bu işe girmişti. Yıllar sonra özel şirketteki çalışma süresini doldurmuş ve emekli olduktan sonra yıllardır yaşadığı kiracılık hayatından kurtulmak için kooperatif işine girmişti. Nihayet emeklilik parasını da aldıktan sonra bir ev satın almıştı. Yaklaşık bir hafta olmuştu bu eve taşınalı. Evi kendisine bahşettiği için Allah'a hamd ediyordu. Aslında daha önceleri de alabilirdi. Ama o parasını daha çok İslam yolunda harcıyordu. Genelde İslami Cemaat'e infak ya da sadaka olarak gelirinin ihtiyaçlarından arta kalanını veriyordu.

Bunun için şu ana kadar ev sahibi olamamıştı. Ancak emeklilik parasını alınca bir ev sahibi olmak için girişimde bulunmuş ve yaklaşık bir haftadır bu eve taşınmışlardı. Yedi çocuğu vardı Hacı Abdullah'ın. Dört erkek üç de kızı. Hepsine İslami terbiye vermek, onları Allah ve Resulünün istediği şekilde yetiştirmek için çok uğraşmış bunun da semeresini almıştı. Çocuklarının hepsi İslami mücadelede yerlerini almışlardı. Muvahhid gençlerle omuz omuza üzerlerine düşeni yapıyorlardı. Bunları gördükçe Allah'a hamd ediyor, şükürünü eda etmek için Allah'ın emirlerini yerine getirmeye çalışıyordu. Yirmi seneden fazladır gece ibadetlerini hiç kaçırmamıştı. Tadı başkaydı gece karanlığında kılınan namazların, yapılan duaların, okunan

Kur'an-ı Kerim'in, cevşenin, zikirlerin, yapılan tövbe ve istiğfarların. Kalbe etkisi bambaşkaydı bu saatlerde.

Bir hışırtıyla kendine geldi Hacı Abdullah. Arkasına dönüp baktığında kızı Hatice'yi gördü. O da gece namaz kılmak için kalkmıştı. Çocuklarının beşincisiydi Hatice. Çok severdi onu, çünkü çok utangaç, edepli, uysal, abide, İslam'a aşık, terbiyeliydi. Namazı çok severdi Hatice. Genellikle gece namazlarını kaçırmazdı. Çok küçük yaşlarda örtünmüş, evin içinde bile başörtüsünü açmaz, "Başörtüm olmadığında kendimi elbisesiz hissediyorum" derdi. Çokça Kur'an okur, kitap okur, okuduklarını ilk başta kendi uygular, daha sonra arkadaşlarına ya da çevresindeki diğer tanıdıklarına anlatırdı. O da babası gibi İslami mücadele veren muvahhidlerle beraber İslami mücadele saflarında yerini almıştı. Küçük çocuklara Kur'an-ı Kerim dersi vermek için camiye gidiyor ve üzerine düşeni yapıyordu.

Hatice son rekâtı da kılmış, dua ediyordu. Sessizlik her tarafı örtmüş tam bir sükunet olmuştu. Rabbiyle mülakattaydı Hatice. Karanlığın çöktüğü, tüm canlıların uykuda olduğu, sadece hiç uyumayanın hep uyanık kaldığı bir vakitte uyanmak, alemlerin Rabbi ile yalnız kalmak, sohbet etmek, dertleşmek, fısıldaşmak, teslim olmak bambaşka bir duyguydu. Ancak sevgilisiyle yalnız tenhada kalmak isteyenler anlayabilirdi bu duyguyu. "Keşke herkes tadabilse bu duyguyu" diye geçirdi içinden Hatice. "Ne olurdu sanki insanlar, insanlara kulluk edeceklerine birkaç kuruş için el pençe duracaklarına, rızk korkusundan imanlarını satacaklarına, Allah'a yönelseler, ondan isteseler, ona dayansalar, ona güvenseler.. O ki tüm alemleri yaratmış, küçüğüne büyüğüne tümüne rızk vermiş. Neden insanlar ondan değil de hiçbir şeye gücü yetmeyen, hatta kendisinden kan emen sivri sineğe bile engel olamayan, gözle görülmeyen bir mikrobun onu hastalandırmasına engel olamayan kendileri gibi insanlara kul köle oluyorlar? Neden, neden, neden? Diye iç geçirip gözyaşlarına boğuldu Hatice.

Gözyaşları ile Rabbine yalvarıyordu:

"Ya İlahi! Küfrün, zulmün, vahşi Yahudi'nin zulmüyle inleyen mazlum Filistinli kardeşlerimize yardım et. O şanlı direniş ve mücadelelerinde onları muzaffer ve İslam düşmanı Siyonistleri kahr-u perişan et. Peygamberler şehri Kudüs'ü necis Yahudi'nin çizmeleri altından kurtar. Bizlere Kudüs'ün kurtuluşunu tez zamanda göster. Çeçenistan, Keşmir, Afganistan, Türkistan ve ismini bilmediğim ama zalimlerin, kafirlerin vahşi ve canilerin saldırıları altında inleyip, her türlü işkence ve katliamlara uğrayan muvahhid, mazlum, abid kardeşlerimize yardım et. Onları muzaffer kıl. Kalplerimizi kaynaştır. Zalim ve tağutları zulüm ve tuğyanlarında boğ!"

Başörtülerini muhafaza etmeye çalışan ve senin emrini hiçbir şeye değişmeyen iffet, ar, namus abideleri olan mazlum kardeşlerimize yardım et. Onların azmini, kararlılığını, tavizsizliğini arttırdıkça arttır. Başörtülerini açmaya çalışanları Ben-i Kaynukacıları kahrettiğin gibi kahret. Kalplerimizi kaynaştır. Aramızdaki sevgi bağlarını güçlendir. Mazlum İslami cemaatimize yardım et Allah'im!...

O bu dualarla meşgul olurken bir memlekette Müslümanların yaşadığını gösteren en büyük nişane olan ezan sesi duyuldu.

Ezanın okunması ile evin diğer sakinleri de kalkıp tek tek abdest aldılar. Cemaat oluşturmak üzere odada bir araya geldiler. Sünnetlerini kılıp farzı eda edecekler iken evin küçüğü Selman:

-Ben de kılacam, beni bekleyin, abdest alıp geleceğim. Deyip koştu. Bu sözü üzerine hepsi gülüşüp onu beklediler.

Selman evin küçüğü olup henüz 4 yaşındaydı. Onun da katılımı ile namazlarını kıldılar. Tesbihatlarını da verip Kur'an-ı Kerim okumasını bilenler Kur'an-ı Kerim okumayla meşgul oldu. Güne böyle başlamışlardı.

Zeynep hanım ve Hatice erkenden uyanmış, kahvaltıyı hazırlamak ile meşguldüler.

-Kızım! Babanı ve ağabeylerini uyandır. Onlar abdest alıp sünnetlerini kılana kadar kahvaltı hazır olur.

-Peki anne gidiyorum.

Herkes uyanmış, Duha (Kuşluk) sünnetlerini kılmış, kahvaltı yapılırken de tatlı bir sohbet başlamıştı.

-Kızım! Kur'an dersi nasıl gidiyor? Öğrencileriniz çoğalmış mı?

-Elhamdulillah baba. Biz üzerimize düştüğü şekilde gidiyoruz. Eskiye göre öğrenciler çoğalmış. Onlara en iyi şekilde ders vermeye çalışıyoruz. Bunun dışında İslam'ı da anlatıyoruz. Hazreti Peygamberimiz (as)'in hayatını bilhassa anlatıyoruz. Müslüman bir toplumun çocuklarının peygamberinin hayatını bilmemeleri bizim için utanılacak bir şey. Bunun için onlara anlatmaya çalışıyoruz.

Hacı Abdullah, derin bir of çekti.

-Babam anlatırdı hep. Derdi ki: "Oğlum, bu Kur'an-ı Kerim'in kıymetini bilin. O Allah'ın insana gönderdiği en büyük kitaptır. Bir zamanlar bu memlekette bu kitabı okumak en büyük suçtu. Camiler kapatılıp ahıra dönüştürüldü. Alimler idam edildi. Sürgün edilip işkencelerden geçirildi. Yıllarca ezan susturuldu. Ya da Türkçeleştirildi.

O dönem İslam alimleri Kur'an-ı Kerim'in unutulmaması için gizliden ahırlarda ders vermek zorunda kaldılar. Ders verdikleri duyulduğundaysa ya yakalanıp işkence görüp hapse atılıyor, ya da mahkum olup yerlerinden yurtlarından oluyorlardı. Sırf Kur'an unutulmasını diye mağaralarda gizliden Kur'an okuyorlardı. Çok zorluklar yaşandı çok... Bunun için bu günlerin kıymetini bilin. Çocuklarınıza Kur'an-ı Kerim'i öğretin. Bilin ki bu Kur'an-ı Kerim'in unutulmaması için çok şehid verilmiş, çok canlar yanmış, çok gözyaşları dökülmüş" Hacı Abdullah bunları babasının dilinden anlattıktan sonra sustu.

Bir süre derin bir sessizliğe gömüldü ev. Herkes yaşanmış o acı tabloları hayal edip zihninde canlandırmaya çalışıyordu. Nasıl olurdu İslam ülkesinde böylesi bir zulüm, baskı... Aman Allah'ım!... ne acı... ama olmuştu. İnşallah bir daha olmaz diye içlerinden geçirdi hepsi.

Hatice iç geçirerek sessizliği bozdu.

-Ya baba, görüyor musun? Bu gün devir ne kadar değişmiş. Biz, gönüllü olarak Kur'an dersi vermek için camiye gidiyor, hatta evleri ziyaret edip çocuklarını camiye göndermelerini istiyoruz. Buna rağmen tam anlamıyla kimse göndermiyor. Oysa ki çekilen acıların üzerinden fazla bir zaman da geçmiş değil.

Hep suskun kalan Hüseyin söze karıştı:

-Bizler, Müslüman olmamız hasebi ile yükümlülüklerimizi yerine getirmek zorundayız. Bu halkın çocuklarına Kur'an dersi vermek boynumuzun borcu. Bu halk çocuklarını camiye gönderir. Sadece çekindikleri birileri var. Görmüyor musunuz, bir taraftan mürted örgüt ve yandaşları, diğer taraftan rejimin polisi sırf camilerde Kur'an-ı Kerim dersi verilmemesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Buna rağmen hamd olsun, yine de binlerce çocuk camilerde Kur'an-ı Kerim dersi okuyor.

-Camiler, İslam'ın mektepleridirler çocuklar. Hazreti Resulullah (as) Medine'ye ayak basar basmaz, yaptığı ilk iş; bir cami inşa etmek olmuştur. Çünkü cami mü'minlerin bir araya gelip, tek vücud olup orda Allah'a yönelip ibadet ettikleri yerdir. Camiler bu gün Kur'an-ı Kerim okunup öğrenilecek, İslami terbiyenin verileceği yerdir. Okullarda İslami ilimler öğretilmiyor. Şayet okullarda öğretilmiş olsaydı, belki bu anlamda camilere ihtiyaç kalmazdı. Ama bu gün böyle bir şey söz konusu değil. Kaldı ki İslam tarihinde en önemli alimler, bilim adamları, fikir adamları, mutasavvıflar, örneğin; Mevlana, şeyh Abdulkadir Geylani, İmam Gazali gibi büyük şahsiyetlerin çoğu camilerin bünyesinde bulunan medreselerde yetişmişlerdir. Allah hepsine rahmet etsin.

Camiler ilim yuvalarıdır. Bu gün ise sadece namaz kılınan, kılındıktan sonra da kilit vurulan resmi daireler haline getirilmişlerdir. Camileri eski fonksiyonlarına kazandırmak ve toplumun çocuklarına Kur'an-ı Kerim dersi vermek için İslami cemaat tüm mesaisini harcıyor ve bu uğurda başlarına gelen tüm baskılara direniyor.

Hatice babasının anlattıklarından duygulanmıştı.

-Baba, İslami mücadeleye gönül vermiş, tüm genç kızlar olarak, üzerimize düşeni yapacağız. Kur'an-ı Kerim öğretmek gibi ulvi bir görevi en iyi şekilde yerine getirmek için elimizden geleni yapacağız. Bu konudaki baskılar bizi yıldıramayacak inşallah.

Kahvaltı bitmiş, Hacı Abdullah ve Hüseyin beraber evden ayrılmışlardı. Hatice de annesine yardım ettikten ve ev işlerini bitirdikten sonra çarşafını giymiş, çıkmaya hazırlanıyordu.

-Anne ben camiye gidiyorum. Çocuklar gelmeden önce ders verilecek yerin temizliğine yetişmem lazım. Diğer arkadaşları yalnız bırakmak olmaz.

-Çok iyi olur kızım. Aferin, böyle duyarlı ol işte. Allah yolunda hizmet etmek kadar insana kâr getiren başka bir şey yoktur. Ve yapılan işler severek yapılmalıdır. Çocuklara iyi davranın. Onları sevin ki onlar da sizleri sevsinler.

Diyerek hem memnuniyetini dile getirdi, hem de kızına yol gösterdi Zeynep hanım.

-Biliyor musun anne, İslam cemaati bize çocukları sevmemizi, onları dövmememizi, yanlış yaptıklarında onlara şefkatle yaklaşıp yanlışlarını anlatıp doğruyu izah etmemizi, onlara İslam'ı ve İslami hayatı sevdirmemizi, bunu da önce bizim hayatımızda uygulamamızı, bizim çocuklara ahlakımızla, konuşmamızla, edebimizle, hayamızla, ibadetlerimizle, birbirimizle olan ilişkilerimizde saygı ve sevgi ile gösterip örnek olmamızı her fırsatta anlatıp dile getiriyor. Çünkü diyorlar ki: "Biz yapmadıklarımızı başkalarına diyemeyiz."

Gerçekten de anne, bize bu güzel şeyleri anlatıp, yol gösteren Müslümanlar ile beraber olmak çok güzel.

Diyerek muvahhid Müslümanların tavsiyelerinin küçük bir kısmını bir çırpıda annesine anlattı Hatice. Bu duygularla evden çıktı.

Camiye doğru giderken çocuklara vereceği Kur'an-ı Kerim dersini ve anlatacağı Peygamberlerin hayatını düşünüp tasarlıyordu. Bu düşünceler içinde camiye girdi. Ders verdikleri camide bayanlara ayrılan yerin temizliği için hazırlık yaparken arkadaşları Zehra ve Sümeyye de geldiler. Sümeyye:

-Esselamu Aleykum, deyip arkadaşını Allah'ın selamı ile selamladı.

-Ve aleykumusselam ve rahmetullahi ve berekatuhu deyip selamı daha güzeli ile karşıladı Hatice.

Hemen musafaha edip hal hatır sorduktan sonra odayı temizlemeye başladılar. Bu arada kız çocukları yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı. Her gelen öğrenci yerine oturup dünkü dersi tekrar etmeye başlıyordu. Yavaş yavaş oda yaşları altı ile on yedi arasında değişen öğrencilerin Kur'an-ı Kerim okuyuşları ile dolmuştu. Hatice bir an öğrencilere baktı.

“Ya Rabbi ne kadar güzel bir tablo, senin kitabını öğrenmek isteyen şu güzel insanlar, onların okuyuşları, o birbirine karışan sesleri dünyanın en güzel şeyi, o kadar güzel ki anlayıp kavrayan için cennet kadar güzel” diye düşündü.

Dalgalınlığını fark eden Zehra sordu.

-Hayrola Hatice, daldın, bir sorun mu var?

-Hayır, hamd olsun bizim tek sorunumuz devamımız. Bir an bu güzel çocuklara baktım. Bu sahne bu tablo hiç bozulmasın, dünyanın tüm çocukları gelip Kur'an-ı Kerim okusun istiyorum.

-Bize böylesi bir görevi bahşeden Allah'a ne kadar şükretsek azdır. Şu anda biz de bazıları gibi evde ne idüğü belirsiz bazı dizilerin karşısında oturup o pislikleri seyrediyor ya da namahrem erkekler ile çay bahçelerinde fısıldaşıyor olabiliriz. Allah'a hamd olsun ki bizi o çirkeflikten korudu ve bu güzel ve ulvi görevi bahşetti.

-Geçenlerde eski mahallemizden bir arkadaşımı gördüm, dedi Zehra. Açılıp saçılmıştı. Dar bir pantolon giymişti üstüne de kolsuz bir tişört vardı. Saçını da kuaförde yaptırıp ona dünyanın boyasını sürmüştü. Ben çarşafı olduğum için beni tanıyamadı ona seslenip kendimi tanıttım. Hal hatır sorduktan sonra kendisine: “Ne bu hal kız, sana yakışıyor mu bu şekilde giyinmek?” dedim. Bunu söyleyince o; “Ne varmış halimde, özgür bir ülkede yaşıyoruz. İstedigimi giyerim,” dedi. Ben de ona; “Hayır eğer Müslümansak istediğimizi giyemeyiz. Bizim giyinmemiz gereken elbise şeklini İslam belirlemiştir. Ayıp değil mi daracık pantolon giymişsin? Üstüne de dar bir tişört. Yüzün ise boya tahtasına dönmüş. Söze gelince hepimiz Müslümanız diyoruz. İş amele gelince bir Müslümandan çok bir gayri Müslim gibi yaşıyoruz.

Senin bu giyim tarzın İslam'ın neresinde var? Hem sen o kadar çirkin misin ki kendini güzel göstermeye çalışıyorsun? Bunu söylediğimde o da: “Ne münasebet, hangi çağda yaşıyoruz ki kara çarşafa bürüneyim? Bu çağda böyle giyim tarzı olur mu?” dedi. Ben de ona “bak kardeş!

Bizler Müslümanız, Allah'a ve Peygambere inanmış insanlarız. Bunun için yapmamız gereken görevler var. İman, sadece dil ile olmaz. Biri gelip sana ben uçuyorum derse ve bunu sana göstermezse ona inanır mısın? Hayır, neden? Çünkü uçtuğunu görmemişsin de ondan. İşte bunun gibi biz de Müslümanız dediğimizde, eğer İslam'ın dediği gibi yaşamıyorsak başkalarını Müslüman olduğumuza inandıramayız.

İnancımızın delili olmalı. Bu deliller de: Allah'ın emrettiği şeyleri yapmak ve nehyettiği şeyleri yapmamaktır. Allah bize namaz kılmamızı, oruç tutmamızı, harama bakmamamızı, yalan söylememizi, örtünmemizi, kâfirlere benzemememizi emrediyor. Bu emirleri yerine getirmek zorundayız. Getirmediğimiz zaman yalan atmış oluruz. Bak! Avrupalılar Hıristiyan. Onlar açılıp saçılıyorlar. Eğer biz de onlara benzersek onlardan ne farkımız kalır? Halbuki biz Müslümanız, onlar Hıristiyan. Bunun için aramızda büyük farklar var. Bunların en başında kadının örtünmesi geliyor. Allah Kur'an-ı Kerim'de bunu emrediyor. Peygamber (SAV) emrediyor. Biz Müslüman olarak onların emrettiklerini yapmak zorundayız.”

Şeklinde kendisiyle konuştum. Çok mahcup oldu. Hatta utandı ve ayrıldık.

-Toplumumuz İslam'dan yavaş yavaş uzaklaştırılıyor. Küfür sadece bir koldan saldırmıyor. Kimisi kavmi, ırkçı söylemlerle toplumu etkileyip onlara sosyalizmin ideolojisini aşıyor. Bunlar direkt olarak İslam'a saldırmıyorlar. Mazlum halkımızın bu yönünü kullanarak onlara fark ettirmeden İslam kaidelerini aralarından kaldırıyorlar.

Bugün memleketimizde, çevremizde bulunan insanların anneleri, babaları, dedeleri, nineleri hep namazlı niyazlı, oysa çocukları İslam'dan uzaklaşmış durumda. O kadar ustaca çalışıyorlar ki geri bırakılmış halkımızı çok rahat kandırıyorlar. Açıkta İslam'a saldıırırlarsa tepki görürler. Bunun için hilelere baş vuruyorlar. Bakın bir ara şöyle diyorlardı: “Toprağımız namusumuzdur. Namusumuz esaretten kurtulmadıkça namaz üzerimize farz değil.” Oysa ki namus mefhumunu insanlara veren İslam'dır. İslam kalktı mı namus mefhumu da kalkar. İnsanlara namaz kılmayın diyemiyorlar, bu tür hilelere baş vuruyorlar. Oysa ki savundukları sosyalizmde namus diye bir şey yoktur. Kadın bile ortak maldır.

Diğer yandan mevcut rejim çağdaşlık adı altında tamamıyla Hıristiyanların yaşam tarzını topluma benimsetmek istiyor. Televizyonlarda her türlü pislik var. Gazetelerde de aynı şeyler mevcut. Okullarda hep onların öğretileri var. Her şeyleri ile İslami yaşantıyı toplumdan kaldırmak için çalışıyorlar, diye sohbeti devam ettirdi Sümeyye.

Sohbetlerini gören Hatice çocukların tümünün geldiğini onlara haber vermek için yanlarına sokuldu.

-Sohbetinizi bölmek istemezdim; ama öğrencilerin tümü hazır. Artık ders verme zamanı. Sohbetinizi başka zamanda tamamlarsınız.

Üç arkadaş beraber öğrencilere ders vermeye başladılar. Öğrencileri üç guruba ayırıp tek tek onlar ile ilgilenmeye; önceki derslerini dinledikten sonra yeni bir ders vererek onlara belletene kadar sabırla, tatlı dille, yumuşak davranarak, alacakları dersi öğrencilere anlatmaya başladılar. Anlamadıkları yerleri defalarca tekrar ederek, sıkılmadan öğretmeye çalışıyorlardı. Böyle sabırlı, yumuşak, tatlı dilli olmaları öğrencilerinin başarısını da artırıyor. Aynı zamanda da aralarında bir sevginin oluşmasını sağlıyordu. Öyle ki üzgün ya da sıkıntılı gördükleri öğrencileri ile çok yakından ilgileniyor, onların sıkıntılarını paylaşıyor, gerektiğinde yol gösteriyorlardı.

Ders bitmiş sıra günün sohbetine gelmişti. İslam Cemaatinin tavsiyesi Kur'an-ı Kerim dersinden sonra 15-20 dakikalık bir İslam tarihinin hikaye edilmesi idi. Konuyu bugün Hatice hazırlamıştı. Hazreti Adem (as)'in hayatını anlatacaktı. Öğrenciler kısa bir teneffüs yaptıktan sonra tekrar pür dikkat Hatice'ye bakıyordu. Hatice besmele çekip kısa bir süre okuduktan, Allah'a hamd-u sena ettikten, Hazreti Resulullah (as) 'a selat ve selam getirdikten sonra başladı konuyu anlatmaya.

-Yüce Allah meleklere: “Ben yeryüzünde bir insan yaratacağım” dedi ve Hazreti Adem'in yaratılış kıssasını anlatmaya başladı.

Öğrenciler anlatılanları pür dikkat dinliyorlardı. Hatice acele etmiyor, mümkün mertebe konuyu çocukların anlayacakları şekilde hikaye edip anlatmaya çalışıyordu.

-Allah ona bazı şeyler öğretti. O da o öğrettiği şeyleri ezberledi. Daha sonra Allah ona “Adem” ismini verdi. Meleklere, Adem'e secde edin diye emir verdi. Tüm melekler secde ettiler. Ancak Şeytan etmedi.

-Hocam! Şeytan da melek miydi? Şeklinde öğrencilerden biri soru sordu.

-Hayır, o melek değildi. Ama çok ibadet ettiği için onların derecesine yükselmiş, onlarla beraber kalıyordu. Şeytanın adı “İblis”tir. İblis, Adem'e secde etmediğinde Allah ona sordu: “Niçin secde etmiyorsun?” İblis; “Beni ateşten yarattın, onu çamurdan, ben ondan üstünüm. Onun için ona secde etmeyeceğim” deyince Allah; “Defol, çık oradan, sen artık kovulmuşlardansın” dedi. Böylece onun adı Şeytan oldu. Şeytan da dedi ki: “Ya Rabb, sen bana kıyamete kadar ömür ver. Ben de Adem ve çocuklarına düşman olup, onları yoldan çıkaracağım. Onları cehennemlik yapacağım” diyerek insana düşman oldu.

Bir başka öğrenci; “Hocam! Şeytan, Allah isyan etti. Onun emrini yapmadığı için cehenneme girecek değil mi?” diye sorunca Hatice:

-Evet, dedi. Biz de onun emirlerini yapmazsak cehenneme gireriz. Daha sonra Allah, Adem'i cennete koydu. Çok güzel bir yerdi orası... diyerek Hazreti Adem'in kıssasını anlatmaya başladı. Kıssayı tamamlamadan kesti Hatice.

-Hocam daha sonra ne oldu, anlatır mısın?

Hatice; “Devamını yarın anlatacağım. Dinlemek isteyenler yarın muhakkak gelsinler” diyerek öğrencileri merak içinde bırakıp ertesi gün gelmezlik yapmamaları için tedbirini aldı.

Öğrenciler dağılıp gittikten sonra buldukları yeri iyice temizleyip oradan ayrıldılar. Yolda giderlerken arkadan biri;

-Hatice, Hatice diye seslendi.

Hatice arkasına dönüp baktığında... Aman Allah'ım! Gözlerine inanamıyordu. Bu da kim?

8. BÖLÜM

-Ayşe nerede kaldı çekiç. Bulamadın mı hala? Diye seslendi Şükrü bey.

Yeni evlerine taşınmışlardı. Yaklaşık iki senedir evin iç dekoru ve borçları ile meşgul olduklarından ancak eve taşınabilmişlerdi. Çok güzel bir ev olmasını istemişti. Bunun için tüm imkanlarını seferber etmiş, evin iç dekorunu müteahhide bırakmamıştı. Bu sebeple yaklaşık iki sene beklemişlerdi.

Şükrü bey ve Ayşe hanım bu ev için yememiş, içmemiş, para biriktirmişlerdi. İstedikleri gibi bir ev olmuştu. Gerçi daha güzeli olabilirdi ama şimdilik imkanları buna yetiyordu.

Eve yeni taşınmış, bu taşınmanın telaşını yaşıyorlardı Şükrü bey ve ailesi. Tam bir koşuşturmaca içinde idiler. Yeni mobilyalar, perdeler, yatak odası vs... almışlardı. Yeni aldıkları eşyalar henüz gelmemiş olduğundan evi tam olarak kuramıyor, sadece ufak tefek işleri halletmeye çalışıyorlardı.

-Ayşe! Nerede kaldın, dedim. Çekici hala bulamadın mı?

-Tamam, arıyorum, bulduğumda getiririm. Fatma, Fatmaaa! Kilerdeki eşyalara bir bak. Belki çekiç oradadır diye seslendi Ayşe hanım.

-Bana ne... kendin bak... benim işim var.

-Ah şu kızdan çektiğim. Kafama taş vur desem, al kendin vur diyecek. Ya Rabbi! Şu kıza biraz akıl ve terbiye ver, diye mırıldanıyor, bir yandan da çekici aramaya devam ediyordu, Ayşe hanım.

-Baba al, diyerek çekici uzattı Ali.

Zilin çalması ile kapıyı açtı Fatma. Gelenler mobilya mağazasındandı. Siparişleri getirmişlerdi.

-Baba! Eşyalar gelmiş. Seni çağırıyorlar, diye seslendi Fatma.

Şükrü bey işini yarım bırakarak kapıya geldi. Eşyaları dikkatli ve yavaş yavaş getirmelerini tembih etti.

-Ayşe! Bak eşyalar gelmiş. Gel de nerelere konulacağını söyle. Arkadaşlara yardımcı olalım.

Ayşe hanımın da gelmesi ile ailenin hepsi bir araya gelmiş, getirilen eşyaların hangi odalara bırakılacağını tarif ediyorlardı. Şunu yatak odasına, şu oturma odası için, bunu oraya bırakın, burası misafir odası, şunları da buraya bırakın... diye eşya taşıyan taşıma görevlilerine talimatlar yağdırıyordu Ayşe hanım.

Eşyaların taşınması bitmiş, taşıma görevlileri de gitmişlerdi. Ailenin hepsi bitap düşmüş, kimsenin konuşacak mecali kalmamıştı. Akşam olmuştu. Kimse bir şey yememiş olduğundan açlıktan bitap düşmüşlerdi. Ali dayanamadı:

-Baba ben açım. Annem yemek yapmamış. Bu gün yemek yemeyecek miyiz?

Ahmet de kardeşini destekledi.

-Evet baba, ben de açım. Yemek istiyorum. Yemek yemeden yatmam.

Bu istekler üzerine Şükrü bey hanımına ricada bulundu.

-Ayşe bir şeyler hazırlasan da yesek. Biz çok acıktık.

-Kusura bakmayın çok yorgunum. Ayrıca mutfak çok karışık. Sen zahmet edip de bize dışardan bir şeyler getirsen olmaz mı?

Bunun üzerine çocuklar da; “Evet, evet dışardan bize getir” deyince... Şükrü bey çaresiz dışarıya çıkıp yemek getirmek için bir lokanta aramaya başladı. Bir süre dolaştıktan sonra bir lokanta buldu ve bir şeyler aldı.

Şükrü bey gelmiş, Ayşe hanım getirilen yiyecekleri hazırlamakla meşguldü. Her zamanki gibi Fatma yine yardım etmemek için bir bahane bulmuş, evde başka şeylerle meşgul oluyordu. “Sofra hazır” diye seslendi Ayşe hanım.

Ali ve Ahmet bir yandan yemek yerken bir yandan da “Baba lahmacunlar çok güzel olmuş. Her zaman al olur mu?” diyorlardı. Babaları da “Tabii tabii, bankam olduğunda her gün alırım!” diye cevap verdi.

Günün yorgunluğundan yemekten sonra hemen uyumuşlardı.

Ertesi gün evde yine bir koşturmaca bir curcuna almış başını gidiyordu. Mobilyaların da dün gelmesi ile artık evi düzenleme zamanı gelmişti. Mobilya mağazasından gelen elemanlar, monte edilmesi gereken parçaları monte etmişlerdi. Geriye onların yerleştirilmesi kalmıştı.

“Kanepeyi şuraya bırakalım” dedi Ayşe hanım. “Yok, orada pek çirkin durur, en iyisi şuraya koymak” dedi Şükrü bey.

Şunu şuraya koyalım, bunu buraya koyalım derken bazen tartışıyor, bazen burun kıvırıyor, bazen de işi yarım bırakıyorlardı.

Sonunda Ayşe hanım dayanamadı:

-Ev hanımı ben miyim, sen misin? Bırak, işime karışma. Sen kendi işine bak. Hem neden işine gitmiyorsun. Bu iki gündür dükkanı el aleme teslim etmiş, burada benim işlerime karışıyorsun!

-Ne demek senin işin, bu evde yalnız mı oturacaksın, dün eşyaları taşıyınca dükkana gitmem aklına gelmiyordu da bu gün iş düzeltmeye gelince mi aklına geldi? Neden? Çünkü, her şey senin istediğin gibi olmayacak. Onun için öyle mi... laf açıldı mı erkekler hiç bize yardım etmiyorlar diye söylenirsiniz. Size yardım edelim dediğimizde de, “bizim işimize karışmayın” diyorsunuz. İşinize gelince öyle, işinize gelmeyince böyle. Ne haliniz varsa görün, elimi bir şeye sürmeyeceğim, deyip hızla lavaboya yönelip ellerini yıkadıktan sonra dışarı çıktı.

Ayşe hanım rahatlamıştı. Evi istediği gibi düzenleyebilirdi artık. Kızı Fatma’ya seslendi.

-Fatma, kızım gel bana yardım et. Şu oturma grubunu düzenleyelim.

-İşim var, hem babam yanında, o sana yardım etmiyor mu?

-Baban çıktı. Hadi gel de beni bağırtıp saçını başını yoldurtma bana.

-Babam neden gitti? Oysa yardım etmek için dükkana birini bırakmıştı. Böyle olmadık yerde niye gitti.

-Tartıştık onunla.

-Neden, ne oldu ki?

-Eşyaları düzeltme konusunda anlaşamadık. Ben de; “Benim işime karışma, sen dükkanına git” deyince o da çekip gitti.

-Onun da saçını başını mı yolacaktın yoksa...Neden kırdın adamı? Bu evi düzenlemek için neler yaptığını bilmiyor musun? Onca borç altına girip eşyalar aldı. Aman anne! Ne kadar şom ağzlısın.

-Sus terbiyesizlik yapma. Onun avukatı mısın?. Hem sen neden karı-koca arasına giriyorsun? Karı-koca arasına girilmez bilmiyor musun? Sen evlendiğinde benim gibi yapmazsın tamam mı? Hem zaten senin koca sana hizmetçi tutacak(!) Elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacak (!) Sen hanımefendi olacaksın (!)

-Dalga geçmesene... Bak sana yardım etmem, yalnız kalırsın. Babamı kovduğuna pişman olursun.

-Haydi haydi fazla gevezelik yapma da gel şu vitrinin eşyalarını düzeltelim.

-Anne, bu kadar eşyayı vitrinde durması için mi aldın? Yazık değil mi?

-Neden yazık olsun? Evimize gelenlerin; “Bunların vitrinleri bomboştu, ne kadar da cimriler bir şeyler alamazlar mıydı?” demelerini mi istiyorsun? Vitrinimizin boş durması bizim için ayıp değil mi a aptal kızım?

-Anne, ben oda takımımı pek beğenmedim. Çalışma masam istediğim şekilde değil. Babama söylesen de değiştiresek.

-Nesi varmış? Çok güzel. Dünyanın parasını verdi baban ona. Nesini beğenmiyorsun? Hem değiştirilmesi için de masraf gider. Baban çok borçlanmış. Şükret, bir masası bile bulunmayan insanlar var.

-Bak hele! Nasıl savunmaya geçti. Sanki biraz önce söylenen kendisi değildi.

-Benim söylememle seninki bir değil. Ben onun karısıyım. Yıllardır onun kahrını çekiyorum. Benim hakkım var; ama senin hakkın yok. Bunun için kendinle beni bir tutma, tamam mı, a benim aptal kızım?

Akşam olmuş, Şükrü bey dönmüştü. Suratı asıktı. Hiç kimse ile konuşmuyordu. Bu asık surat ile yemeğini yedi. Ayşe hanım havayı yumuşatmak ve gündüzki hatasını telafi için:

-Günün nasıl geçti? Buradan çıktıktan sonra dükkana mı gittin? Dükkanın durumu nasıldı? Diye sorular soruyor, her defasında koca bir suskunluk alıyordu.

Bu durumu gören Fatma:

-Ooh, canıma değsin. Seninle konuşmadı. Onu kovarsan o da böyle yapar, dedi.

Ayşe hanım umursamaz bir tavırla

-Bir Şey olmaz. Nasıl olsa yumuşar. Diyerek mutfağa yöneldi. Her zamanki gibi Fatma yine yardıma gelmemişti. Oturma odasına geçip orda televizyon izliyordu. Küçükler de erken yatmıştı. Ailenin tümü çok yorucu bir gün geçirmişlerdi, ama değmişti doğrusu. Evi tümden yenilemişlerdi. Gerçi çok borlanmışlardı, ama bir Şey olmazdı. Nasıl olsa derlerdi.

Evin içinde biraz gezdi Ayşe hanım. O eski modası geçmiş eşyalardan kurtulmuştu. Tek tek yeni aldıkları mobilyalara bakıp el sürüyor, gururlandıka gururlanıyordu. Bir yandan da kendi kendine “şuraya güzel bir tablo lazım. şuraya da iki tane yeni moda fiskos masası, bu masalar için el işi dantel işlemeli rt. Ayrıca onların üzerine de şöyle güzel suni çiçekler lazım. Masanın zerine şöyle güzel bir kristal vazo lazım ki görenleri hayran bıraksın.” Diye diye gezinip duruyordu. Daha alınacak çok Şey var diye düşündü.

O gece sabaha kadar yatamamıştı Ayşe hanım. Evi ve eksiklerini düşünmüş, bir yandan gelecek konu komşuyu ve akrabaların getirecekleri hediyeleri hayal ediyor, “Keşke düşündüğüm Şeyleri getirseler” diye mit besliyordu. Bir yandan da evinin güzelliği karşısında nasıl hayran olacaklarını hayal ediyor, bunu düşündükçe için için gülüp sevinçten uçacak gibi oluyordu.

“Anne, annel!” diyen Ali’nin sesi ile irkildi Ayşe hanım. Ne zaman uyumuştu, nerdeydi? Bir an nerede olduğunu unutmuştu. Her nasılsa kendine geldi. Evet, evet yeni evlerinde idi.

-Ne var, ne oldu? Sabahın krnde ne istiyorsun, diye kendisini uyandıran oğluna biraz sertçe çıkıştı.

-Kalk artık acıktık, kahvaltı hazırla, dedi Ali.

-Oğlum git yat, sabahın krnde ne kahvaltısı istiyorsun.

Her nedense bir an şükrü beyin yatakta olmadığını fark etti. Nereye gitmişti bu adam, sabahın krnde?.. diye düşündü. Allah’ım ne kadar da inatçı bir adam, kahvaltıyı da beklemeden gitmiş. Diye mırıldandı.

-Anne acıktım, hem saat 10:00’a geliyor.

-10:00 mu? Diye sordu. Dünkü hayallerini düşündü, demek çok geç yatmış olmalıyım ki Şimdiye kadar uykuda kaldım, diye mırıldandı. Kendi kendine mırıldandığını gören Ali;

-Kendi kendine ne konuşuyorsun, kalkacak mısın? Dedi.

-Yok bir Şey oğlum, tamam kalkıyorum, diyerek doğruldu. Bir yandan da kocasına; “İnatçı herif, erkenden kalkıp gitmiş, beni uyandırma zahmetine bile katlanmamış. İnsan gider de uyandırmaz mı? Ne olacak Şimdi, o kadar işimiz var. Bir de misafirler gelirse... bizi hazırlıksız yakalarlar. Aman olur mu, misafirler habersiz gelirler mi? Ya gelirlerse... İnatçı herif, iyi ki bir Şey söyledik, artık bir hafta surat asar”

Sylene söylene yataktan çıkıp üzerini değiştirdikten sonra mutfağa geçip kahvaltı için ocağa çay suyu koydu. Diğer çocuklarını uyandırmak için odalarına geçti.

-Fatma kızım uyan. Öğlen olmak üzere, her an misafir gelebilir.

-Ne var ne istiyorsun, bırak yatayım. Bugün okul da yok.

-Kalk işimiz var. Zaten geç uyandık. Birileri gelirse ayıp olur.

-Tamam tamam senden kurtuluş yok biliyorum.

Kahvaltı hazırlanmış hep beraber yiyorlarken Fatma annesine baktı.

-Babam ne zaman çıktı? Kahvaltı yapmadı mı?

-Hayır yapmadı. Çıktığını da görmedim insan giderken bir sorar, lazım bir şey var mı yok mu diye? Ama nerde...

-Onu kırarsan böyle olur.

Ali annesine;

-Anne artık hep burada mı oturacağız? Diye çocuksu bir soru sorunca annesi;

-Evet oğlum, artık hep burada oturacağız. Burası bizim evimiz, dedi.

Hem kahvaltı yapıyor, hem de konuşuyorlardı. Ayşe hanım evin eksiklerini anlatıyor, alınacak yeni eşyaların listesini sıralıyordu. Çocuklar da bu listeye eklemelerde bulunuyor, liste kabardıkça kabarıyordu.

-Aslında televizyonumuzu da yenileseydik iyi olurdu. Bu yeni eşyalara eski televizyon pek gitmiyor. Dedi Ayşe hanım.

Fatma onu onayladı.

-Evet anne, çok güzel televizyonlar çıkmış. Şöyle büyük 55 ekran bir tane alırsın. Bir de bir tane video da alsaydık ne kadar iyi olurdu.

-Biliyor musun dün gece siz yattıktan sonra uyku tutmadı. Ben de gelip evi dolaştım ve şunları kararlaştırdım. Gel sana da göstereyim. Bak şuraya şöyle güzel bir manzaralı tablo çok güzel gider, diyerek ana kız evi dolaşmaya başladılar.

-Evet anne, gerçekten çok güzel olur.

-Bir de şu iki köşeye birer fiskos masası, büyük masa içinde kristal bir vazo, fiskos masalarının üstüne de şöyle güzel iki tane çiçek..

-İyi hoş düşünüyorsun da... babam alır mı? Bunca borçtan sonra hayatta almaz. Ay!..Anne şuraya güzel bir ağlayan çocuk resmi ne kadar güzel olur.

-Off!.. çok eksik var çok.. Bu eşyaların görüntüsünü güzelleştirecek aksesuarlarımız, hemen hemen hiç yok. Halbuki aksesuarlar olmazsa görüntü pek de o kadar güzel olmuyor.

-Ay anne! Çiğdem onların evinde o kadar güzel bir tavus kuşu resmi var ki... Kuyruk kısmına gerçek kuyruk yapıştırmışlar, kuş kısmını çizmişler, ama gördüğünde sahici sanırsın.

-Yavaş yavaş alırız. Şimdi hemen birden söylersek baban dünyada almaz. Onun için biraz zaman geçsin, yavaş yavaş alırız.

9. BÖLÜM

Uzun zamandır görmediği çocukluk arkadaşı Hacer ile karşılaşmıştı Hatice.

Hacer İstanbul'da oturan dayı oğlu ile evlendikten sonra oraya yerleşmişti. Birkaç yıldır orda kalıyordu. Ara sıra gelirdi. Memleketine geldiğinde muhakkak Hatice'yi görürdü. Hatice'nin ailesi ev değiştirdiklerinden dolayı son gelişinde görüşmemişlerdi. Bu tevfuk çok güzel olmuştu. Her ikisini de ziyadesiyle memnun etmiş, iki arkadaşın hasret gidermesine sebep olmuştu.

Hacer'in oğlunu gören Hatice çok sevinmişti. Bir oğlunun olduğundan haberi yoktu. Eve davet etmiş Hacer'in izin almadığını söylemesiyle ev adresini verip ertesi gün buluşmak üzere ayrılmışlardı. Bugün can kardeşi Hacer gelecekti. Bunun için Zeynep hanım ve Hatice gelecek misafirlerine hazırlık yapmaktaydılar.

-Anne bir görsen ne kadar tatlı bir çocuk. Tıpkı annesi gibi yüzü tombul, çok güzel siyah saçları, kahverengi gözleri var.

-Evet kızım, çocuklar Allah'ın evli çiftlere verdiği en güzel nimettir. Allah'ın rahmeti gereği de bakımları çok güç olmasına rağmen anne ve babasının kalplerinde oluşan çocuk sevgisinden tüm o zorluklar sevgiyle kolaylaşmaktadır. Ama aynı zamanda da Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de; "Mallarınız ve çocuklarınız sizler için fitnedir" diye buyurarak Müslümanları uyarmaktadır. Yani onlar bizim için imtihanlırlar. Çocuklar bizim davamızı yürütmemize engel olmamalıdır.

-Çok güzel söyledin anne. Müslümanlara düşen çocuklarını İslami bir terbiye ile büyütüp yetiştirmektir. Yoksa onlara kapılıp davayı terk etmek değildir.

Anne kızın bu güzel sohbetini çalınan zil bozdu. Zili duyar duymaz Hatice koşarak kapıyı açmaya gitti.

-Kim o?

-Benim, Hacer dedi kapının öbür tarafındaki.

Kapıyı hemen açtı Hatice. Misafirini buyur ettikten sonra geçen günkü karşılaşmaları sokakta olduğundan sarılamamışlardı, bir güzel sarıldılar.

İkisi de hasret gözyaşları döktüler biraz. Az sonra birinin kendilerini izlediğini fark ettiler. Evet Zeynep hanımdı.

-Hoş geldin kızım dedi Zeynep hanım.

Hacer hemen onun elini öptü. Zeynep hanım da onu öptü. Sarıldılar.

“Mü’minler kardeştir” diyor Yüce Allah, gönüller fikirler bir oldu mu sevgi katmerleşiyor. Allah için birbirini sevdi mi insan, o sevgiyi Allah arttırdıkça arttırıyor. Hem çocukluk arkadaşlarıydılar hem de aynı davaya baş koymuşlardı. Beraber yaşadıkları çok güzel anılar vardı.

Onlar sohbete dalıp hal hatır sorarlarken kapı tekrar çalındı. Bu sefer kapıya Zeynep hanım baktı. Çünkü iki arkadaşı rahatsız etmek istemiyordu. Gelenler Sümeyye ve Zehra idiler.

Selam vererek içeri girdiler. Musafahadan sonra oturdular. Hatice kısaca Hacer’i tanıttı.

-Benim çocukluk arkadaşım. İlkokulu beraber okuduk. Kur’an-ı Kerim dersini beraber aldık. İslam davasına beraber gönül bağladık. Bir müddet camide beraber ders verdik. Daha sonra evlenip eşinin iş durumundan dolayı İstanbul’a yerleşti. Yaklaşık bir buçuk yıldır da görüşmüyoruz.

Bu arada küçük M. Ata da annesiyle beraber gelmişti.

Hatice onu alıp bir müddet sevdi.

-Siz gelmeden önce anneme M. Ata’dan söz ettim. Biraz çocuklarla ilgili konuştuk. Çocukların anne babaları üzerindeki en baştaki hakkı İslami bir terbiye ile büyütmektir. Anne ve babalar bu konuda çok hassas ve dikkatli olmalı. Çünkü çocuklar bizim geleceğimiz, bizim yarınlarımızdır. Bunun için küçük yaşta onlara Allah sevgisini, Peygamber (SAV)’in sevgisini, Kur’an-ı Kerim’in sevgisini vermek lazım, diye konuşuyorduk annemle, dedi Hatice.

-Biliyor musun bir annenin en büyük görevlerinden biri Allah’ın kendisine emanet ettiği çocuğu iyi yetiştirmesidir. Çünkü çocuk belli bir yaşa kadar hep annesiyle beraber kalmak zorundadır. Bu zorunluluktan dolayı annesinin ona vereceği her şeyi alır. Çünkü annesine muhtaçtır. Ayrıca çocuk doğumundan ölümüne kadar hep bir şeyler öğrenir. Süt emen çocuklar bile annesini onun kokusundan tanır, onu kalp atışlarından bilir. Bunun için ilk örnek alıp taklit ettiği annesidir. Ve çocuklarda karakter, küçük yaşlarda şekillenmeye başlar. Onun için onlara İslami bir kişilik kazandırmanın en güzel yolu: doğar doğmaz onlara bu terbiyenin verilmesidir yoksa ileride geç olabilir, dedi Hacer.

-Ooo, bakıyorum kendini epey geliştirmişsin. Çocuk sahibi olduktan sonra mı okumaya başlayıp bu konuda birikim elde ettin? Yoksa daha önce de birikimin var mıydı? Dedi Hatice.

-Bir Müslüman olarak ayrıca bir davetçi olarak bunları bilmemiz lazım. Tabii çocuk sahibi olmadan önce insan fazla önemsemiyor. Ama çocuğun olduğunda işin önemini anlıyorsun. İşte o zaman ya boş verip kendini de çocuğunu da eşini de yakacaksın, ya da işin ciddiyetini anlayıp en iyi şekilde kendini yetiştirip çocuğuna en iyi İslami terbiyeyi vermeye çalışırsın. Hem bizim gibi davetçi kadınların bu konulara çok dikkat etmesi lazım. Bir tebliğcinin önce kendisinin yaşaması lazım. Aksi halde yalancı durumuna düşülür. Hem Allahu Teala Kur’an-ı Kerim’de bizi bu konuda uyarıyor: “Yapamadıklarınızı neden başkalarına söylüyorsunuz?” Bir başka ayette; “Yazıklar olsun o kimselere ki yapmadıklarını başkalarına yapın derler.” Bunun için önce yaşamamız lazım. Yoksa söylediklerimiz riyadan, gösterişten öteye geçmez.

Bu arada Zeynep hanım, Hatice ile beraber misafirlerine ikramda bulundular. Bir yandan ikram edilenler yeniliyor, diğer yandan da sohbete devam ediliyordu. Zeynep hanım da işlerini bitirmiş, araların katılmıştı.

-İslam Cemaati sürekli olarak çocuk terbiyesi ve salih amel konusunda bize gerekli hatırlatma ve tavsiyelerde bulunur. Bizler öncelikle kutsal İslam davasının fertleriyiz. Davamız o kadar kutsal ve yücedir ki ona layık olabilmek için çok dikkatli olmamız lazım. Bugün bizler camide Allah'ın kutsal kitabı olan Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Ders verdiklerimizin hepsi çocuk. Tümünün sevgiye ihtiyaçları var. Onlara sadece öğretmek değil, aynı zamanda onları eğitmek de en başlıca görevimiz. İnsanlar bir şeyleri bir yerlerde bir şekilde öğrenirler. Ama eğitim, her zaman her yerde verilemez. Bilhassa İslami terbiye, küçük yaşlarda verilmeli ki kalbe işlesin. Kalbe işlenen bir şeyi sökmek çok zordur. Hazreti Resulullah (as)'ın; "Çocuklarınıza yedi yaşında namaz kılmayı öğretin" şeklindeki buyruğu bizim için en büyük yol işaretidir. Bunu şiar edinerek hem kendi çocuklarımızı, hem de camilerde bize emanet edilen çocukları bu hadisin ışığında, eğitim ve öğretime tabi tutmak üzerimize bir haktır, diyerek sohbet katıldı Sümeyye.

Zehra da arkadaşlarının söylediklerini destekledi:

-İnanın bugün bizler üzerimize düşen tebliğ vazifesini hakkıyla yapmazsak, Allah'ın huzuruna ak yüzle çıkamayız. İyiliği emredip kötülükten nehyetmek tüm mü'min erkek ve kadınların üzerine farzdır. Bunu böyle bilip bu bilinçle hareket etmeliyiz. Kendimizi İslami konularda yetiştirmeli, bol bol okumalıyız. Siyeri, fıkhi, tefsiri çokça okumalıyız ki bu vazifemizi yapabilelim. Çünkü bizler, kendimizden sorumlu olduğumuz kadar ailemizden, akrabalarımızdan da sorumluyuz. Allah bizden onlara tebliğ yapıp yapmadığımızın hesabını soracaktır.

Zeynep hanım genç kızları dinliyor ve için için Allah'a hamd ederek İslam'a gönül vermiş böyle genç ve temiz erkek ve kızların çoğalması için dua ediyordu. Bu güzel, temiz insanların yetişmesine vesile olan muvahhidleri de koruması için hep niyazda bulunuyordu. Kendi zamanları böyle miydi? Kendilerine sadece namaz kılma, oruç tutma ve örtünme öğretilmişti. İslam'ın diğer yönlerini Hacı Abdullah ile evlendikten sonra öğrenmişti. Oysa şimdiki gençler, İslam'ı hem yaşıyor hem de öğretiyorlardı. Bu uğurda başlarına gelenlere de aldırış etmiyorlardı. Kimisi bu uğurda şehit oluyor, kimisi de zindanlara atılıyordu.

Buna rağmen gün geçtikçe azimleri artıyor, bu azimle çalışmalarını sıklaştırıyor, harıl harıl bir şeyler yapmaya gayret ediyorlardı.

Hatice'nin "Anne daldın" ihtarıyla kendine geldi.

-Sizin sohbetinizi dinliyordum. Bu azminizi gördükçe göğsüm kabarıyor.

Hatice biraz da batıda mücadele veren kardeşlerin durumunu konuşmak için Hacer'e;

-Batıda bilhassa İstanbul'daki okullarda devam eden başörtüsü direnişindeki kardeşlerin durumundan haberin var mı?

-Evet, komşu olduğumuz bazı kardeşler var. Bazen konuşuyoruz. Kendileri İslam'ın farzı olan ve Müslüman kadının en büyük şiarı olan örtüyü kesinlikle çıkarmayacaklarını, çünkü onu çıkarmakla Allah'ın emrini çiğnemiş olacaklarından böylesi bir durumun söz konusu olamayacağını, Müslüman bir toplumda böylesi bir baskının yaşanmasının utanç verici olduğunu her zaman dile getiriyorlar. Çok kararlı ve azimliler. Onurlu bir mücadele veriyorlar.

-Allah'a hamd olsun ki İslami değerlere sahiplenme her yerde var. Bizler inançlarımızla varız, inancımızı kaybettik mi her şeyimizi kaybederiz. Bugün bölgede İslami bir uyanış ve direniş olmamış olsa idi bırakın çarşaf giymeyi örtünmemiz bile mümkün olmayacaktı. Siz de bilirsiniz ki mevcut rejim İslami yaşantıyı yozlaştırmaya çalışırken, ona mürted örgüt de eklenince artık toplumumuz yavaş yavaş İslam'dan uzaklaştırıldı. Namaz kılan gençlerle alay ediliyor, örtünen kardeşler küçümseniyor, bu şekilde Müslüman halkımız sindirilmeye çalışılıyor. Hazreti Resulullah (as); "Küfür tek millettir" diyor. Adı, rengi, ismi ne olursa olsun fark etmez. Hedef İslam oldu mu düşmanlıkta birbirleriyle yarışıyorlar. Bugün batıda, örtülerinden dolayı bacılarımızı okullarına almayanlar bölgede de camilere baskınlar düzenleyerek Kur'an-ı Kerim derslerine engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Biz, o onurlu başörtüsü direnişini sürdüren kardeşlerimizle gurur duyuyoruz. Biz ve onlar aynı cephede çarpışıp ayrı mevzilerde yer tutmuş askerler gibiyiz. Mü'minler kardeşdir. Bunun aksi asla düşünülemez.

Hacer Hatice'yi onayladı.

-Küfrün her zamanki oyunu Müslümanları parçalamak olmuştur. Çünkü yek vücut olan Müslümanları mağlup etmek imkansızdır. Onları yenmenin tek yolu onları parçalamaktır. İşte bunu iyi tespit eden küfür, dünyanın her yerinde bunu yapmakta ve Müslümanları hakimiyeti altına almaktadır. Oysa ki vahdet bugün elzemdir. Çünkü Müslümanlar tek ümmettir.

Zehra da:

-Biliyor musunuz! Küfre karşı verilen mücadeleyi kazanmanın tek yolu daha çok Allah'a dayanıp İslam'a sarılmaktır. Çünkü, Müslümanlar İslam'a sarıldıkları sürece Allah'ın yardımı hep onlarıdır. Şekil değişikliği arz etse bile. Bugün, batıda okullarda başörtüsü direnişini gösteren kardeşlerimiz, eğer davalarından en küçük bir ödün verirlerse küfrün baskısı daha da artacaktır. Örneğin, mantoyu çıkarıp uzun etekler giymeleri veyahut başörtülerinin üstüne peruk takmaları küfrü cesaretlendirmekte, baskıyı daha da artırmaktadır.

Oysa inanıyorum ki, Müslümanın dünyada kaybedeceği bir şeyi yok. Kaybedeceği tek şey ahiretidir. Bunun için Müslüman İslam'a ve değerlerine sarıldıkça şahsiyet kazanacaktır, diyerek bu güzel sohbete katıldı.

Genç kızlar bu şekilde sohbete dalmışlar, İslam'ı ve Müslümanların içindeki durumların ve yapılması gerekenler, Müslüman kişinin üzerine düşen görevlerin neler oldukları konularında tatlı bir sohbetle fikir alışverişi yapıyorlardı. Onlar biliyorlardı ki davetçi insanların bir araya geldiklerinde konuşacakları öncelikli meseleleri vardır. O da İslam'dır.

-Ooo! Epey geç olmuş, benim gitmem lazım. Dedi Hacer.

-Burada kalmak için izin almadın mı? Diye sordu Hatice.

-Hayır canım, hem zaten Muhammed Ata'nın bakımı için evde olmam daha iyi olur. Biliyorsun geleceğin mücahitlerini yetiştiriyoruz.dedi Hacer latifeli olarak.

-Ben senin birkaç gün bizde kalacağının hesabını yapıyordum. Diyerek üzüntüsünü belirtti Hatice.

-Surat asma bir aya kadar buradayım. Hem sen bize gelirsın, hem de ben gelirim. Şimdilik müsaadenle.

Diğerleri de kalkma zamanlarının geldiğini söyleyip Hacer ile beraber çıkmaya hazırlandılar. Hatice, kızların çarşaflarını getirip kendilerine verdi. Çarşaflarını giyip dışarı çıkarlarken salonda Hatice çıkan arkadaşlarıyla tek tek musafaha yapıp vedalaştı. Çıkarlarken tekrar selam vererek çıktı genç kızlar.

Misafirleri gittikten sonra annesiyle beraber etrafı toplayıp bulaşıkları yıkayan Hatice, bir an namaz kılıp kılmadığını düşündü. Evet kılmıştı, hem de cemaatle kılmışlardı. Kendini bildi bileli namazları mümkün merteye hep vaktinde ve cemaatle kılardı. Çünkü cemaatle kılınan namazın sevabı daha fazlaydı. Bir de misvak kullanıldı mı.. Bu namazı 70 dereceye kadar yükseltiyordu.

10. BÖLÜM

Bugün yine erkenden ev işlerine başlamışlardı. Hatice ve annesi işlerini bitirmiş ev halkının kahvaltı yapıp çıkmasından sonra Hatice'nin camiye gitme zamanı gelmişti.

-Anne ben camiye gidiyorum. Temizliğe yetişmem lazım. Arkadaşları yalnız bırakmak olmaz, dedi Hatice.

-Tamam kızım, Allah zihin açıklığı versin. Allah sizlere ve tüm Müslümanlara yardım etsin, iyiliklerinizi bereketlendirsın, sizleri kem gözlerden ve düşmanların şerrinden muhafaza etsin. İşinizi en iyi ve güzel şekilde yapmaya çalışın. Yoksa sana hakkımı helal etmem, diyerek kızına hem dua hem de onu teşvik ediyordu.

Çarşafını giyip annesine selam vererek çıktı Hatice. Evden hep; “Bismillah, tevekkeltu alallah, hasbunallah, ya Rabbi insi ve cinni düşmanların şerrinden sana sığınırım, işimi bereketlendir” şeklinde dua ederek çıkardı. Bugün yine bu duaları edip camiye doğru yol aldı.

Camiye vardığında Zehra ve Sümeyye gelmişlerdi. Hep beraber ders verdikleri yerin temizliğini yapmaya başladılar. Nihayet temizlik bitmişti. Bu arada kız öğrenciler de yavaş yavaş geliyorlardı. Kızlar öğleden önce, erkekler ise öğleden sonra ders alıyorlardı.

Öğrencilerin tümünün gelip gelmediğini kontrol ederlerken birkaç öğrencinin gelmediğini fark etmişlerdi. Onları sordu Sümeyye:

-Arkadaşlar! Perihan, Rumeysa ve Selma arkadaşlarımız gelmemişler. Niçin gelmediklerini bileneğiniz var mı?

Öğrencilerden biri; “Hocam, Selma hastaydı, onun için gelmedi” dedi. Bir başka öğrenci de; “Hocam, Perihan'ın annesi artık onu göndermiyor” dedi. Diğer öğrencinin ise niçin gelmediğini kimse bilmiyordu.

Hemen hemen tüm öğrencilerin ailelerini ziyaret ettikleri için evlerini biliyorlardı. Verilen cevaplar üzerine Hatice; “İnşallah dersten hemen sonra hastamızı ziyaret ederiz. Daha sonra diğer iki öğrencimizin ailelerini ziyarete gideriz” deyip diğerleriyle anlaştı. Bu konuda daha önceleri kendilerine öyle yapmaları gerektiği konusunda çok nasihat edilmişti.

Bunu da aralarında kararlaştırdıktan sonra öğrencilere ders vermeye başladılar. Zehra ders verdiği küçük öğrencisinin biraz üzgün olduğunu görünce ona;

-Hayrola canım, neden üzgünsün? Bir sorunun mu var, hocana söylemek ister misin? Diye sordu.

Küçük Şeyma ağlamaklı bir şekilde:

-Ben dünkü dersimi iyi okuyamadım. Nesibe de benimle alay etti, deyince:

-Ah güzelim, üzüldüğün bu mu? Bir şey olmaz. Bakma ona, sen çok çalışkan bir öğrencisin. Bak seninle bir anlaşma yapalım. Şimdi ben sana ders vereyim. Daha sonra sen bunu defalarca oku. Sonra gel benim yanımda yine oku. Daha sonra eve gittiğinde defalarca yine oku. Bak göreceksin çok iyi öğreneceksin. Buradakilerin hepsinden daha iyi öğreneceksin, deyince küçük Şeyma:

-Tamam hocam deyip neşe içinde hocasının yanından ayrıldı.

Onlar sadece öğretmen değil, aynı zamanda birer eğitimciydiler de. Eğitimsiz öğretim, yapraksız meyvesiz ağaca benzer. Bunu iyi anlamışlardı. Bu nedenle öğrencilerinin sadece öğrenimleriyle değil, sorunlarıyla da ilgilenerek onları eğitiyorlardı. Çünkü Allah Resulü ümmetine bunu öğretmişti.

Ders bitmiş, sıra günün sohbetine gelmişti.

Öğrencilerin hepsi merak içinde acaba Hazreti Adem'e ne oldu diye düşünüyorlardı. Bunun için bir an önce hocaları Hatice'nin anlatmasını bekliyorlardı. Tam sessizlik olduktan sonra Hatice besmele, kısa süre, Allah'a hamd, resulüne ve ehline, ashabına tüm müminlere selat ve selam getirdikten sonra kaldığı yerden başladı anlatmaya:

Hazreti Adem (as) ile annemiz Havva yasak meyveden yiyince Allah onlara "Size o ağaçtan yemeyin demedim mi? Şeytan sizin düşmanınızdır. Sizi kandırmak istiyor demedim mi? Haydi siz de inin oradan! Belli bir süreye kadar dünyaya inin, kiminiz kiminize düşman olarak" diye buyurdu. Ve onlar cennetten çıkarıp dünyaya gönderdi. Dünyaya geldikten sonra Hazreti Adem Allah'a yalvararak tövbe etti.

Allah da onları bağışladı. Hazreti Adem'e Peygamberlik verdi. Hazreti Adem ilk peygamber oldu. Böylece dünyaya yerleştiler ve çocukları oldu.

Bu gün de bu kadar, biraz da bu gün namaz nasıl kılınır bilmeyen arkadaşlarınıza onu öğreteceğiz. Diyerek namazın kılınış şeklini, içinde okunan sureler, rükuda, secdede neler söylendiğini detaylı olarak anlatmaya başladı Hatice. Bu esnada dışardan bazı gürüldü sesleri gelmeye başlamıştı. Bir öğrenci ne olduğunu öğrenmek için dışarı çıktı. Çıkmasıyla geri gelmesi bir oldu. Nefes nefese kalmıştı. Yüksek bir sesle; "Hocam polis camiyi bastı!" dedi.

11.BÖLÜM

Dalgın dalgın yürüyordu delikanlı. Kendi kendine mırıldanıyor, arada sırada "hayır" der gibi başını sallıyordu. Belli ki çok üzülmediği bir durumla karşılaşmıştı. Ya da çok farklı hayallere dalmıştı. Orta boylu, sarıya çalan saçları, yeşil gözleriyle yakışıklı bir gençti. Her zamanki gibi

elinde yine uzun tespihi vardı. Hiç ayırmazdı yanından. Sürekli beraberinde taşır, fırsat buldukça zikirlerini bununla çekerdi. Dalgın dalgın yürürken ağzı yine oynuyordu. Acaba yine zikirle mi uğraşılıyor dedirten bir hali vardı. Ama bu seferki dalgınlığı pek de zikre benzemiyordu.

Bugün yine babasıyla tartışmış çok ağır laflar işitmişti. Neden böyle yapıyordu acaba? Onu bu kadar etkileyen neydi? Değer yargıları nedeniyle bu kadar değişmişti. İnsanlar bu kadar basit mi kandırılıyorlardı? “Evet evet, eğer insanlar bu kadar basit oyunlara gelip kandırılmasalardı bu yaşanan acı olaylar yaşanmayacaktı.” Dedi kendi kendine. Birden Kur’an-ı Kerim’den bir ayet takıldı kafasına: “Muhakkak ki biz emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik de onu yüklenmekten çekindiler. Ondan korktular, insan ise onu yükleniverdi. Doğrusu o çok zalim ve cahildir.” Allah ne kadar da doğru söylemiş diye düşündü. Çünkü teklifle beraber hesap vardı. Cennet ya da cehennem... Madem kabul ettik, neden şimdi görevlerimizi yapmıyoruz? Neden insan zoru gördüğünde kaçıyor? Ölümle her an karşı karşıya olduğu halde onu çok uzak görüyor. Yarın yaşayacağına dair elinde bir garantisi olmadığı halde yarın için didinip çalışırken, kesin öleceğini bildiği halde ölüm sonrasını düşünmüyor. Allah ne kadar da güzel söylemiş: “Şeytan sizi Allah’a güvendirip bununla kandırmasın.” Ne yazık ki bu ilahi uyarıya rağmen Şeytan, bir çok insanı bu yolla kandırıp saptırıyor.

Hasan bunları düşünüyor ve dalgınlığından yaptığı el veya baş hareketlerinden dolayı gelip geçen onu deli zannediyordu. Kimileri içten içe onun için üzülmüyordu.

Bu düşünceler içinde ne kadar yürüdü o da bilmiyordu. Babasıyla yaptığı tartışma defalarca gözlerinin önüne geliyordu.

“Oğlum bırak bu yolu, din sana mı kalmış? Şeyhler var, imamlar var. Onlar ne yapılacaksa yaparlar. Eğer bugün onlar bir şey yapmıyorlarsa senin gibileri ne yapacak?”

-Neden yapamayalım, hepimiz Müslümanız, bu din belirli bir kesime inmedi ki, hepimizin dinidir. Hepimiz İslam’ı tebliğ etmekle yükümlüüz. Bunun için her Müslüman üzerine düşeni yapmak zorundadır.

-Yap, sana yapma diyen mi var? Namazını kıl, orucunu tut, sana bunları yapma diyen mi var? Ama sen ne yapıyorsun, camiye gidip ders veriyorsun. Sana mı kalmış el alemin çocuğuna ders vermek?

-Niye, kötü bir şey mi yapıyorum? Kitabımız olan Kur’an-ı Kerim’i öğretiyorum. Her Müslümanın yapması gerekeni yapıyorum. Kahvehaneye gitmekten daha iyi değil mi?

-Hayır daha iyi değil!

-Ne demek daha iyi değil, bunu nasıl söylersin? Serseri olmam camiye gitmemden daha mı iyi diyorsun? Biz Allah’a, Resulüne, kitaplarına inanmış insanlar değil miyiz? “Muhammedunresulullah” diyoruz. Madem bunu söylüyoruz, onu takip etmek zorundayız. Yoksa imanımızın ne anlamı kalır? “En hayırlınız Kur’an’ı öğrenen ve öğreteninizdir.” Diyor Hazreti Peygamber (SAV). Onun emri her şeyin üstünde olmalıdır, yoksa hakkıyla inanmış olmayız.

-Siz yalnız mı Müslümanız? Neden sizden başka kimse camiye gidip ders vermiyor, Müslümanlık size mi kalmış, yoksa sizden başka Müslüman mı yok?

-Hayır, yalnız biz Müslüman değiliz. Böyle bir şey söylemekten Allah'a sığırız.

Tüm insanlar aynı işi mi yapıyor? Senin işini yapmayan diğer insanlar sence insan değil mi? Ya da sen onlara göre insan değil misin?

Hepimiz Müslümanız, ama hepimiz aynı işi yapacağız diye bir kaide yok. İslam çok geniştir. Herkes bir tarafına tutunmuş. Biz her şeyimizle İslam'a hizmet etmeyi ve Rabbimizin rızasını kazanmayı istiyoruz. Bizim bulunduğumuz yerde olmayanların bize yanlış bakmaları onların sorunudur, bizim sorunumuz değil. Bizim hiç kimseyle bir alıp veremediğimiz yok. Biz camide Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Etrafımızdaki insanlara iyiliği emredip onları kötülükten men etmeye çalışıyoruz. İslami değerleri korumaya çalışıyoruz.

-Oğlum seni öldürecekler ya da yakalanacaksın, gençliğin cezaevinde geçecek, belki de cezaevlerinde sürüneceksin. ... adlı örgüt sizin çalışmalarınızı kabullenmiyor. Şimdiye kadar sizden kaç kişi öldürdüler. Sizi yok etmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Onlar yetmiyormuş gibi şimdi de devletin polisi habire size baskı yapıyor. Duyuyoruz, her gün birkaç camiye basıp ders veren gençleri yakalıyorlar, onlara işkence yapıyorlar, cezaevine tıkıyorlar. Bu yol tehlikeli, kendini yakacaksın. Kendine acımıyorsan bize acı, senin yüzünden ya ... adlı örgüt bize bir zarar verecek ya da devlet. Bunun da sorumlusu sensin.

-Ölüm Allah'ın emridir. "Her nefis ölümü tadacaktır, sağlam kalelerde de olsanız ölüm sizi yakalayacaktır" diyor Allah. Ölümden kurtuluş yok. Önemli olan ölmek değil, insanın nasıl öldüğüdür. Tüm değer yargılarını, şerefini, namusunu, haysiyetini en önemlisi dinini kaybederek ölmek var. Tam aksine hepsini korumak için de ölmek var. İnsan olan ikinci ölümü tercih eder. Bunun ötesinde ahiret var. Dünya hayatının hesabının görüleceği, cennet ve cehennem ve Allah'ın rızasının olduğu yer var. Madem bunlar var, o zaman oraya bir hazırlık gerekmiyor mu?

Allah'a yemin ederim ki eğer bu isimlerini verdiği mürtet örgüte ve sair zalim güçlere teslim olursak bizi dinimizden ve imanımızdan ederler. İşte o zaman hem dünyada hem de ahirette zelil oluruz.

-Oğlum onlar güçlüler, görmüyor musun? Her gün birilerini öldürüyorlar. Senin gibi toylar ne yapabilir? Resmî güçler de; camilerde ders vermenize müsaade etmiyor ve zaman zaman zor kullanarak sizi camiden çıkarıyorlar. Başımızı belaya sokacaksın. Kendin için korkmuyorsan bari bizi düşün.

-Bir Müslümanın Allah'tan başka kimseden korkusunun olmaması lazım. Onlar da bizim gibi insan ve ölümlü. Onlar bu toplumu İslam'dan uzaklaştırmak için çalışıyorlarken bizim oturmamız yakışık alır mı? Hazreti Resulullah (as)'ın hayatındaki mücadele hepimizin malumudur. Sahabelerin çektikleri... Allah; "İmanınızı deneyip sınamadan cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz?" diye buyuruyor. İman kalbe girdi mi muhakkak imtihan edilir. Hakiki iman ile suni iman arasındaki fark bu şekilde ortaya çıkar. Bugün benim için en önemli hizmet Kur'an-ı Kerim dersi vermektir. Ben bunu en iyi şekilde yapmaya çalışacağım.

-Dini getirmek size mi kaldı? Size ne el alemin çocuklarından kim ne yapıyorsa yapsın. Aramıza yeni adetler mi getiriyorsunuz? Siz de herkes gibi davranın. Bırak bu yolu, vazgeç bu sevdadan. Kur'an-ı Kerim dersi veriyormuş, adama bak! Camide ders vereceğine okulunu oku.

Hasan içi burkularak cevap vermeye çalışıyordu:

-Görmüyor musun, toplumumuz gün geçtikçe İslam'dan uzaklaşıyor. Gavurların adetleri her geçen gün aramızda yayılıyor. Kumar oynanıyor, içki içiliyor, zina başını almış gidiyor. Kızlarımız haya, ar nedir bilmez olmuş. Mahrem namahrem takmaz olmuş. Her geçen gün çıplaklık artıyor. Kimse bunlara ses çıkarmıyor. Bizim camide ders verip insanlara İslam'ı anlatıp onlara iyiliği emretmemiz mi insanların gözüne batıyor? Mürtet örgüt milletin kızlarını dağlara çıkarıp namusu ayaklar altına aldı. Resmi otorite kızlarımızı soyup buna modernleşme deyip namusu kaldırdı. Kimsenin umurunda değil. Niçin bunlara suskun kalıyorsunuz da ben ve benim gibi hiç kimseye zararı olmayanlara saldırıyorsunuz?

-Ya dediğimi yapar bu işten vazgeçersin ya da evimi terk edersin. Senin yüzünden başımı belaya sokamam. Hemen şimdi kararını vermelisin.

-Ben kararımı bu yola baş koyduğumda verdim. Allah dini için canımdan geçmişim, sizden mi geçmeyeceğim? Allah'ın üzerimdeki hakkı seninkinden daha fazladır. Ben yolumdan dönmem. Eğer gitmemi istiyorsan giderim.

Sonunda olan olmuş babası onu kovmuş, o da Allah'a ve Resulüne hicreti tercih ederek evini terk etmişti. Ne kadar dolaştı o da bilmiyordu. Saatlerce kendinde olmadan topluma acıma duyguları içinde, dalgın dalgın yürüdü. Birden kendine geldi, mezarlığın içindeydi. Niçin gelmişti, ne zaman gelmişti, bir an düşünüp hatırlamaya çalıştı. Etrafına baktı, mezarlara baktı. Tek tek önündeki mezarların isimlerini okudu. Refik DT. ÖT. .. Mehmet DT. ÖT. .. Hızni DT. ÖT. .. Başını elleri arasına alıp buraya niçin geldiğini hatırlamaya çalıştı. Nafile, bir türlü hatırlayamıyordu. Peki ama niçin gelmişti? Bir la havle çekti, tekrar çekti, şeytandan Allah'a sığındı. Yok yok yok.. Hatırlayamadı. Yürümeye başladı. Tek tek mezarları geçiyor ve isimlerini okuyordu. Birden tanıdık bir isim gördü. "Evet, ah kafam ne de akılsızım. Babam kafamda akıl bırakmadı ki" diye mırıldandı. Her sıkıldığında bu mezarlığa gelir burada yatan şehitlerle bilhassa can dostu ... ile söyleşir içini dökerdi. Bugün yine öyle olmuştu. O dalgınlıkla ayakları onu buraya getirmişti. Tek tek şehitleri ziyaret edip fatiha okuyup dua etti. En son can dostunun yanına gelip selam verdi. Fatiha okudu, baş ucuna oturup; "Yine seni sıkmaya geldim. Bu davanın hak olduğunun canlı şahidisin sen. Kanınla bunu kanıtladın. Seninle konuşmayacağım da kiminle konuşacağım. Bu arada sana bir haberim var. Bugün hicret ettim. Yanlış duymadın, hicret. Benim için dua et. Artık sık sık seni rahatsız ederim. Biliyor musun, geldiğimde birkaç mezar taşı okudum. Üzerlerinde DT. ÖT. Yazılıydı. Demek insanlar ancak bir çizgi kadar yaşayabiliyorlar. Buna rağmen ibret alınmıyor. İnsanlar bu mezarlara gelmiyorlar mı? Şayet geliyorlarsa ibret almıyorlar mı? Almıyorlar, şayet alsalardı İslam bugün bu halde olmazdı. Dünyanın cazibesine dalınmış, sanki ölmeyecekler, ölüm onlara yetişmeyecek. Bizi ölümlü kendilerini ölümsüz sanıyorlar. Bize; "Camiye gitmeyin sizi öldürür ya da yakalarlar" diyorlar. Güzel arkadaşım, kalk da Rabbinin katında gördüğün güzellikleri anlat. Allah yolunda öldürülmenin güzelliğini anlasın herkes. Ölümsüzlüğün ölümde olduğunu bilsinler, öğrensınler ki yaşamak için ölmek, ölmek için de yaşamak gerektiğini anlasınlar." Dedi.

Arkadaşıyla hem dertleşiyor, hem de yaşadıkları güzel anıları anlatarak bazen gülüyor, bazen de hüzünleniyordu.

Onlar bizim anlayamayacağımız bir iletişim içindeydiler. Şehit arkadaşı da onunla konuşuyordu. Çünkü Hasan'ın anlattıklarının yönünün değişmesi bunu gösteriyordu. Evet konuşup sohbet ediyordu her iki arkadaş. Belki de şehit arkadaşı Hasan'a bulunduğu yerin güzelliklerini de anlatıyor ve güzel mekanından haber veriyordu. Sonra aniden kendine geldi Hasan. Belli ki arkadaşı iletişimi kesmişti. Ama niçin? Hiç böyle yapmazdı. Hasan "Ben

kalkıyorum demedikçe” diyalogu kesmezdi. Muhakkak önemli bir şey olmalıydı. Ne olabilirdi acaba, bir müddet düşündü, düşündü. Aniden saatine baktı. “Subhanallah, camide ders verme zamanına az kamış. Hemen gitmezsem yetişemem. Demek beni alıkoymamak için kesti. Allah razı olsun” diyerek ayağa kalktı. Bir avuç toprak alarak; “Biliyorum çok misafirperverdin. Bu huyunu bildiğim için bir avuç toprağı ikramın olarak alıyorum. Yanındakilere selamımı söyle. Bana dua edin, sizin yanınıza geleyim.” Diyerek yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Bir ara durdu. Geriye dönüp “inşallah kısa bir süre sonra buluşuruz. O zaman uzun uzun konuşuruz.” Dedi gülümseyerek. Hızlı adımlarla camiye doğru yöneldi. Babası ile yaşadığı acı olaydan sonra mezarlık ziyareti ona iyi gelmişti. Rahatlamış bir vaziyette camiye vardı.

Selamun aleyküm ve rahmetullahi ve berekatuhu , diyerek selam verdi arkadaşlarına Hasan.

Selamını misliyle karşıladı Hamdullah ve Hüseyin. Öğrenciler daha gelmemişlerdi. Hamdullah ve Hüseyin erken gelmiş camiye temizlemiş ve oturup sohbet ediyorlardı. Her gün bu saatte tüm işlerini bırakıp camiye ders vermeye gelirlerdi. Hamdullah lise, Hasan üniversite öğrencisi olup hem okul okuyorlar, hem de cemide ders veriyorlardı. Hüseyin’in ise babasıyla beraber işlettikleri manifaturacı dükkanları vardı. Hüseyin evli ve üç çocuk babasıydı. Babası Hacı Abdullah ile aynı evde oturuyordu. Askere gitmeden evvel evlenmiş ve askerde iken ilk çocuğı Selman doğmuştu. İki yıl sonra ikincisi ve kaç ay önce de üçüncüsü doğmuştu. Her iki genç arkadaşıyla camide ders vermeye katılır ve “dünyada sevdiğim en güzel iştir” derdi. Hasan’ın dalgınlığı dikkatlerinden kaçmamıştı. Abdest almaya giden Hasan’ın dönmesini beklediler. Abdest alıp gelen Hasan iki rekat namaz kılmak için kibleye yönelip tekbir aldı. Uzun bir kıyamdan sonra rüku ve secdeler de uzundu. Belli ki Rabbi ile söyleşiye dalmıştı. Namazını bitirip dua için ellerini kaldırdığında... Belki de yeni imtihanı için Allah’tan yardım istiyordu. Namazını ve duasını bitirip arkadaşlarının yanına geldi.

-Nasılsın Hasan, durumun iyidir inşallah, diye sordu Hüseyin.

-Hamd olsun abi iyiyim. Hiç bu kadar iyi olmamıştım.

-Hayrola keyifsiz gibisin, bir şey mi var? Anlatmak ister misin? Diye sordu Hamdullah.

-Evet anlatmak isterim. Hayatımın en önemli olaylarından birini yaşadım. Bunun için bir taraftan sevinçliyim, bir taraftan da üzgünüm.

-Hayra yorumlayalım ki hayırlı olsun. Dedi Hüseyin.

-İnşallah benim için hayırlıdır. Bugün babamla yine tartıştık. Bir türlü anlamıyor, ya da anlamak istemiyor. İlla ki camiye gidip ders vermeyeceksin diyor. Bu konuda sabah tartıştık, ben her şeye rağmen camiye gidip ders vereceğimi söyleyince beni evden kovdu. Yani anlayacağımız bugün benim hicretimin ilk günü.

Bunu duyunca iki arkadaşı ayağa kalkıp tebrik amaçlı onu kucaklayıp yeni imtihanında başarılı olması için dua ettiler.

-Hicret, insan hayatının dönüm noktalarından birisidir. Ortama ve şartlara göre değişiklik arz edebilir, ama hicretin ruhunda ayrılık, terk etme ve neticede kavuşma vardır. Bir şeyleri terk eder ayrılırsın, ama başka bir şeye kavuşursun. Bu anlamda aileni terk etmen senin için bir hicrettir. Çünkü o terk ediş nefsi değil, İslam davası amaçlıdır. Bu anlamda hicretin belki

değişik olmuştur, ama özünde ayrılık ve birliktelik vardır. Diyerek arkadaşına destek olmaya çalıştı Hüseyin.

Üç arkadaş öğrencilerini beklerken bu yeni gelişme üzerine sohbete dalmışlardı.

Hamdullah:

-Çok garip bir şey dedi. Evet o kadar garip ki yaşadıklarımızı inanın ben bile bazen anlayamıyorum. Asr-ı Saadette sahabilere baskı yapan aileler müşriktiler, ayrı dinden olduklarından haliyle karşı çıkıyor, Müslüman olan çocuklarını dinlerinden döndürmek için baskı yapıyorlardı. Onları anlamak o kadar zor değil, ama bu günü anlamak çok zor. Bizim ailelerimiz Müslüman, namaz kılıp oruç tutuyorlar, İslam'ın emirlerine uyuyorlar. Buna rağmen bize uyguladıkları baskıyı anlayamıyorum. Bir Müslüman kafirlerden korktuğu için dininden taviz veremez. Biz camide Kur'an-ı Kerim dersi verdiğimiz için bize baskı uygulanması kadar bence garip bir şey yok.

Hüseyin:

-Allah Resulü (SAV); “Din garip geldi, garip gidecek, müjdeler olsun o gariplere!” diyor. Evet bugün din garipleşmiş, kumar oynamak, içki içmek, faiz yemek, fakir fukaranın malını gasp etmek, zina etmek, yalan söylemek serbest olduğu halde ve bunları yapanlar kınanmadığı halde, sırf Allah rızası için İslami bir çalışma içine giren, sadece “içinizde iyiliği emredip kötülükten men eden bir cemaat bulunsun” şeklindeki Allah'ın açık emrine uyararak toplumu ıslah etmeye çalışan ve Kur'an-ı Kerim dersi veren insanlar kınanıyor ve yaptıkları yasaklanıyor. Hem de Müslüman bir toplumda oluyor bütün bunlar. Dedi.

Hasan yumuşak, sakin ve düşük bir ses tonuyla:

-Eğer nimetin değeri anlaşılmazsa ve o nimete şükredilmezse, Allah o nimeti alır. Bugün bu nimetin değeri bilinmiyor. Bu güzel insanlar horlanıp dışlanıyor. Şayet bir gün Allah bu nimeti bu toplumun içinden alırsa o zaman çok geç olacak. Bugün bize baskı yapanların mezarları başında Kur'an-ı Kerim okuyacak çocukları olmadığına onlar için hayırlar yapan, üzerlerine fatiha okuyan çocukları olmadığına iş işten geçmiş olacak. Umarım Allah bu nimeti bu toplumun içinden almaz. Hasetçiler nimete haset edecekler ve onun yok olmasını isterler. Bunun için resmi otorite bugün camilere yoğun baskı yapıp Kur'an-ı Kerim derslerini yasaklıyor. Kur'an-ı Kerim'le büyüyen binlerce insan bu zulme bir gün mutlaka dur diyecek. Bunu bildikleri için insanları işkenceden geçirip cezaevine atıyorlar. Camilere baskın yapıp çocukları dağıtıyorlar. Nasıl ki mürted örgüt, İslam'ın ayak seslerini duyduğunda saltanatının yok olacağını anladı. İşte o zaman Müslümanları şehit etme yoluna gitti. Küfrün hedefi hep İslam olmuştur. Bu böyle gelmiş, böyle gidecek, dedi.

Onlar sohbet ederlerken öğrencileri de gelmeye başlamışlardı. Sadece erkek öğrencilere ders veriyorlardı. Kızlar bayan hocalardan ders alıyorlardı. Ders vermeye başladı, üç arkadaş. Tek tek öğrencilerle ilgileniyor, aldıkları dersi anlamaları için defalarca tekrarlıyorlardı. Dersten sonra hicreti anlattı, Hasan. Mekke'den Medine'ye hicreti... Anlatırken gözleri doldu. Çünkü muhacirleri daha iyi anlıyordu bugün. Hicret... Ayrılık... Anneden, babadan, yardan ve serden geçerek o güzel Resul (SAV)'e kavuşmak...

12.BÖLÜM

Bir minibüsle gelmişti polisler. Üç kişi içeri girmiş, ikisi dışarıda kalmıştı. Cami avlusundaydılar. Biri sol tarafta bulunan tuvalet bölümüne yöneldi. Tuvaletlere gitmeden önce tuvaletçi kulübesine baktı. Kimse yoktu. Kulübedeki tuvalet parası alan yaşlı adam yoktu bugün. İyi ki de gelmemişti. Yoksa ağır bir sorgulamadan geçirilirdi. Tuvaletlerin bulunduğu bölüme girdi iri yarı, esmer, 1.80 boylarında, çam yarması gibi cüsseli polis. Kıvrıcık saçları, büyük bir burnu vardı. Konuşurken ağzını fazla oynattığından tükürük saçardı. Elindeki otomatik tabancayı bir eline alıp öteki eliyle tek tek kapıları açıyor, kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordu. Kapılardan birisinin açılmadığını görünce; “Kim var içerde?” diye bağırdı. İçerdeki ses etmeyince; “Ben polisim, hemen çık seni bekliyorum.” Deyip silahı iki eliyle tutarak savunma pozisyonuna girdi. Her an saldırıya uğrayacakmış gibi bir vaziyet içine girip beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra tuvaletten yaşlı bir adam çıktı. Yaşlılıktan beli bükülmüş, elleri kolları ve bacakları da zayıfladığından zar zor yürüyordu. Polisi görünce; “Ne istiyorsun, neden kapımı çalıp bana çık dedin. Girecek başka tuvalet bulamadın mı?” deyince polis; “Ben polisim amca, terörist arıyorum terörist” dedi. Bunu duyan yaşlı adam “Terörün camide ne işi var?” deyip söylene söylene tuvaletlerin bulunduğu bölümden çıktı. Abdest almak için camiye girdi. Şadırvan, caminin içinde bulunuyordu. Fazla büyük değildi camii. Mahalle sakinlerini ağırdayacak kadar vardı. Taştan yapılmış bir tane de minaresi vardı. Hani şu özel kesilmiş sarı taşlardan. Tarihi olmasa da öyle sayılırdı. Keresteden yapılmış bir minber ve imamın vaaz için üzerine çıktığı bir bölme de vardı. İkinci katı da vardı. Tabii geniş balkonlar şeklinde yapılmıştı. Caminin her iki yanından gidiliyordu bu ikinci kata. Özel bir de bölme vardı. Kışın orada namaz kılıyordu cemaat. Çünkü orası daha sıcaktı.

Halıları henüz yeni alınmıştı. Seccade şeklinde birbirine yapışık uzun tüylü olanlardandı. Camiye gelen ahaliden ve zenginlerden toplanmıştı halıların parası. Küçük avlusunun sağ tarafında bir oda vardı. O oda Kur’an-ı Kerim dersi okuyan kız öğrencilerine tahsis edilmişti. Küçüktü, ama olsun, hiç yoktan iyiydi. Küçük olduğundan kışın sıcaktı. Yazları ise camide okuyorlardı. Çünkü, çok sıcak olduğundan öğrencilerin sıkılmasına neden oluyordu. Mevsim kış olduğundan öğrenciler bu odadaydılar. Tuvalet bölümüne bakan iri cüsseli polis bahçeye gelerek amirine; “Kimse yok amirim, temiz.” Deyip amirinden gelecek ikinci emri beklemek üzere kenara çekildi. Arkadaşları arasında cellat olarak tanımlanan komiser kısa boylu, göbekli, başının tepesi kel, bıyıklarının uçları yandan uzun, sarışın, mavi gözlü, sanki içki içmiş gibi her zaman gözleri kırmızı, uzun burunlu, kalın dudaklı biriydi. Sağ elinde bir telsiz vardı. Sirtında bir deri mont vardı. Ayağında ise asker potinlerini andırır bir bot giymişti. Rapor veren polise; “Tamam bekle” diye sert bir ses tonuyla emir verip üçüncü polisin camiden çıkmasını beklediler. Camiyi didik didik arayıp orada namaz kılanların kimliklerini kontrol ettikten sonra dışarı çıktı diğer polis. Amirinin yanına gelip; “Kimse yok amirim temiz” deyip kenara çekildi.

Hatice ve arkadaşları hiçbir şey olmamış gibi öğrencileriyle ilgilenmeye devam ediyorlardı. Hatice namazın nasıl kılınacağını bilmeyen öğrencilere bizzat kendisi pratikte göstermek için kalkmış, namaz kılar gibi hareketlerini yapıyor, daha sonra her hareketin adını söyleyerek öğrencilere öğretmeye çalışıyordu. Bir öğrenci kalkmış namaz hareketlerini yapıyorken aniden içeri iri yapılı polis girdi. Polisin girdiğini gören bazı küçük yaştaki öğrenciler çığlık atmaya başladılar. Diğer bazıları da polis! Polis! diye bağırılmaya başlamıştı. Çocuklara göre o kadar iri yarıydı ki çocukların çoğu onu canavar sanmış ve belki de o yüzden bağırmışlardı. Onun girmesiyle komiser ve diğer polis de içeri girdi. Ayakkabılarla girdiklerini gören Hatice:

-Kimsiniz, ne istiyorsunuz? Hem ayrıca siz evlerinize ayakkabılarla mı giriyorsunuz? Biz burada namaz kılıyoruz. Dedi.

Komiser öfke ile ve sert bir ses tonu ile konuştu:

-Bu gevezelik yapan da kim? Gel bakalım buraya, siz çocuklar! Hemen dışarı, hiç kimse kalmasın.

Komiserin azarlayıcı ve sert sözlerine rağmen öğrenciler yerlerinden kıpırdamamıştı.

-Hey! Size söylüyorum, çabuk dışarı, diye daha yüksek bir sesle bağırdı. Öğrenciler hocalarına bakıp onlardan gelen izni bekliyorlardı.

-Kimsiniz, ne istiyorsunuz, hem ne hakla öğrencileri dışarı çıkarıyorsunuz? Deyince Komiser:

-Kim miyiz? Biz kanunuz, devletiz, azrailiz, bizden hesap mı soruyorsun? Alırım ayaklarımın altına seni. Çıkın çabuk! Yoksa hepinizi karakola götürürüm. O zaman aklınız başınıza gelir. Copları tattığımız zaman dünyanın kaç bucak olduğunu anlarsınız.

Komiserin yanında bulunan küçük bir öğrencinin; “Bizden ne istiyorsunuz, biz Kur’an-ı Kerim okuyoruz, çıkmayacağız” sözünü duyan komiser öfkeyle çocuğa öyle bir şamar patlattı ki çocuk tokatla yere kapaklandı. Bununla beraber burnu ve ağzı da kanadı.

-Pi..! çocuk mocuk demem hepinizi burada dayaktan geçiririm. Çıkın çabuk! Diye tekrar bağırdı komiser.

Hemen küçük öğrencinin yanına koşan Hatice, bir yandan kızcağızın kanını ve gözyaşlarını siliyor, bir yandan da;

-Sende acıma yok mu, parmak kadar çocuğa vurulur mu, Allah’tan korkmadın mı?

“Çıkarın şunları, çabuk olun!” diye diğer iki polise emir verdi komiser. Bu emir üzerine polisler ayakkabılarla halılara basıp küçücük çocukların kollarından tutarak çıkarmaya başladılar. Çıkmak istemeyenleri de dövüyor ve zorla çıkarıyorlardı.

-Bırakın! Ne yapıyorsunuz? Siz Müslüman değil misiniz? Burada Kur’an-ı Kerim okunuyor. Buraya kirli ayakkabılarla girmeniz yetmiyormuş gibi şimdi de küçücük çocukları mı tartaklıyorsunuz? İsrail’de mi yaşıyoruz?” diyen Zehra’ya komiser sert bir tokat indirince Zehra;

-En iyisi mi siz silahlarınızı doğrultup ateş edin. Bu daha iyi olur. Sonra da “birkaç terörist öldürdük” dersiniz, dedi.

-Alın şunu bu çok gevezelik yaptı. Bunu bu akşam karakolda terbiye edelim, akli başına gelir.

Bu emri duyan iki polis, Zehra’yı almak için geldiklerinde Sümeyye ve Hatice önlerini kesti.

-Ne istiyorsunuz, hiçbir yere götüremezsiniz. Ne yaptı ki? Deyince onları tutuklamak isteyen polislere bu sefer öğrencilerden büyük küçük hepsi karşı çıkıp hocalarını korumak için önlerini kestiler. Bunu gören komiser:

-Bırakın onları (sakinleşmiş gözükerek) bakın biz emir aldık, burada ders vermek yasak. Onun için burayı boşaltın. Yoksa olacaklardan sorumlu değilim, dedi.

-Nasıl olur, Müslüman bir memlekette Kur'an-ı Kerim dersi verip, almak yasak mı? Öfkeden gözleri şimşek çakıyordu.

-Evet yasak. Yasalar böyle. Camilerde Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak.

-Ama biz Müslümanız. Kutsal kitabımız olan Kur'an-ı Kerim okumak zorundayız. Yoksa dinimizi nasıl öğreniriz?

-O benim sorunum değil, onu siz düşünün. Ben aldığım emri uyguladım. Şimdi hemen burayı boşaltın. Bir daha da sizi burada görmeyeyim. Yoksa bu seferki kadar yumuşak olmam, hepimizi coplu dayaktan geçiririm. Bununla da kalmam, karakola götürüp orada güzel bir terbiyeden geçiririm!...

Gürültüler üzerine camide namaz kılan birkaç yaşlı dışarı çıkarak şaşkınlık içinde olanları izlemeye başlamıştı. Polisler kız çocukları çekiştirerek dışarı çıkarıyor; "Bir daha camiye gelmeyin" diye de tehditlerde bulunuyorlardı. Yaşlı adamlardan biri dayanamayıp; "Allah'tan korkun, bu çocuklar Kur'an-ı Kerim okuyor, namaz öğreniyor, hepsi de çok terbiyeli kızlar. Ne diye onları çıkarıyorsunuz? Siz Müslüman değil misiniz?" deyince komiser; "Sen karışma, gir camine, namazını kıl. Biz ne yaptığımızı biliyoruz" dedi. Yaşlı adam gün görmüş biriydi. Zamanında çekilen acıları biliyor ve görmüştü. Kendisi de Kur'an-ı Kerim'i gizli okuyup öğrenenlerdendi. Bunun için tekrar komisere yönelerek; "Burası Müslüman memleketidir. Müslüman memleketinde Kur'an-ı Kerim okunur. Yine camileri kapatmak mı istiyorsunuz?" karşılığını verince komiser sinirlenmişti:

-Kur'an-ı Kerim'i gidip evde okusunlar. Camide ders vermek yasak. Emir aldım, kesinlikle burada ders verilmesine izin vermeyeceğim.

-Kur'an-ı Kerim dersi camide verilir.

-Sen fazla oldun. Yaşlı maşlı dinlemem çekerim karakola. Bakalım o zaman da böyle konuşacak mısın? Sesi yükselmişti komiserin.

-Utan utan, baban yaşındayım, beni karakola çekip dövmekle tehdit ediyorsun. Senden de polislerinden de korkmuyorum. Kur'an-ı Kerim için canım feda olsun. Bu çocukları rahat bırak. Senin anan, baban sana böyle mi terbiye vermiş?

-Alın şunu minibüse, bunun iyi bir derse ihtiyacı var, diye bağırdı komiser.

Bu sözüyle yaşlı adamı ite kaka minibüse bindirdiler. Öğrenciler ve hocalarını da tartaklayarak dışarı çıkarıp içeri daldılar. Ellere ne geçtiyse arama bahanesiyle yerlere savurup odayı darmadağın ettikten sonra yaşlı adama da; "Bu seferlik seni götürmüyorum. Ama başka sefere karşıma çıkarsan yaşlı falan demen seni bir güzel haşlarım ona göre" deyip serbest bıraktıktan sonra minibüse binip hızla uzaklaştılar.

Üç arkadaş, polisler gittikten sonra tekrar camiye dönüp ders verdikleri odayı toparlayıp temizlemeye başlamışlardı. Hem temizliklerini yapıyor, hem de aralarında değerlendirme yapıyorlardı. Bu arada öğrencilerine; "tekrar ders yapacağız, hepimiz gelin" demeyi de ihmal etmemişlerdi. Zaten öğrencilerin çoğu tekrar camiye dönmüş, onlara temizlikte yardım ediyorlardı.

-Hocam bunlar bizden ne istiyorlar? Biz kötü bir şey yapmıyoruz ki, Kur'an-ı Kerim öğreniyoruz.

-Evet canım, kötü bir şey yapmıyoruz. Bunlar kendilerini başkalarına yarandırmak için böyle yapıyorlar.

-Ama hocam, onların dini de İslam değil mi? Diye sordu diğer bir öğrenci.

-Sözde öyle, hatta bir çoğu İslam'ı herkesten daha iyi biliyorlar. Ama zalimlere yaranmak isteyen büyüklerinin emirlerini yerine getirmekten geri kalmıyorlar. Bunların ağızları ile kalpleri bir değil.

-Hocam biz yine de geleceğiz, bizi yakalasalar da gelip Kur'an-ı Kerim dersini alacağız ve vereceğiz. Onlardan korkmuyoruz.

Temizlik bitmiş, ertesi gün tekrar gelmek üzere öğrenciler dağılmışlardı. Üç arkadaş da hazırlanmış, çıkıyorlardı. "Ne yapıyoruz" diye sordu Zehra. "Programımızı biliyorsun, gelmeyen öğrencilerimizin ailelerini ziyaret edecektik. Daha sonra da bize gideriz" dedi Hatice.

Hep beraber önce hasta olan öğrencilerinin evine gittiler. Kapıyı küçük Selma'nın annesi açtı.

-Buyurun kimi sormuştunuz? Diye sordu evin sahibi.

-Biz Selma'nın Kur'an-ı Kerim hocalarıyız. Hasta olduğunu duyduk. Bir ziyaret edelim dedik.

Ev sahibesi memnun olmuştu. Onları içeriye davet edip hastanın yattığı odaya aldı. Küçük Selma fena halde soğuk almıştı. Bu yüzden bademcikleri şişmiş, bu iltihaplanma sebebiyle yatağa düşmüştü.

-Hastamız nasıl bakalım? Maşallah iyileşmiş görünüyor, diyerek hastanın yanına oturdular.

-İyiyim hocam.

-Doktor iğne vermiş. Hastalıktan çok, iğneden korkuyor dedi annesi.

İnşallah iğneleri yaparsa çar çabuk iyileşir ve tekrar aramıza gelir. İlaçlarını kullan, iyice dinlen ki çabucak iyileşip aramıza gelesin tamam mı? Dedi Sümeyye gülümseyerek.

-Tamam hocam.

Hastanın durumunu sorup biraz onunla konuştuktan sonra diğer odaya geçip annesiyle sohbeta başlamışlardı. Biraz Selma'dan ve ders durumundan konuşup ne kadar başarılı bir öğrenci olduğunu anlattılar. Annesi anlatılanları dinledikçe yüzünde memnurluk ve mutluluk belirtileri oluşuyordu. Kızının başarısı onu epey sevindirmişti.

-Allah sizlerden razı olsun. Sizin gibi gencecik kızlar boş şeylerle uğraşmak yerine camiye gidip ders veriyorlar ya. Bu çok güzel bir şey. Sizin sayenizde çocuklarımız Kur'an-ı Kerim okumasını öğreniyorlar. İnanın utanmasaydım ben de gelirdim. Ama bizden geçti.

-Neden? Öğrenmenin yaşı yoktur. Gelirseniz çok memnun oluruz dedi Zehra.

-Yok kızım yok. Siz bizim çocuklara iyi bir İslami terbiye verin yeter. Biz de size dua edeceğiz.

-İnşallah ders vermekten vazgeçmeyiz. Bu halkın çocuklarına Kur'an-ı Kerim öğretmekte kararlıyız. Yeter ki çocuklar gelsin dedi Hatice.

Biraz Müslümanın yükümlülükleri, yapması gerekenler, imanın amele dökülmesi konularında ayet ve hadislerle ve sünnetten örnekler getirerek bir müddet sohbet ettikten sonra;

-Müsaadenizle biz artık kalkalım. Hasta ziyaretinin kısa olanı makbuldür biliyorsunuz. Hem ayrıca habersiz geldiğimiz için de bizi bağışlarsınız. Hasta olduğunu duyunca hemen gidelim dedik dedi Hatice.

-Biraz daha otursaydınız, ne güzel sohbet ediyorduk, aceleniz ne?

-İnşallah başka bir sefere geliriz.

Hazırlanan üç arkadaş tekrar küçük Selma'yı görüp ona şifa dileklerinde bulduktan sonra evden ayrıldılar.

Ziyaretleri çok faydalı geçmişti. Hem zaten hasta ziyareti sünnetti. Sünnet olduğu için muhakkak faydalıdır. Ziyaret edecekleri iki ev daha vardı. Öğleye de bir saat kalmıştı. "İstiyorsanız Perihan'ın da ailesini ziyaret edelim. Diğer evi de artık öğleden sonra ziyaret ederiz" teklifinde bulundu Hatice. Bu teklif kabul gördü. Hemen Perihan'ın evine yöneldiler. Evleri caminin iki sokak ötesindeydi. Zehra kapıyı çalınca genç bir kız karşılına çıktı.

-Buyurun kimi aramıştınız?

-Biz Perihan'ın Kur'an-ı Kerim hocalarıyız. Bu gün gelmemiştik merak ettik. Acaba hasta falan mı bir soralım dedik dedi Hatice.

-Bir dakika annemi çağırayım. Anne!... Gelir misin?

Genç kızın seslenmesiyle 40 yaşlarında başında yazma bulunan, geleneksel kıyafetli bir bayan geldi. Karşısında üç çarşafı görünce ürktü. Korktuğu her halinden belliydi. Bu korkunun sebebini ise o biliyordu.

-Hayrola ne istemiştiniz? (xére hwun çı dıxwazın?)

-Perihan için gelmiştik.

-Perihan artık gelmeyecek, onu göndermiyoruz.

-Ama neden, bir sorun mu var, memnun değil misiniz, ya da birileri mi engel oluyor?

-Yok kızım yok göndermiyoruz. (Seré xwe naxın belayé) Başımızı belaya sokamayız, onun için de göndermiyoruz.

Bu arada ev sahibesi kendilerini içeri davet etmemiş, kapı eşiğinde konuşuyorlardı.

-Kur'an-ı Kerim okuyacak, yarın öbür gün yasinler okur, namaz kılar. Hem zaten Müslümanlar olarak çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim öğretmemiz lazım. Dünyanın masrafını yapıp okula gönderiyorsunuz. Kur'an-ı Kerim dersinde ise hiçbir masrafınız gitmiyor. Ayrıca dinlerini öğreniyorlar. Yazık değil mi şimdi göndermiyorsunuz?

-Kurban, vallah korkuyoruz. (Kurban, wallah em dıtırsın.) Bizi tehdit ediyorlar. Camiye çocuklarınızı göndermeyin (jı mer dıben zaroké xwe neşinin camiye) diyorlar.

-Kimdir sizi tehdit eden? Hem zaten ölüm Allah'ın elinde, onların değil. Bizim Allah'tan korkmamız lazım, onlardan değil. Bu kadar korkak olmamalıyız.

-Kızım A...ciler bizi tehdit ediyorlar. "Çocuklarınızı camiye göndermeyin" diyorlar. Hem şimdi buraya gelmeniz bile bizim için tehlikedir. Şimdi dedikodu yapıp diyecekler; "Çarşaflılar evlerine gelmiş" (keçam A... Me tehdit dıkın. Dıben zaroké xwe neşinin camiye. Ana vun hatın vıra, jı bo me tehlukeye. Wé ben so.. hatın mala wan.) onun için sizi eve almaktan bile korkuyorum. Bunun için kızım kusura bakmayın. Vallahi çocuklarımızı göndermek istiyoruz. Sizden hiçbir kötülük görmedik. Hatta iyiliğiniz dokundu. Siz çocuklarımıza Kur'an-ı Kerim dersi veriyorsunuz. Bundan daha büyük iyilik olur mu? Yalnız korkuyoruz.

Deyip genç kızları nazikçe geri çevirdi. Bu ziyarete üzölmüşlerdi. Göndermek istedikleri halde mürted örgütün tehditleri onları frenliyordu. Hatta uzaklaştırıyordu. Ama olsun, bu onların azmini kırmayacak, bilakis perçinleyecekti. Çünkü hak geldiğinde batıl zail olurdu.

Bu ziyaretleri kısa sürdüğünden programlarını değiştirip üçüncü öğrencinin evini ziyaret etmeye karar verdiler. Yönlerini oraya yöneltip ilerlediler. Defalarca zili çalmalarına rağmen kapıyı açan olmamıştı. Onları kapıda beklerken gören bir çocuk; "Abla onlar dün gittiler. Evde kimse yok" deyince Zehra; "Peki nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu. Çocuk, bilmediğini söyledi.

Oradan da ayrılarak evlerine doğru yönelip, ertesi gün cami tatil olduğundan Hatice'nin evinde bir araya gelmek için anlaşır, selamlaşarak ayrıldılar. Zorlu ve yorucu bir günün ardından, eve gelen Hatice günün yorgunluğunu üstünden atmak için önce bir abdest alıp, iki rekat namaz kıldı. Namazdan sonra odasına çekilip bir müddet Kur'an-ı Kerim okudu. Kızının yorgun ve üzgün halini gören Zeynep hanım meraklanmış, ama bir şey sormamıştı. Dinlenmesini beklemiş "daha sonra konuşurum" diyerek işlerine devam etmişti. Kur'an-ı Kerim'i okuyan Hatice odadan çıkarak annesinin bulunduğu mutfığa geçti; "Kolay gelsin anne" diyerek annesine yardım etmek için "yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Kızının teklifini; "Sağ ol kızım, yapacak fazla bir şey yok. Namazdan sonra yemeği hazırlarız. O zaman yardım edersin" diyerek geri çeviren Zeynep hanım yorgun görünen kızını daha fazla yormak istemedi. "Acaba ne olmuş" diye düşünüyor, Hatice'nin sessizliği onu büsbütün meraklandırıyordu. Sonunda dayanamadı.

-Hayırdır inşallah, çok yorgun ve solgun görünüyorsun. Önemli bir şey yoktur umarım.

-Yok anne, merak edilecek bir şey yok. Bazı öğrencilerimizin ailelerini ziyaret ettik. Herhalde fazla ayakta kaldım ondan olsa gerek.

-Peki kızım, sen bilirsin, ciddi bir şeyin olmaması beni sevindirir.

Bu arada küçükler okuldan gelmiş, hazırlanan yemeği hep beraber yiyorlardı. Orta okul okuyan Selçuk;

-Abla bu gün camiye polis basmış doğru mu? Gelirken yolda çocuklar anlatıyordu, dedi.

Selçuk'un bu sözü üzerine Zeynep hanım;

-Doğru mu kızım? Solgunluğun bundandı demek, neden anlatmadın? Dedi.

-Anlatıp da sizi üzmem istemedim.

-Nasıl oldu peki?

-Ders veriyorduk, birden içeri iri yarı dev gibi bir adam girdi ve "Biz polisiz, burayı arayacağız, hemen burayı boşaltın" dedi. O bunu söylerken ardından iki kişi daha girdi. Tabii biz çıkmadık, Kur'an-ı Kerim dersi verdiğimizizi söyledik. Bu sefer kısa boylu olan herhalde komiserleriydi; "Kur'an-ı Kerim dersi vermek yasak hemen dışarı çıkın" diye bağırdı.

Hatice olanları biraz da özetleyerek annesine anlatmaya başladı. Küçük öğrenciyi nasıl dövdüklerini, Zehra'yı nasıl tokatladıklarını, öğrencileri tartaklayarak zorla nasıl çıkardıklarını, ayakkabılarla içeri girip dağıttıklarını, yaşlı adamı az daha götüreceklerini... Olanları özetleyerek anlattı. Küçük kızdan söz ederken gözyaşlarını tutamamıştı.

-Bir görseydin anne, o küçük çocuğa vurduğu tokadı... büyük birine vursaydın kesin bayılırdı. Ağzı burnu kan içinde kaldı. Öyle için için ağ... sözünü bitirmeden gözyaşlarına boğulmuştu Hatice. Zaten doğru dürüst yemek de yiyememişti. Küçük çocuğun ağlayıp ona sarılışını unutamıyordu. "Siz ne de yapsanız biz yine de camiye gelip ders vermekten vazgeçmeyeceğiz" dedi kendi kendine.

Annesi de duygulanmış, o da gözyaşlarını tutamamıştı. Sırf camide ders verip ders aldıkları için küçük çocuklar ve gençler dövülüyor, dershaneler kapatılıyordu. Bu olanlar da nüfusunun yüzde doksan dokuzu Müslüman olan bir memlekette yaşanıyordu. Misyoner ve Siyonistlerin çalışmaları, dinlerini yaymaları serbest olduğu halde Müslümanlar çeşitli yaftalarla damgalanarak İslami çalışmaları engellenmişti. "Demek böyle bir ülkede yaşıyoruz" diye mırıldandı Zeynep hanım.

-Daha sonra ne yaptınız kızım?

-Polis gittikten sonra öğrencilerimizin çoğunun da yanıma gelmesiyle dershanemizi temizleyip toparladık. Gerçi halılarımız kirlendi, inşallah onları da bir ara yıkarız.

-Peki ya ders, devam edeceksiniz tabii...

-Ne demek, vazgeçer miyiz? Bizler Muhammed (SAV)'in ümmetiyiz. Ona yapılan işkence ve baskılar onun azmini artırmaktan başka işe yaramamıştır. Biz de onun takipçileri olduğumuza göre, bu olanlar kesinlikle bizi yıldırılmaz. Bilakis azmimizi artırır. Daha çok çalışmamıza bağlanmamızı sağlar.

-Öğrenciler onlar gelecekler mi?

-Evet, onlar da gelecekler. Onlar da çok kararlı çıktılar. Defalarca çıkın, denmesine rağmen onları dinlemediler. Tekrar geleceğiz dediler.

-Aferin kızım! Böyle kararlı ol. İman imtihan olur. Bu da bir imtihandır. Sakın azminiz kırılmasın. Sizin bu kararlılığınızı gördükçe göğsüm kabarıyor. Bundan sonra ben de geleceğim.

13.bölüm

Misafir odası misafirlerle dolmuştu. Ayşe hanımın akrabalarının bir kısmı, Şükrü beyin akrabaları, oturdukları apartmanın bazı komşuları, hayırlı olsuna gelmişlerdi. Önce evi bir güzel dolaşmışlardı. Ayşe hanım, evi dolaştırırken aldıkları yeni eşyaların da reklamını yapmaktan geri durmamış, “aslında Şükrü çok daha pahalı olanları alacaktı; ama ben bırakmadım. Bunlar neyimize yetmez? diyerek engel oldum” deyip daha da pahalı cinsinden almaya güçlerinin yettiğini demeye getiriyordu. Bankadan borçla faizli kredi çektiklerini söylemiyor, böbürlendikçe böbürleniyordu.

Gezme faslı bittikten sonra misafirler oturmuş, Ayşe hanım servise başlamıştı. Mönüde soğuk meşrubatlar, pasta, üzümlü kakaolu kek, kurabiye, çay ve lezzo vardı. “Oraya gittik bize doğru dürüst ikramda bulunmadılar” demesinler diye çok masrafa girmişti Ayşe hanım.

Misafirler hem ikram edilenleri yiyor, hem de aralarında evin durumu hakkında konuşuyorlardı.

-Bu binanın tüm evleri aynı plan, ama iç dekorasyonu herkes kendi zevkine göre yaptığından, insan farklı bir eve gittiğini sanıyor. Bizim evin, kartonpiyer işlemleri biraz daha farklı, dedi ev komşularından biri.

-Mutfak dolapları çok güzel. Ben çok beğendim. Hem büyük hem güzel işlenmiş.

-Şu avizeleri de güzelmiş Allah için. Banyonun fayansları ve küveti de güzel yapılmış. Gerçi bizimkiler kadar güzel olmasalar da.. yine de güzeller.

Diğer taraftan akrabalar arasında da konu ev ve içindekilerdi.

-Dünyanın parasını harcamış Şükrü. Biliyorum çok borç altına girmiştir. Nasıl ödeyecek onca parayı. Bir de kalkmış Ayşe hanım: “Aslında daha da pahalılarını alabilirdik, ama ben bırakmadım.” Diyor. Ben biliyorum sen nesen... Kesin kardeşimi bunca masrafı yapmaya o zorlamıştır. Şimdi de kendine pay çıkarıyor, diye yengesine veryansın ediyordu Şükrü beyin ablası.

-Şu kadın yok mu? İnsanı susuz su başına götürür, susuz getirir. Bak görüyor musun yaptığı masrafı... bunca şey hazırlamış, dünyanın masrafını yapmış. Çay bisküvi neyine yetmiyor? Yoook. Hanım efendinin forsu kırılır diye ekledi halası.

Şükrü beyin akrabaları, girilen masraflara kendi aralarında tepki gösteriyor, Ayşe hanımı yerden yere vuruyorlardı.

Bunlar böyle konuşurlarken diğer bir köşede Ayşe hanımın akrabaları kendi aralarında:

-Evleri güzel olmuş. Dekorunu da tam Ayşe'nin zevki, eşyaları da yenilemiş. Aferin Ayşe! Dediğini yaptı. Eşyaların çoğunu yenileyeceğim diyordu; dediğini de yaptı, dedi Ayşe hanım ablası.

-Kesin şimdi bu eşyaları aldirmek için Şükrü ağabeyin ağzından girip burnundan çıkmıştır, onu ikna etmek için... Şu avizenin güzelliğine baksana, ya şu yemek masası. On iki kişilik ve ceviz kaplama gerçekten güzel bir ev yapmış. Helal olsun Ayşe ablaya, dedi kuzeni.

Bunlar konuşurlarken Ayşe hanım yanlarına geldi.

-Nasıl gidiyor, durumunuz nedir, beğendiniz mi?

-Yani dediğini yaptın. Bari ev istediğin gibi olmuş mu?

-Eh... iyidir. Yinede tam istediğim gibi değil ama şimdilik bu yeter.

-Eşyaları da yenilemişsin. Eniştreyi bol bol borçlandırmışsındır şimdi.

-Balığa giden ıslanır. Ev yapıyoruz. Eski eşyalarla mı taşınalım yeni eve, olacak şey mi? Borçlandı ama bir şey olmaz, öder.

-Eski eşyaları ne yaptınız?

-Onların bir kısmını yeni eşyaların peşinatı olarak kabul ettiler. Bir kısmını da eskiciye sattık. Aslında daha çok eksik var, yalnız şimdi söylemekten korkuyorum. İleride onları da aldirtırım inşallah.

-Kesin aldirtirsin. Adam senin dırdırından kurtulmak için bile olsa yine de alır, dedi ablası.

Ayşe hanım tüm misafirlerini sıra ile gezip yanlarında oturup onlarla kısa sohbetler yaparak ilgileniyordu.

Fatma'nın da misafirleri gelmiş, kızlar kalabalıkta oturmak istemediklerinden Fatma'nın odasına geçmişlerdi. Çiğdem ve Zozan ortaklaşa bir çiçek almışlardı. Şu fiskos masalarının üzerine konulanlardan. Ayşe hanım bu hediyeye çok sevinmiş, ikisini de öpmüştü.

-Annem hediyenize çok sevindi. Çünkü kendisi de evden çiçeklerin eksik olduğunu söylüyordu. Bunun için hediyenize sevindi.

-Aslında ne alacağımıza karar veremedik. Sonunda iyisi mi bir çiçek alalım, çiçeğin hiçbir zararı yok. Muhakkak konulacak bir yer bulunur diyerek aldık, dedi Çiğdem.

-Nasıl evi beğendiniz mi?

-Güzel olmuş, hayırlı olsun. Eşyaları yenilemişsiniz. Tam bir burjuva evine benzemiş dedi Zozan.

-Halkımız yavaş yavaş zenginleşiyor. Zenginleştikçe de böyle şeylere para harcıyorlar. Bunun burjuva murjuva ile ilgisi yok. Hem zenginlerin evleri böyle midir sanıyorsun, diye itiraz etti Çiğdem.

-Hop hop hop, yine o konulara girmeyin. Başımıza devrimci kesilirsiniz şimdi. Zaten Zozan'ın ağzı açıldı mı artık kapatmak mümkün olmuyor. Sosyalizm'den girer, materyalizmden çıkar. O anlatır biz de kafamızı "hı hı" deyip sallarsınız. bugün bunları konuşmayacağız. Zozan'a söyledin mi?

-Neyi söyledim mi?

-Neyi olacak, onu...

-Fatmaaa! Hani aramızda kalacaktı? Söz vermiştin.

-Niye? Zozan yabancı mı ki? Hem ayrıca kimseye söylemiş de değilim.

-Kuzum siz hangi şeyden söz ediyorsunuz? Neyi söylemiş mi?

-Hiç, bir şey yok. Kendi kendine konuşuyor işte. Fatma'nın şom ağızlı olduğunu bilmiyor musun?

-Hadi Çiğdem nazlanma anlat. Zozan yabancı değil. Hem belki sana yardımcı da olabilir. Biliyorsun o bizim filozofumuzdur. Hemen işi halleder.

-Neymiş şu benden gizlediğin şey? Bizim birbirimize karşı gizlimiz saklımız mı var? Demek öyle... peki senin gibi olsun, ama bunu unutma.

-Sen var ya sen.. ne de fitnecisin! Zozan, inan senden gizlediğim bir şey yok. Şu fitneciye kanma, kasti yapıyor.

-Kim, ben mi kasti yapıyorum? E, söyle ne olacak ki, sihri mi bozular?

-Ah Fatma! Dilini eşek arısı soksun e mi? Tamam tamam anlatacağım.

-E hadi. Bir şey anlatıncaya kadar çıldırtırsın insanı.

-Madem konuyu sen açtın, o zaman sen başla. Sonra ben devam ederim.

Bunun üzerine Fatma ciddi bir hal alarak

-O gün bana telefon açtı. Biri ile buluşacağını, benim gidip gidemeyeceğimi sordu. Ben gittim. Buluştuğu şahıs kim biliyor musun?

-Nerden bileyim, münecim miyim?

-Tahmin et. Haydi filozofluğunu koy ortaya.

-Bilmiyorum, tahmin de edemem.

-Tarık. Şu 6 sosyalde okuyan esmer çocuk var ya.

-Tarık mı? Çıkaramadım. Hem bizin bu yörede bu tür izimler yok. Bu Türk ismine benziyor.

-Zaten Türk. Babası burada işçi olarak çalışıyor. Aslen iç Anadolu'dan. Çıkaramadın mı daha? O da tam senin kafanda biri,

-Çıkaramadım. Nasıl benim kafamda? Yani Partiyle mi beraber demek istiyorsun?

-Yok yok, o da solcu. Senin söylediklerini söyleyip savunuyor.

Uzun uzun anlattı Fatma. Çiğdem'in çağırışını, gidip çay bahçesinde buluşmalarını, Çiğdem'in kızardığını orda konuşulanları biraz da mübalağalı olarak anlattı. Çiğdem, bazı yerlerde müdahale ediyor, öyle olmadığını söylüyorsa da diğer ikisi hem gülüyorlar hem de Çiğdem'e takılıyorlardı.

Daha sonra onlardan ayrıldığını ve sonrasını bilmediğini söyleyerek, Çiğdem'e:

-Sahi benden sonra ne yaptınız?

-Anlatacak bir şey yok.

-Hadi Çiğdem. Kalkıp giderim yoksa. Kesin sen benim için anlatmıyorsun. Demek senin arkadaşlık anlayışın bu. Diye serzenişte bulununca Zozan, Çiğdem çaresiz anlatmak zorunda kaldı.

-Fatma'yı eve bıraktıktan sonra biraz dolaştık. Hani ... yerdeki sakin cadde var ya? Oraya gidip kendimize tur attık. Ve sohbet ettik.

-Ne konuştunuz? Diye sordu Zozan merak içinde.

-Filmlerden konuştuk. Hangi tür filmlerden hoşlandığımı anlattı. Ben de ona anlattım. En son gittiği filmi anlattı. Hangi sahnelerinden etkilendiğini, baş rolün ne kadar başarılı olduğunu, filmin konusunun ne kadar gerçekçi olduğunu uzun uzun anlattı.

-Peki ya sen, hiç konuşmuyor muydun?

-Yoo, genelde dinliyordum. O konuşmasını çok iyi biliyor. Bir ara siyasi konulara girmeye çalıştı, ben bırakmadım. Bu konularda fazla konuşmak istemediğimi söyledim. O da tamam dedi.

-Aferin, iyi yapmışsın. Bilmiyorum, bunlar bu konulardan ne anlıyorlar? Daha güzel şeyler varken, kalkıp nelerden bahsediyorlar. Aştan, sevgiden, sevgililerden söz edin. Öyle değil mi Zozan?

-Öyledir. Sanki biz hoşlanıyor muyuz o tür konuları sık sık konuşmaktan? Ama ne yapalım mecburuz.

-Sonra ne oldu? Hep aynı şeyleri mi konuştunuz, hiç birbirinizle ilgili konuşmadınız mı?

-Hayır. Hep böyle geçti. Daha sonra beni eve bıraktı.

-Çok ruhsuzsunuz, insan böyle mi davranır, dedi Zozan.

-Peki ya nasıl davranır? Diye sordu Çiğdem.

-Nasıl mı davranır? El ele tutuşulur. Birbirine iltifatlar edilir, birbirine şiirler okunur, şakalar yapılır. Ne bileyim, daha çok şey yapılır. Ruhsuzsunuz, ruhsuz! Dedi Zozan.

-Hakikaten daha sonra da buluşmanız olmadı mı? Diye sordu Fatma.

-Oldu tabii.

-E..? anlatsana, daha ne bekliyorsun?

-Bırakmıyorsunuz ki... Sen bir yandan, Zozan bir yandan, dır dır dır...

-Tamam tamam, hadi seni bekliyoruz.

-Kaç gün önce tekrar buluştuk. Bu sefer pastahaneye gittik. Biraz okul durumundan konuştuk.

-Ruhsuzsunuz siz, ruhsuz! Okul durumuymuş, diye sözünü kesti Zozan.

-Sabret, sabret cadı! Ne cadısın sen... bekle de anlatacaklarımı dinle. Baklava ısmarladı. Pastanede kimse yoktu. Sadece biz ikimizdik. Çok romantik bir müzik çalıyordu. Sonra bir ara biz ikimiz de sessiz kaldık. Birden başını kaldırıp, öylece bana baktı ve hayatımda duyduğum en güzel sözleri sıralamaya başladı. Konuştu, konuştu, konuştu...

-Sen, sen ne yaptın, hiç konuşmadın mı?

-Benim dilim tutulmuştu. Öylece durmuş ona bakıp dinliyordum ve bir ara...

Çiğdem, sessizleşti. Zozan ve Fatma merak içinde ne söyleyeceğini bekliyorlardı. Çiğdem'in sessizliği sürdükçe sabırsızlıkları artıyordu. Çiğdem gözlerini yummuş öylece bekliyordu. Zozan ve Fatma dayanamayıp bir ağızdan:

-Anlatsana, öldün mü? Dediler.

Çiğdem hiç ses çıkarmayıp meraklarını arttırmak istercesine susuyordu.

-Çiğdeem! Diye bağırdı Fatma. Anlatacak mısın, yoksa saçını başını yolalım mı? Zozan hazırlan bunun canı dayak istiyor. Bir güzel saçını başını yolalım şunun.,

-Ne sabırsızsınız. Bir an hayal etmeye çalıştım. Evet, o konuşuyor, ben ise dinliyordum.

-Kuzum onu anlattın. Sonra, sonra ne oldu?

-Ay! Kalbim duracak sanki. Derin derin nefes alarak ve birden... kızlar pür dikkat ağızından çıkacak kelimeyi bekliyorlardı. Ne olmuştu acaba? Çiğdem yine derin bir nefes alıp ve "birden elimi tutup avuçları arasına aldı. Heyecandan ölecektim az daha" deyince kızlar çılgık attılar.

-Hepsi bu mu, elini tuttu diye heyecanlanılır mı? Ne aptalsın. Bizi de bu kadar heyecana soktun. Elini tutmuşmuş deli kız deli. Baksana anlatınca bile yüzü kızarıyor. Elini göğsüne koydu, yüreğin fırlamasın, diyerek alay edip azarladı Çiğdem'i Zozan.

-Siz ne derseniz deyin, ben çok heyecanlandım. Diyerek uzun uzun aralarında geçen o günkü konuşmayı ve olanları anlattı.

Misafirleri yavaş yavaş uğurlamaya başlamıştı Ayşe hanım. Kalkıp gitmekte olanları kapıya kadar götürüyor, “bu seferlik kabul etmem başka sefere de beklerim” diyerek davet ediyordu. Misafirler de; “Tekrar tekrar eviniz hayırlı olsun. Uzun ve sağlıklı ömür yaşarsınız inşallah..” diye temenni ve dualarda bulunup çıkıyorlardı. Tüm misafirlerin gitmesinden sonra Çiğdem ve Zozan da kalkmış gitmek için salona çıkmışlardı. Kızları gören Ayşe hanım,

-Nasıl iyi zaman geçirebildiniz mi? Benim aptal kızım ikramda kusur etmemiştir umarım. Diyerek kızlarla şakalaşarak uğurladı onları. Kızlar da giderken; “Tekrar eviniz hayırlı olsun” dileklerinde bulundular. Ayşe hanım çiçek için kızlara tekrar teşekkür etti.

Misafirler gitmiş, Ayşe hanım etrafı toplamaya başlamıştı. Fatma yine kaytarmak istiyordu.

-Bugün kaçmak yok. Haydi gel ve şu evi temizleyip toparlamama yardım et.

-Yani illaki çalıştıracaksın beni, senden rahat yok.

-Bu evde bulunduğun sürece yok.

Çaresiz yardım edecekti. Oflayıp poflayarak işe başladı. Yerler süpürüldü, bulaşıklar yıkandı, sehpa ve masa temizlendi. Mutfak eşyaları tek tek yerine yerleştirildi. Ev büyük ve eşyalar çok oldu mu, yapılacak iş ne kadar da çok oluyordu.

Temizlik bitmiş, anne-kız gelen hediyelere göz atmak için, hediyeleri bir araya getirmiş karıştırıyorlardı. Ayşe hanım tek tek hediyeleri eline alıp bunu halan getirmiş, şunu teyzen, bunu kuzenim, şunu komşumuz vs.. diyerek tek tek bakıyor ve kimlerin getirdiklerini anlatıyordu. Bazılarına burun kıvrıyor, bazılarına memnuniyetini dile getiriyor ve iyi ki getirmiş, diyordu. Fatma da bazılarına; “Ay çok güzel, bunu çok beğendim” gibi tepkiler göstererek annesini takviye ediyordu.

Yeni taşındıkları ev bir apartman dairesi idi. Kooperatif usulüyle satın almışlardı. Her katta dört daire vardı. Kaloriferli olduğundan soba derdi kalmamıştı. Evin taksitlerini ödemek ve iç dekorasyonunu yapmak için zaman zaman bankadan faizle kredi almak zorunda kalmıştı. Çok ağır bir borç altına girmiş, yeni aldıkları mobilya ve diğer eşyalarla bu borç ikiye katlanmıştı. Rahat edelim derken büsbütün rahatı kaçmış, borçlarını ödeyememe endişesinden geceleri uyku uyuyamaz olmuştu. Bu borçlarla uğraşırken bu kez apartmanın ortak kullanım giderleri ortaya çıkmıştı. Her ay kapıcı parası, temizlik malzeme parası, yakıt parası... gibi ödemek zorunda olduğu giderlerle de uğraşmak zorundaydı Şükrü bey.

Onlar dünyaya daldıkça, rahat edelim dedikçe, dünya onları köleleştiriyor, her gün geçen günden daha çok müşkül ve zor durumda bırakıyordu. Borçlandığı bankaya dükkanını ve yeni evini teminat olarak göstermiş, ödeyememe durumunda haciz tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Bu korku Şükrü beyi daha şimdiden huzursuz etmeye başlamıştı.

14. BÖLÜM

Kaç gün önce yapılan baskın camiye daha da hareketlendirmişti. Çok yoğun çalışıyorlardı. Bu gün yine yorgun eve dönmüştü Hatice. Namaz kılıp yemek yedikten sonra annesi:

-Bizim yeni komşuları ziyaret etmedik, ayıp olacak. Aslında bir hediye almıştım, uygun bir zaman kolluyordum. Tam yerleşip dinlensinler ondan sonra gideriz düşüncesindeydim. Bir iki gündür misafirleri gelip gidiyor. İstersen bugün hoş geldine gidelim, ne dersin?

-Çok iyi olur, zaten bugün herhangi bir programım da yok. Hem tanışmış oluruz.

-Evet, komşu hakkı çok fazla kızım, o kadar ki Hazreti Resulullah (as) şöyle buyuruyor: “Cebrail komşu hakkından o kadar çok söz etti ki ben az daha komşu komşuya varis edilecek düşüncesine girdim.” Bir başka hadisinde de “Komşusu aç iken kendisi tok yatan bizden değildir” buyuruyor. Bunun için komşuluk hakkı çok fazla.

-Anne istersen Selçuk’u gönderelim. Eğer müsaitlerse gideriz.

-Tabi, tabi kızım, habersiz gitmek olmaz.

Zeynep hanım oğlunu çağırarak yeni taşınmış komşularına gitmesini ve eğer müsaitlerse “annem onlar Hoş geldine gelecekler” deyip bir cevap getirmesini söyledi.

Gelen olumlu cevap üzerine Zeynep hanım ve Hatice yeni komşularını ziyarete gittiler.

Evi dolaştırmıştı Ayşe hanım misafirlerine. Evi gezdikten sonra misafir odasına geçmiş tanışmışlardı. Apartmanı oturan birkaç komşu daha vardı. Onlar da hoş geldine gelmişlerdi. Zeynep hanım, üzerinde besmele bulunan, simlerle işlenmiş, sağında Allah, solunda Muhammed yazılı güzel bir levha getirmişti. Bu hediyeye sevinmişti Ayşe hanım. Hem güzeldi hem de mübarek isimler ile süslenmişti. Gerçi ev yeterince süslüydü zaten. O kadar çok lüzumsuz şey vardı ki, bu lüzumsuz eşyaların parası ile yeni bir ev bile kurulabilirdi.

Bu kadar eşyayı ne yapacaklar, ne kadar da süslemişler evlerini! Duvarlar hep yağlı boya, kocaman avizeler, oturma grubu, koltuk takımı, adını bile bilmediği eşyalar... Neler yoktu ki... Birkaç çeşit fincan takımı, yemek takımları, insan heykelleri, havan heykelleri... Sanki bir züccaciye dükkanı! Diye düşündü Hatice.

İnsanlar ne kadar da gösteriş meraklılar, dünyayı ne kadar da imar etmek için uğraşıyorlar. Bu düşünceler içindeyken, “Merhaba, hoş geldiniz.” Sesiyle irkildi. Misafirlerin içinde en genç olanı Hatice idi. Bunun için özellikle onun yanına gelmişti Fatma.

-Merhaba, hoş bulduk.

-Benim adım, Fatma. Evin büyük çocuğuyum.

-Benimki de Hatice. Ben küçüklerden sayılırım.

-İstiyorsan benim odama geçelim. Orada baş başa daha rahat konuşuruz. Bu yaşlılar da kendi sohbetlerini koyulaştırmışlar zaten.

-Sen nasıl istersen, ev sahibi sensin.

-Anne! Biz diğer odaya geçiyoruz. Bizi ikramda unutma... haydi gel.

İki genç kız kalkıp diğerk odaya geçtiler. İçeride çok tuhaf bir manzara vardı. Duvarda kim olduklarını bilmediği bazı resimler asılıydı. Büyük büyük resimlerdi bunlar. Odada bulunan kanepeye oturdular. Ev sahibi Fatma olduğundan söze o başladı.

-Okul falan okuyor musun, ya da okudun mu?

-İlkokulu bitirdikten sonra gitmedim.

-Neden, baban mı göndermedi?

-Ben gitmedim. Okuldan sonra Arapçamı geliştirdim.

-Arapça mı okudun, konuşmasını biliyor musun şimdi?

-Yo, konuşmasını değil, okumasını biliyorum. Ayrıca okuduğumda anlıyorum. Yani bir nevi İmam-Hatip okumuş gibiyim.

-Sahi sıkılmıyor musun şu baş örtüsünden? Bilhassa yazın, sıcak değil mi?

-Sıkılmıyorum. Bilakis ferahlıyorum. Baş örtüm olmadığında kendimi elbisesiz hissediyorum. Hem ayrıca Allah'ın emri. Bunun için sıkılısak da sıkılmasak da takmak, yani başımızı örtmek zorundayız. Tabii ki yabancı erkeklerin yanında. Bu her Müslüman kadının üzerine farzdır.

-Ben örtünmüyorum, yani ben şimdi Müslüman değil miyim?

-Hayır Müslümansın, ama günah işliyorsun. Bu günahdan dolayı da cezalandırılırsın.

-Ama niye, din kalp işi değil mi? Kalbinle inansan yeter. İlla ki bir şeyler mi yapmak zorundasın?

-Evet, yapmak zorundasın. Çünkü bir dini kabul ettiğin zaman onu bütünüyle kabul ediyorsun. Bunun dışında, her düzenin uyulması gereken kuralları vardır. Bugün sen okula gidiyorsun, okulun koyduğu kurallara uymak zorunda değil misin?

-Ama okul ayrı, din ayrı. Okul bir kuruluş, orda bir şeyler öğreniyorsun. Bu öğrenimin sağlıklı yürümesi için kurallar konmuş, ama din öyle değil.

-Evet, din öyle değil, tam aksine dinin daha kapsayıcılık yönü vardır. İnsanın okulu dünyadır. İnsanoğlu dünyada hem öğreniyor, hem eğitiliyor. İşte bu dünya okulunun sağlıklı işlemesi için bazı kurallar lazım. Bu kuralları dünyanın yaratıcısı olan Allah, insanlara, Peygamberler aracılığıyla kitaplar yollayarak belirlemiştir. Bu kurallar toplamına din deniyor. Bunun için dini sadece kalp işi yapmak onu yok etmek demektir. Din, hem kalp, hem de amel işidir. Bundan dolayı ikisinin bir bütün içinde beraber yürümesi lazım. Onları ayırdın mı dini parçalamış olursun.

-Ama, insan okula bir şeyler öğrenme için gider. Okula giden herkesin bir amacı vardır. Okula kimse boşu boşuna gitmez ki...

-Kainatta da hiçbir şey boşuna yaratılmamıştır. Her şeyin muhakkak bir işi ve de görevi vardır. Bu manada insanın da yaratılmasının bir amacı vardır. İşte bunu iyi bilmek lazım. Bunu Allah

bize çeşitli yollarla belirtmiştir. Buna göre hareket edersek kainattaki yerimizi bilir ve kıymet kazanırız.

-Hiçbir şeyin boşuna yaratılmadığını insanın da bir amaçla yaratıldığını söylüyorsun. Peki nedir insanın yaratılış amacı?

-Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de; "Ben insanları ve cinleri ancak bana kulluk etsinler diye yarattım" diye buyuruyor. İşte insanoğlunun yaratılış amacı "Kulluk" yani Allah'ı Rab edinme, ona teslim olma, ona itaat etme, ona hiçbir şeyi ortak koşmama, ona isyan etmeme, sadece onu sevme, dini sadece ona has kılma... bu saydıklarım kulluğun genel çerçevesidir. Eğer bu genel çerçeveye uyarsak yaptığımız her şey ibadet olur.

-Yani somut olarak demek istediğinizi biraz daha açar mısınız?

-Allah en başta bizden ondan başka ilah olmadığına inanmamızı istiyor.

-Bunu söylediğimizde kulluk görevimizi yerine getirmiş oluyor muyuz?

-Bu şekilde Allah bize kendini tanıtıyor. Yani bize diyor: "sizi koruyup gözetleyen, her şeyin düzenini verip onları sevk ve idare eden, onları terbiye edip kendilerine yol gösteren, güneşe güneş olma özelliğini veren, ayı sizin için takvim yapan, yıldızları yol gösterici yapan, tüm gezegenleri yaratıp şu düzeni koyan benim.

Dünyanın kendi etrafında dönerek gece gündüzün oluşmasına; güneşin etrafında döndürerek mevsimlerin oluşmasını, güneşi ısı ve ışık deposu yapan... Her mevsimde çeşit çeşit sebze, meyve ve bitkiler veren, onların olması için gökten yağmur yağdıran, rüzgarları aşılavıcı kılan, aynı toprak ve aynı sudan çeşitli sebze ve meyveler çıkaran benim. Çeşit çeşit hayvan yaratan onları sizin emrinize veren, göğüslerinden kan ve irinin içinden tertemiz sütü çıkaran, etlerini sizin için vitamin deposu kılan, yünlerini sizin için barınak ve giyecek kılan, kimisini de sizin için binek, ulaşım, taşıma ve hatta savaş aracı kılan benim. Dağları yaratan, yalçın kayaların bağrından su fişkırtan, denizleri yaratan ve onlara kaldırma gücü vererek gemileri üzerinde yüzdüren, bu şekilde ulaşımı sağlayan benim. Semayı direksiz durduran, göğü yıldızlarla süsleyen, koruma altına alarak sizi zararlı ışıklardan koruyan benim.

Fatma, Hatice'nin sözünü kesti:

-Bunlar zaten inkar edilemez şeyler. Bunları bu şekilde kabul etmeyen aptaldır. Bunları sayarak nereye varmak istiyorsun?

-Şayet beni dikkatle dinlersen şuraya varacağım.

Fatma dikkatle dinlemeye başladı. Hatice tekrar konuşmaya başladı:

-Kısacası gördüğümüz ve görmediğimiz küçük büyük her şeyi Allah yaratmış ve ona bir düzen vermiştir. Tüm bunları bize anlattığında yüce yaratıcımız aslında bize şunu söylemektedir. Bunların tümünün asıl düzenleyicisi ben isem, senin de ey insan! Senin de düzenleyicin benim. Sana şekil verip seni suretlendiren, organlarını düzenleyen ben olduğum gibi dünyadaki hayat tarzını da düzenleyip belirleyen benim. Eğer bana inanıyorsan, benim sana sunduğum hayat tarzını da kabul etmelisin. Ben bu hayat tarzını dünyada da ahirette de mutlu bir yaşam geçirmen için hazırladım.

-Her şey bizim için mi yaratılmış, yani gördüğümüz her şey öyle mi?

-Evet öyle. Devamla Allah buyuruyor: her şeyi senin mutluluğun için yarattım. Allah bize, yaratılışımızı şöyle anlatıyor. Mü'minin Suresinin 12 ve 15. ayetlerinde "And olsun ki biz insanı çamurdan, bir özden yarattık. Sonra onu sağlam bir karargaha nutfe haline getirdik. Sonra nutfeyi alak yaptık. Ardından alakayı bir parçacık et haline getirdik. Bu bir parçacık eti kemiklere çevirdik, bu kemikleri etle kapladık, sonra onu başka bir yaratılışla insan haline getirdik. Yapıp yaratanların en güzeli Allah pek yücedir." İşte insanın yaratılış serüveni böyle.

Anne rahmini bir yuva yapan, bir damla suyu insana çeviren ve anne rahmindeki çocuğun suyun içinde boğulmamasını sağlayan, onu kanla besleyen ve sağ salim boğulmadan dünyaya getiren Allah, muhakkak ki onun için en uygun ve sağlıklı yolu da seçecektir. İşte bu yol, ilahi dindir. En son din olarak Allah İslam'ı göndermiştir. Kur'an-ı Kerim'de de bu görevimizi nasıl yerine getireceğimiz gösterilmiştir. İşte biz, İslam'ı bir hayat tarzı olarak yaşadığımız zaman yaratılış görevimizi yerine getirmiş olacağız.

Fatma aldığı cevaplar ve anlatılanlar karşısında şaşırmıştı. Bir müddet ikisi sustu. Hatice anlattıklarının nasıl bir etki uyandırdığını anlamak ister gibi Fatma'yı izliyordu. Fatma ise elindeki kalem ile oynuyordu. Hatice'ye bakarak, düşük bir ses tonu ile konuştu.

-Biz hep böyle gördük. Kimse bize illa bazı şeyleri yaşamamız gerektiğini söylemiş değil. Aynı zamanda çevremizde de yaşantı, senin de gördüğün gibi bazı şeylerle sınırlı. Hem bugün artık zaman değişmiş. Yüzyıllar önceki bir yaşantıyı günümüzde yaşamak ne kadar doğrudur? Çağa ayak uydurmak gerekiyor. Çağımızda dini inaçlar sosyal hayatta pek yer tutmuyor. Kul ile yaratıcısı arasında kalıyor. Bunun böyle olması daha iyi değil mi?

-Eğer gerçek anlamda Allah'a inanıyorsak ona tam anlamıyla teslim olmak zorundayız. Yoksa inancımız sözden öteye geçmez. İnsanı yaratan Allah olduğuna göre onun nasıl yaşayacağını da, neye ihtiyacı olduğunu da en iyi bilendir. Çağlar öncesi yaşantı diyorsun. Bu çağın farklılıkları ile o çağın farklılıklarını kıyaslayıp bir yargıya varıyorsun. Oysa ki en önemli şeyi unutuyorsun o da insandır. İnsan her zaman ve her yerde aynı insandır. Yapı olarak değişmemiştir. Sadece anlayış olarak değişmiştir. Beş bin yıl önceki insan da yemek yer ve su içerdi, biz de yeyip içiyoruz. Onlar da uyurdu, biz de uyuyoruz. Onlar da öfkelenirdi, biz de; onlar da kıskanırdı, biz de; onlar da hastalanırdı, biz de; onlar da et ve kemiktendi, biz de; onlarda da şehvet vardı, bizde de... Kısacası, insanın maddi ve manevi, ruhi, nefsanî, akli kuvveleri hep aynı, hiç değişmemiş. Onlarda ihtiras, hırs, hased, kin, öç alma duygusu vs. Ne kadar insani özellikleri var idiyese bugünkü insanda da var. Değişen sadece ortam ve anlayışlardır.

Bunun için insanı ilgilendiren şeyler zamanlara has kılınmaz. Eğer insan bu saydığım ve saymadığım özellikler bakımından değişmiş olsa idi, söylediğin belki doğru olabilirdi. Lakin böyle bir değişiklik yok. Bundan ötürü yüz yıllar önce bile gelmiş olsa İslam'ın muhatabı insan olduğundan hiçbir zaman İslam çağdışı sayılmaz. Onun getirdiği hükümler de aynen böyledir.

Bunun yanında bu dini gönderen Allah, bu çağlarda ne olduğunu da biliyordu ve bizim göremeyeceğimiz çağlarda da ne olacağını biliyor. Bildiği için gönderdiği dini de her çağa hitap edecek şekilde düzenlemiş ve göndermiştir. Şimdi eğer biz gerçekten tüm kainatı yaratana inanıyorsak, onun gelmiş geçmiş ve gelecek olan her şeyi de bildiğine inanmamız lazım. Eğer o bize; "Ben din olarak size İslam'ı seçtim. Bunun dışında kim başka bir din ararsa bu ondan

kabul olunmaz.” Diyorsa o zaman bize düşen Allah’ın buyruğuna kulak verip onun seçtiği yolda yürümektir. Başkalarının bize söylediği yolda değil.

Din kalp işidir diyenler, İslam’ı sosyal hayattan koparmak isteyenlerdir. Çünkü İslam, eğer insanların tam anlamıyla sosyal hayatlarına hakim olsa bugün halka zulmedip onları kendilerine çağdaş köle yapanlar bunu yapamayacaklardır. Mesela faiz yiyemeyecekler, kumar oynayamayacaklar, yolsuzluk yapamayacaklar... Yani kısacası, “hep bana” “kime ne olursa olsun” diyemeyecekler. İşte bunun için İslam’ı sosyal hayattan çıkarıp kalp işidir diyerek onu dört duvar arasına hapsetmek istiyorlar. Ne yazık ki biz de bunlara kanıyoruz.

-Sahi sen bunca şeyi nerden öğrendin. İlkokuldan başka okul da okumuş değilsin. Çok güzel bir bilgi birikimin var. Bunları birileri mi anlatıyor sizlere; yoksa kendin mi okudun?

-Bilgi edinmek için illa da bugünkü okullarda okumak gerekmiyor. Hem bu anlattıklarımın hepsi Kur’an-ı Kerim’de mevcut. Hem Hazreti Resulullah (as) “İlim tahsil ediniz.” Diyor. Bunun için her Müslümanın bunu yapması lazım. En büyük ilim de insanın İslam’ı öğrenmesidir. İslam her şeye cevap vermiş ve her konuda bilgi sahibidir. Eğer biz ona başvurursak öğrenmeyeceğimiz bir şey kalmaz. Hem zaten dinimizi öğrenmemiz üzerimize farzdır. Bilmediğimiz bir şeyi yaşayamayız. Yaşamak için önce öğrenmek lazım. Evet okula gitmedim, ama İslam’ı öğrenmek için hem okudum, hem de bilenlerin sohbetlerine katıldım. Bugünkü birikimlerimi İslami kitap ve sohbetlere borçluyum. Tabi benim bildiklerim İslam’ın anlattıklarının yanında denizden bir damla bile değil.

-Yani şimdi ben boşuna mı okul okuyorum?

-Hayır, boşuna değil. Dinimiz pozitif ilimlere de ışık tutuyor. Senin okudukların Kur’an-ı Kerim’deki ilimlerin açılımıdır. Bir çok insan bu ilimlerle hidayet bulmuştur. Okuduğun ilimler seni Allah’a yaklaştırmalı, ondan uzaklaştırmamalı. Eğer uzaklaştırıyorsa o zaman sana fayda değil zarar verir. Buna dikkat edilmelidir. Sen de buna dikkat etmeli ve bu konuda iyi bir muhasebe yapmalısın.

Başta Hatice’yi küçümsemişti. Bununla dalga geçip iyi vakit geçiririm diye düşünmüştü. Bunun için hemen başörtüsünü ve örtünmesini ortaya atmıştı. Nasıl olsa cahil ve bilgisizdir. Hem kafasını karıştırırım, hem de okul okumuş biri olarak değişik konulara girer onu hayretler içinde bırakır, böylece kendime hayran bırakırım diye düşünmüş; oysa ki sert bir kayaya çarpmıştı. Ne yapacağını ve söyleyeceğini şaşırır hale gelmişti. Hatice’nin girmesini istediği duruma kendi girmiş, konuştuğu hayretler içinde kalmıştı. Demek marifet okul okumakta değilmiş diye düşündü. Acaba daha neler biliyordu? Aslında sohbeti daha uzatmak istiyor ama cesaret edemiyordu. Çünkü hayranlığı artıyordu. Baştaki düşünceleri değişmiş, şimdi başka bir gözle bakıyordu Hatice’ye. Aslında başta da kanı ısınmıştı. Ama kibirli ve mağrur davranmak daha çok işine gelmişti. Ne var ki Hatice çetin ceviz çıkmış, tevazusu, saygısı, yumuşak ve sabırlı konuşması, tatlı dili, bağırmadan konuşması, gülümseyen yüzüyle onu alt etmişti. Tek kelime ile Hatice’yi sevmişti. Evet evet gerçekten onu sevmişti. Anlattıkları yabana atılır şeyler değildi. Hepsini doğrudu. Madem Müslümanız o zaman inancımız gibi yaşamalısınız, diye mırıldandı.

-Efendim, bir şey mi söyledin? Diye sordu Hatice.

-Şey... Sık sık görüşelim. Seninle bu konuları konuşuruz. Aslında çoktandır merakım vardı. Yalnız çevrem ve ortam bana bir türlü bu fırsatı tanımadı. Ben de boş verdim tabii. Ne dersin?

-Çok güzel olur derim. Ama bu sefer ben seni eve bekliyorum. Sizin dairenin iki kat altında oturuyoruz. Tanıyamazsan komşulardan sorarsın(!)

Hatice'nin bu küçük şakası ile güldüler. Ortam biraz daha ısınmış, samimiyet belirtileri çoğalmıştı. Fatma, şu ana kadarki arkadaşlarından farklı biriyle tanışmanın mutluluğu ve heyecanı içindeydi.

Ayşe hanım içeri girip Hatice'ye; "Kızım, annen kalkalım diyor. Ben biraz daha kalın dediysem de ikna edemedim. Sana bir haber vereyim dedim. Sen istiyorsan kal." Diye haber verince Hatice gitmek için kalktı.

15.BÖLÜM

Bugün yine Zehra ve Sümeyye, Haticelere gelmişlerdi. Ara sıra üç arkadaş bu şekilde bir araya gelip dini sohbetler yaparlardı. Başkalarına iyiliği emrederken kendilerini unutmamak için.

Hal hatır faslı bitmiş, sıra sohbetlerine gelmişti. Hatice söze başladı. Salat ve selamdan sonra Asr Suresini okumaya başladı.

-Bismillahirrahmanirrahim

"And olsun asra ki, bütün insanlar ziyadadır. Ancak iman edenler, Salih amel işleyenler, birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye edenler müstesna."

-Biliyorsunuz kaç gün önce camimize baskın düzenlendi. Yaptığımız hizmete engel olmak için bu tür baskılar devam edecektir. Çünkü, İslami mücadelede düşman saflarında kafirler, mürtedler, münafıklar ve onlara uyan cahiller vardır. Bazen bu gruplarla tek tek mücadele edilir. Bazen de hepsiyle aynı anda mücadele etmek zorunda kalınabilir. Bugün, hepsiyle beraber girilen bir mücadele safhasındayız. Bir taraftan mürtedler, bir taraftan münafıklar, diğer taraftan da kafirler ve onların uşakları bizim çalışmamıza her türlü engeli koymak için uğraşıyorlar. Camilerde Kur'an-ı Kerim dersi vermek bizim için cephede savaşmak gibi bir şey. Bugün Kur'an-ı Kerim'i kaldırdıkları gibi kendisini şekli ve lafzi olarak da kaldırmak istiyorlar. Oysa, bunun olması Müslümanların ölmesi demektir. Bizim de yaptığımız Kur'an-ı Kerim'i tekrar halkın arasında yaygınlaştırmak, Kur'an-ı Kerim okuyucularının sayısını çoğaltmaktır. Ama bu da birilerinin gözüne batıyor olacak ki buna bile tahammül edemiyorlar. Camileri boşaltmak istiyorlar.

Bizler hiç bir zaman unutmamalıyız ki Müslüman olmamız hasebiyle imanımız imtihan olunacak, bilhassa bir davanın savunucuları olarak bu imtihan normal halkınkinden daha ağır olacaktır. Bu imtihanların şekli değişiklik arz edebilir. Bu, azmimizi kırmamalı, bizi umutsuzlandırmamalıdır. Bilakis daha çok bizleri Allah'a, Resulüne, İslam'a ve muvahhid Müslümanlara bağlamalı ve küfür ile mücadelemizde azmimizi, kararlılık ve tavizsizliğimizi arttırmalıdır. Unutmayalım ki, Allah Resulü (SAV) de Ka'be'ye gitmek isterken taşlanmış, dövülmüş, ama bu onun azmini arttırmaktan başka bir işe yaramamıştır.

Bir davetçi için en önemli şeylerden biri de mücadele merhalelerine ayak uydurup yoluna devam edebilmesidir. Bugün de camiler bizler için, İslam'a hizmet mekanlarımız ve sevap kazanma yolumuzdur. Biz de orada Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz, İslam'ı anlatıyoruz. Bundan da vazgeçmeyeceğiz. Bunun bedelinde eziyet görmek ya da yakalanmak olsa bile. Varsın binlerce insanı yakalayıp cezaevlerine koysunlar.

Bizler İslam'a gönül verdiğimizde bize vaad edilen tek bir şey var. O da: Allah ve Hazreti Resulullah (as) rızası... Bunun dışında bir şey yok. Sahabelerin çektikleri eziyet ve meşakkatler gözler önünde. Allah Kur'an-ı Kerim'de "Eski ümmetlerin başlarına gelenler sizlerin de başına gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?" diye bizleri ikaz ediyor. Madem öyle o zaman bizler de imtihan olacağız. Bu imtihanlar sonucunda ya galip geleceğiz, ya da mağlup olacağız. Ki nitekim büyük şahsiyetlerden birisi mağlubiyet ve galibiyetle ilgili olarak şunu söylüyor: "Bir Müslüman veya İslami cemaat için mağlubiyet yoktur. Mağlubiyet ferdin veya cemaatin mücadeleden vazgeçmesi ile olur. Yoksa maddi kayıplar mağlubiyet değildir. Mücadele sürdürükçe davetçi ve cemaat mağlup değil, galiptir."

İşte mağlup olmamak için mücadelemize devam etmeliyiz. Çünkü yaptıklarımızı Allah görüyor ve bunları bizim için işliyor. Bu uğurda öldürülürsek şehidiz, yakalanırsak zulme teslim olmayışımız ortaya çıkar, hicret ise en büyük başkaldırıdır. Her halukârda pasifleşip oturmadıkça kârlı, kazançlı olan biziz. Pasiflik ise teslimiyettir. O da, beraberinde zilleti getirir. Çünkü Allah Kur'an-ı Kerim'de; "Yahudiler ve Hıristiyanlar siz onların dinlerine tabi olmadıkça sizden razı olmazlar" diye bizi ikaz ediyor. Bunun için, "ben bir kenara çekileyim" diyen yanılıyor. Kesinlikle kalbindeki hardal tanesi kadarki imanı da çekip almadıkça onu rahat bırakmazlar. Bu da hem dünyada hem de ahirette zelil ve rezil olup hüsrana uğramaktır. Dilerim Rabbim ayaklarımızı sabit kılar. Ve bizi zillete düşmekten korur.

-Herkes dünyada bir şeyler olmak için didinip çalışıyor. Kimisi makam sahibi olmak, kimisi şöhret sahibi olmak, kimi unvan sahibi olmak, kimisi de midesi için zengin olmak için çalışıyor. Bunlar da zorlukla karşılaşıyorlar. Hem de belki bizim şu an karşılaştıklarımızdan çok daha fazla. Bunun için inşallah bu zorluklar bizi yıldıramayacak. Biz de şu dünyada Allah'ın Salih kulları olmaya çalışıyoruz. Allah'ın emrettiği şeyleri yapmaya gayret ediyoruz. Dünya menfaatinde gözümüz yok. Hani Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle diyor: "De ki ben sizden herhangi bir ücret istemiyorum. Benim mükâfatım Allah'ın üzerindedir." Biz de hizmetimizin karşılığını Allah'tan istiyoruz. Bir okul öğretmeni karşılığını devletten alıyor. Biz de Allah'tan istiyoruz. İnşallah iman üzere ölürsek Rabbimiz bize ücretimizi fazlasıyla ödeyecektir. Diyerek arkadaşına destek oldu Sümeyye.

Bu karşılıklı güzel tavsiyelerden sonra Hatice:

-Camimize olduğu gibi devam edeceğiz. Bu arada yapılan baskından dolayı bazı öğrencilerimizin aileleri korkabilirler. Biz hiç zaman kaybetmeden -eğer olursa- bu aileleri ziyaret edip tekrar çocuklarını camiye göndermeleri için ikna etmeye çalışacağız. Gerekirse defalarca gideriz. Unutmayalım ki, Allah Resulü (SAV) defalarca kovulduğu halde yılmadan kovulduğu çadıra ya da eve tekrar gidip tebliğ yapmıştır. Şayet kovulsak bile -ki böyle bir şey yok- Resulullah (SAV) bizim için örnektir. Öğrencilerimizle çok daha fazla ilgilenmeliyiz.

Sadece dersleriyle değil, sorunlarıyla da aynı zamanda ilgilenmeli ve onlara İslami bir şahsiyet kazandırmalıyız. Camilerde ders alan öğrenciler toplumda parmakla gösterilmeliler. Öyle bir terbiye ve eğitim vermeliyiz ki: Doğru sözlü, dürüst, emin, sadık, iffetli, hayalî, saygılı, terbiyeli, güzel ahlaklı... Örnek insanlar olmalıdırlar. Bunun için de onları incitmeden güzel söz ve davranışlarımızla eğitmeliyiz. Kesinlikle ama kesinlikle dövme olmamalı, ne kadar yaramazlık yaparsa yapsın bir öğrenci dövülmemelidir. Bunun yerine duruma göre hafif ve eğitici cezalarla cezalandırmalara gidilmelidir. Bunlara dikkat etmeliyiz.

Bundan sonra ara sıra çocuklara ikramda bulunacağız. Haftada bir iki defa da yarışma düzenleyeceğiz. Derecelere girenlere hediyeler vereceğiz. Bu yarışmalar; en çok çalışan

öğrenci, en güzel Kur'an-ı Kerim okuyan, en çok namaz surelerini ezberleyen, Peygamberimizin hayatını en iyi bilen vs. şeklinde olacak. Bunları da her ay bir konuyu esas alarak yapacağız. Yani, bir ay en düzenli gelen öğrenciyi seçeceğiz. Bur başka ay başka bir konudaki birinciyi seçip bu şekilde devam edeceğiz.

Bu arada bol bol kitap okumalıyız. Çokça ibadet edip, zikir ve dua yapmalıyız. Ayrıca tebliğ işlerimize son hızla devam ederek çevremizdeki herkesle ilgilenmeliyiz. Konu açılmışken biraz da bu konulardaki çalışmalarımızdan söz edelim istiyorsanız. Dedi.

Sümeyye, çalışmalarını anlatmak için söze başladı:

-Ben şu anda düzenli olarak yedi kişi ile ilgileniyorum. Düzenli olarak bunları ziyaret ediyorum. Üç tanesi bizim komşumuz, diğerleri akrabalarım. Muhakkak 10-15 günde bir onları ziyaret edip karşılıklı sohbet ediyoruz. Ayrıca onları eve davet ediyorum. Okumasını bilenlere kitap veriyorum. Okumasını bilmeyenlere İslami bilgiler içeren kasetler veriyorum. Kaç defa camiye davet ettim. Zamanımız yok diyerek kabul etmediler. Bunlardan ikisi örtünmeye başladı. Aileleri de bu duruma çok sevinmişler. Hatta birisinin annesi beni gördüğünde alnımdan öperek; "Allah razı olsun. Kızıma sahip çıkıp ona İslam'ı anlatarak örtünmesini sağladın. Din pır xweşe, dindari ji wehaye (din çok güzel, dindarlık ta...)" diyerek memnuniyetini dile getirdi.

Bunun dışında tanıdığım herkese fırsat buldukça tebliğ yapıyorum. Hatta bazıları; "Sümeyye'ye merhaba dedin mi hemen vaaza başlar!" deyip takılıyorlar. Ben de onlara; "kıyamet günü bize bir şey anlatmadı" deyip benden şikayetçi olmayasınız diye görevimi yapıyorum. Bu sefer ben sizin üzerinize şahit olacağım, diyorum. Biz görevimizi yapacağız, hidayet Allah'tan.

Zehra da anlatmaya başladı;

-Ben de beş kişi ile düzenli olarak ilgileniyorum. Onları eve davet ediyorum. Ben de kendilerine kitap veya kaset veriyorum. Bacılardan biri örtündüğünden ailesi ile arasında sorunlar başlamış. Ailesi mürted örgüt elemanı veya sempatizanlarından oluştuğu için kesinlikle bu bacının örtünmesine tahammül etmiyor... Bir kaç defa onu dövmüşler. Hatta birkaç tane çarşafını yaktılar. İki tane çarşafı ben ona hediye ettim. Bir diğerini küpesini satarak almış. Gizli gizli yanıma geliyor. Kitap okumasına izin vermiyorlar. O da kendisine bir volkmen almış. Gizli gizli kaset dinliyor. Kaç tane kasetini kırıp onu da dövmüşlerdi. Ama çok kararlı ve azimli. O kadar ki, "onlar beni öldürseler de ben inancımdan taviz vermeyeceğim. Onlar bana baskı yaptıkça benim hak yol üzerinde olduğuma dair kalbim daha çok mutmain oluyor." Diyerek kararlılığını dile getiriyor. Aslında camiye gelmeyi çok istiyor lakin, "gelirsem camiye gelip olay çıkarabilirler" endişesinden şu an gelmiyor. Ben ona gel dedim, olay çıkaramazlar, ama o şu an daha tam emin değil. Onun için şu an gelmemeyi tercih ediyor. Umarım en kısa zamanda gelir.

Bunun dışında zaten çevremizle de ilgileniyoruz. Ufak kız kardeşim de camiye geliyor. Ayrıca onunla özel olarak ilgileniyorum. Erkek kardeşlerim camiye gidiyorlar. Onların dersleriyle de yakından ilgilenmeye çalışıyorum. Başkalarıyla ilgilenelim derken kendi kardeşlerimizi ihmal etmemeliyiz. En başta öncelik onların olmalı zaten.

Üç arkadaş yaptıkları çalışmaların değerlendirmelerini yaparak daha güzel ve iyi ne şekilde faydalı olup İslam'a hizmet edebiliriz endişesi ile birbirlerini tebliğe ve çalışmalara daha sıkı sarılmaya teşvik ederek sohbetlerini sürdürdüler.

Asr suresinde Yüce Allah'ın buyurduğu gibi: “Onlar ki birbirlerine hakkı ve sabrı tavsiye ederler.”

16.BÖLÜM

Uyuyamıyordu bu akşam. Hatice'nin anlattıklarını düşünüyor, “Şu muazzam kainat sonsuz boşluk deniyor, Allah bilir içinde ne kadar yıldız ve gezegen vardır. Bunların kendi kendine olması mümkün değil. Nasıl mümkün olsun ki; bir iğne bile kendiliğinden olmazken, onu yapan bir ustası varken, şu muazzam kainat, bu müthiş düzen, şaşmayan ölçü... mümkün değil. Bunun yaratıcısı var. Ve bu da Allah'tır. Evet buna inanıyorum. Bundan şüphem yok. Peki yaratıp da başı boş mu bıraktı? Hayır, bıraksaydı onlara düzen vermezdi.” Düşündükçe düşünüyor, soru üstüne soru üşüşüyordu kafasına Fatma'nın.

Hatice “Hiçbir şey boşuna yaratılmamıştır” demişti. Gerçekten de öyle miydi acaba? Bu soru takıldı kafasına Fatma'nın. Off! Uyuyamıyordu. Hayal kuşu uzaklara uçmak istiyordu bugün. Uçmak, yıldızlarda, gezegenlerde, meteorlarda, ismi bile insanın içini ürperten kara deliklerde, saman yolunda dolaşmak istiyordu. ismini bile bilmediği daha nice yıldızdan yıldıza konmak istiyordu.

Gazetede okumuştı bir defasında; uzaydaki kara delik dedikleri o hilkat ucubelerinin sönmüş güneş oldukları yazılıydı. Madem ki onlar güneşti ve sönmüşler, öyleyse bu güneş bir gün sönebilir. O zaman kıyamet kopar. Bir ürperti sardı tüm bedenini birden. Bir an ölümü düşündü. Sonra tekrar hayal kuşunu uzayda dolaşmaya çıkardı. Bizim içinde yaşadığımız dünyanın, bulunduğu sisteme; “Güneş sistemi” deniyor. Bunu okuldan öğrenmişti. Daha sonra ise bazı dergilerde bu güneş sistemi gibi yüz binlerce, belki de milyonlarca güneş sistemi olduğu söyleniyordu. Sadece saman yolunda binlercesinin olduğu ve saman yolu gibi yine binlerce yıldız toplulukları olduğu anlatılıyordu.

Fatma bunları düşündükçe hayretler içinde dehşete kapılıyordu. Sonra yine birden “hiçbir şey boşuna yaratılmamış” sözünü hatırladı. “Demek bunca şey boşuna yaratılmamış. Biz bilmesek bile her birinin ayrı bir görevi vardır. Güneş her gün doğuyor, ısı ve ışık saçıyor. Bunu da dünyayı yaşanır hale getirmek için yapıyor. Onun görevi bu. Bir gün bile bu görevini aksatmıyor. Yapmazlık etmiyor. Ay da aynı şekilde kendisine verilen görevi yapıyor. Hem de hiç itiraz etmeden. Peki ya bitkiler? Ayrı iki tohumu yan yana ekiyorsun; sonra bakmışsın farklı renkte, tatta, büyüklükte, şekilde meyve vermiş. O meyveleri aldığında sana itiraz etmiyor. Boyun eğiyor. Çünkü onun görevi bu. Hayvanlar... onlara ne demeli? Sütlerini veriyorlar, boğazlamak için yakalayıp getirdiklerinde bile isyan etmiyorlar.

Bir ara biri anlatmıştı. Kendisine demişti ki, “Develer çölde 40 gün susuz kalabiliyorlar. Alt dudağı yarık olduğu için, çöldeki dikenlerle beslenebiliyorlar. Bunun dışında iri yarı cüssesine rağmen, küçük bir çocuk, oturmasını emrettiğinde, hemen oturuyor, itiraz etmiyor. Çünkü onun görevi bu.” Evet onun görevi bu diye mırıldandı.

“Cansız bir taş bile yaratıldığı amaca hizmet ederken, biz insanlar bunu yapmıyoruz. Dünyada yemek, içmek için yaratıldığımızı sanıyoruz. Bir taş gibi bile olamıyoruz demek.” Diye düşündü...

Saat kaçtı bilmiyordu, bir ara saat başı çalan saatin tik-tak sesini duymuştu, ama bu kaçınıcı duyuyordu hiçbir fikri yoktu. Göz kapakları yavaş yavaş ağırlaştı. Yine o güzel uzayı dolaşma hayaline dalarak kendinden geçti.

-Fatma uyan kızım, öldün mü yoksa? Nedir senden çektiğim, her sabah aynı şey. Uyansana okula geç kalacaksın!

-Ne var, ne istiyorsun? Bırak da uyuyayım biraz. Her sabah karabasanlar gibi üzerime çullanmak zorunda mısın?

-Ooo, hanımefendiye bak! Bu sefer de karabasan olduk öyle mi? Peki, sen bilirsin, benden günah gitti. Paşa gönlün bilir!

Ayşe hanım, mutfığa geçip kahvaltıyı hazırlamaya koyuldu. "Bu kız ya geç kalacak, ya da kahvaltı yapmadan gidecek." Diye mırıldandı. Ben bilirim ne yapacağımı...

-Anneee!.. diye avazı çıktığı kadar bağırdı Fatma.

-Benden günah gitti, demiştim. Şimdi istiyorsan kalkma, uyuyabiliyorsan uyu.

Bir bardak suyu dökmüştü kızının yüzüne Ayşe hanım. Neye uğradığını şaşırmişti Fatma.

Ayşe hanım gülümsedi.

-Diğer evde yapmıyordum. Soğuktan çünkü. Ama bu ev öyle değil. İçerisi sıcak. Artık uyanmazsan her sabah bir bardak suyu başından dökceğim.

-Başımdan dökcekmış. Cadaloz! Diyerek sinirli sinirli lavaboya yöneldi. Zaten ıslanmış yüzüne su çırparken dün akşamki hayallerini ve kafasındaki düşünceleri hatırlamaya çalışıyor, hafızasını kurcalıyordu.

Kahvaltıya bu dalgınlıkla oturmuş, sessiz sessiz yemek yerken annesi sordu:

-Hayırdır, bugün dalgınsın, hasta falan mısın yoksa? Hastaysan izin al. Bugün okula gitme.

-Çok iyi olurdu aslında, biraz halsizim, gitmezsem iye olacak.

-Tamam kızım. Bugün gitme. Babana söylerim sana izin alsın. Sen bugün dinlen. Görüyor musun benim yaptığımı zaten hasta olan kızı büsbütün hastalandıracak bir şey yaptım. Ah kafam ah!

-Vur vur iyice vur. Bakarsın zatürre olurum. O zaman daha iyi vurursun.

-Sus! Ağzından yel alsın. Ne demek zatürre olursam? Bir bardak suyla mı zatürre olacaksın? Yüz verdik astar istiyorsun bakıyorum. Haydi kalk yatağına uzan, dinlen. Sadece solgunsun.

-Peki doktor hanım hemen gidiyorum.

Yatağına uzanır uzanmaz uykuya dalmıştı. Aslında sabah olmasaydı zor uyurdu, lakin sabah olduğundan hemen dalmıştı. Ne fark vardı ölümle uyku arasında? Uyudu mu insan kopuyordu her yönüyle dünyadan. Oysa uyku bu kadar sevilmesine rağmen, ölüm bir türlü sevilmiyordu. Ne tuhaf bir şey değil mi? Birini isteyerek ve severek yapıyorken, diğerinden nefret ediyor insan. 309 sene uyumuştular Ashab-ı kehf. Uyandıklarında bir gün bir gece kaldıklarını sanıyorlardı. Ertesi gün uyanmak üzere uyumuşlardı. Uyandıklarında ise üç asır geçmişti.

Milyonlarca insan gelip geçmişti, bu süre zarfında. Tüm sevdikleri, tanıdıkları, dostları, düşmanları... Hiçbiri kalmamıştı. Şehirler yıkılmış, kendilerini ilah sananlardan eser kalmamıştı. Ülkeler de yok olup gitmişti.

Ölümden korkmasının sebebi bunlar değil mi? İnsanın malından, makamından, eşinden, dostundan, çocuklarından kısacası sevdiklerinden ayrılma korkusu değil mi? Peki hiç düşündünüz mü, bir gün uyandığımızda aradan üç yüz yıl geçmiş olsun? Ne durumda olacağınızı ya da nelerle karşılaşabileceğinizi düşündünüz mü? Bu konuda hiç fikriniz var mı? Ben size söyleyeyim, karşılaşılacak binlerce ihtimal var. İnsanların uzayda gezdikleri ile de karşılaşabilirsiniz, çıkmış bir nükleer savaştan dolayı her tarafı tarumar olmuş, açlıkla, hastalıkla boğuşan bir dünya ile de karşılaşabilirsiniz. Ya da ışınlamanın mümkün olduğu, artık zaman diye bir olgunun kalmadığı, güneşin hiç batmadığı bir dünya ile de karşılaşabilirsiniz. Ya da teknolojiyi tamamıyla yok olmuş, bu nedenle taş devrine dönmüş olduğunu da görebilirsiniz. Ya da Mars'ta yerleşim yerinin açıldığını hatta geliştirilmiş uzay araçlarıyla milyonlarca yıl uzaktaki yıldızlara yolculuk yapıldığını da görebilirsiniz.

Kısacası ne ile karşılaşacağınızı bilemezsiniz. Bu saydıklarım veya sayamadıklarım ya da sizin hayal gücünüzü kullanarak ulaştıklarınız ya da ulaşamadıklarınızın hepsi birer varsayım. Her gece böylesi müthiş bir tehlike ile karşı karşıyayız. Her gece gözlerimizi yumduğumuzda, dibi görünmeyen zifiri karanlık bir kuyuya atıyoruz kendimizi, bunu isteyerek yapıyoruz. Oysaki akıbeti bilinmeyen şeylere atılmak ahmakça ve aptalca bir şey, biz bu aptallığı her akşam yapıyoruz. Her akşam tüm sevdiklerimizden ayrılma tehlikesi yaşıyoruz. Bunu da isteyerek ve severek yapıyoruz.

Telefon çalmış olacak ki Ayşe hanım daldığı koltuktan sıçradı. Biraz bekledi. Acaba yanlış mı duymuştu. Telefon mu yoksa kapı zili miydi? Kaç defa Şükrü beye; “Şu kapı zilini değiştirelim, şu konuşanlardan veya ötenlerden alalım, telefon ziliyle kapı zilini hep karıştırıyorum” demişti. Ama dinleyen kim? Her defasında “tamam tamam” cevabını almıştı, lakin hep sözde kalmıştı,

-Alo buyurun, kimi aramıştınız?

-Merhaba Ayşe Teyze, ben Çiğdem. Fatma bugün okula gelmedi de onu merak ettim. Bir sorayım dedim. İnşallah önemli bir şey yok.

-Yok kızım yok. Sadece biraz yorgundu o kadar. Ben de okula gitme dedim. Bundan dolayı gelmedi. Bu arada sen nasılsın, iyi misin?

-Sağ olun teyze iyiyim. İnanın çok merak ettim. Eve gelir gelmez de hemen telefon açtım. Ciddi bir şey olmadığına çok sevindim. Onunla görüşmem mümkün mü?

-Tabi kızım, telefonu vereyim, konuşun. Fatma! Uyan kızım, öğle oldu. Hâlâ uyuyor musun? Bak Çiğdem arıyor.

-Saat kaç?

-On ikiye geliyor.

-Alo merhaba..

-Ne o, uyuyor musun hâlâ? Ne uykucusun sen... merak ettim. Okula gelmediğini görünce, acaba bir şey mi oldu diye endişelendim. Kız, gerçekten hasta mısın, yoksa okulu asmak için mi böyle bir tezgah kurdun?

-İkisi de var. Hem biraz yorgundum hem de sıkıldığım için okula gelmek istemiyordum. Annem de gitme deyince fırsat bu fırsat dedim. Bize gelsene.

-Gelme isterdim, ama randevum var. Randevuma gitmem lazım.

-Yine şu malum şahıs mı yoksa?

-Ta kendisi. Ne yaparsın, gönül işte ferman dinlemiyor.

-Kendini fena kaptırmışsın. Sonra pişman olmayasın.

-Neden pişman olacak mışım? Kötü bir şey yapmıyorum ki. Sadece dolaşıp konuşuyoruz.

-Sen bilirsin, benden söylemesi.

-Bir isteğin var mı? Ne de olsa hastasın. Sana bakmak lazım.

-Teşekkür ederim canım. Bir şey istemez.

-Oldu, haydi geçmiş olsun. Yarın tatil, bir ara uğrarım. Hem sana anlatacaklarım da var.

-Güle güle, bekliyorum.

Telefon kapanmış, Fatma da odadan çıkarak uyku sersemliğini atlatmak için yüzünü yıkamak üzere lavaboya yönelmişti. Yüzünü yıkadıktan sonra oturma odasına gelerek annesine:

-Dünkü misafirlerimiz ne temiz insanlardı, değil mi anne?

-Evet kızım, çok güzel huylu ve güzel sözlü insanlardı. Bu zamanda böyleleri çok az bulunur. Zeynep hanım bol bol vaaz verdi. Çok güzel şeyler anlatıyordu.

-Kızı da öyleydi. O da güzel ve ilginç şeyler anlatıyordu. Çok etkilendim. Çok da sevimli ve tatlı biriydi. Onunla arkadaşlığımı geliştirmeyi düşünüyorum.

-İyi olur kızım, ama kendini fazla kaptırma. Onların yaşayışları bize göre biraz fazla aşırı. Biz onlar gibi yaşayamayız, ama onunla arkadaşlık kur. Belki o seni adam eder.

-Ne yani halimde ne varmış da beni adam edecek? Yine taşı attın bakıyorum.

Ana-kız bir müddet daha atışmaya devam ettiler...

17.BÖLÜM

Zeynep hanım ve Hatice hummalı bir çalışma içinde idiler. Gelecek misafirleri için, fazla lüks olmamakla beraber ikram edilecek pasta türü şeyler hazırlıyorlardı. Ne de olsa misafire ikramda bulunmak ev sahibinin şanıandı. Aynı zamanda da sünnetti ve çok büyük hayrı vardı. Bu

bilinç ve niyet ile hazırlanıyordu ikram edilecek şeyler. Yoksa kendilerinden söz edilsin ve övülsünler diye değil. Zaten davetçilere yakışmazdı böyle bir şey. Bunun bilincinde idi Zeynep hanım ve Hatice.

Hazırlıklarını tamamlamış, gelecek misafirleri bekliyorlardı. Anne-kız oturmuş, ikisi de dalmıştı. Zilin sesi ile irkildi Hatice.

Misafirler gelmiş, misafir odasında oturmuşlardı. Ayşe hanım, evi dolaşmak istediğini söyleyince, Zeynep hanım hemen isteğini yerine getirmek için onu buyur edip evi dolaştırmaya başladı. Fatma da annesi gibi merak ediyordu doğrusu... O da fırsatı kaçırmamış, annesi ile evi gezmek için kalkmıştı. Zeynep hanım ve Hatice misafirlerine evi dolaştırdılar. Dolaşma faslı bitmişti. Bu arada Hatice ve annesi hazırladıklarını misafirlere ikram etmeye başlamışlardı. Ayşe hanım, ikram edilenleri yerken bir yandan da evin manzarasını gözünde canlandırmaya çalışıyordu: “Ne kadar da sade döşenmiş.” Misafirlerin oturmaları için, misafir odasına konan birkaç kanep ve vitrinden başka lüks denecek bir şey yoktu. Ev güzel dekore edilmişti, ama mümkün merteye sade olmasına özen gösterilmişti. Mesela: kendi evlerinde bulunan avizeler yoktu. Koltuk takımları, oturma grupları yoktu. Vitrinde kitaplar, güzel levhalar, birkaç parça süs eşyası vardı. Ama belli ki vitrinin görüntüsünü güzelleştirmek için konmuştu. Bir odayı kütüphane yapmışlardı. Ne kadar da çok kitap vardı. Ömründe ilk kez bir evde bu kadar çok kitabı bir arada görmüştü Ayşe hanım. Oda halılarla döşenmiş, etrafa da oturmak için minderler konulmuştu sadece... bir şey daha eksikti, evet televizyon yoktu. Tüm odaları dolaşmıştı, ama televizyona rastlamamıştı. “Bize göre bunlar fakir sayılır.” Dedi kendi kendine.

Zeynep hanım, diğer komşuları ile konuşurken, Ayşe hanımın dalgınlığını fark edip “Ayşe kardeş dalmışsın, önemli bir şey yok umarım” diye sordu.

-Yoo, önemli bir şey yok. Kusura bakma, ama kafama bir şey takıldı, onu sormak istiyorum. Maddi durumunuz düşük mü ki evinizde fazla eşya yok? Çok sade döşenmiş. Hatta bazı odalar boş denecek kadar eşyasız. Pervasızlığımı mazur görün, ama merak ettim.

-Aslında sadece siz değil, buraya gelen herkes bunu merak ediyor. Elhamdulillah maddi durumumuz çok iyi, kimseye muhtaç değiliz. Eşimin emeklilik maaşı ile beraber işlettiğimiz bir manifatura dükkanımız da var. Gelirimiz bize yetiyor. Size bir hikaye anlatayım:

“Derler ki Sultan Harun Reşit, o dönemin evliyalarından Behlül’e; “Ahirette dünya malının hesabının nasıl sorulacağını ve nasıl bu hesabın verildiğini bana anlatır mısınız?” diye sormuş. Behlül de ona: “Yarın falan meydana gel sana anlatacağım” demiş. Ertesi gün o meydana buluşmuşlar. Behlül hazretleri meydana bir ekmek sacı getirmiş, onu ateşin üzerine koyarak kızdırmış. O kadar ki suyu attığında su sırıyormuş. Harun Reşit, “Bu nedir?” diye sorunca Behlül hazretleri; “Senin sorunun cevabını vereceğim” demiş. Behlül hazretleri ayakkabısını çıkarmış, eline esasını alarak o kızgın sacın üzerine çıkıp “Ben ve asam” deyip hemen inmiş. Harun Reşit’e dönerek “Benim dünyadaki tek malım bu elimde gördüğün asamdır. Ben malımın hesabını verdim. Haydi buyur sen gel, bu kızgın ekmek sacının üzerine çıkıp malının hesabını tek tek ver!” Nasıl çıksın ki, adam padişah... malını saymaya başlarsa aylarca bitiremez.

Bu hikayeden de anlaşıldığı gibi Ayşe kardeş, dünya malının hesabını vermek o kızgın saca çıkıp beklemekten daha zordur. Bize yakışan ihtiyacımız kadarı ile mal edinmek. Diğerini Allah yolunda fakir fukaraya verip harcamaktır.

-Ev eşyaları da ihtiyaçtır. Onları almak israf değil ki!

-Eğer ihtiyaçtan fazla ise israftır, ve Allah onun hesabını sorar. Eğer sana on tabak lazımsa ve sen kalkıp elli tabak alırsan o israftır. Eğer sana beş kanepeler lazımsa ve sen kalkıp oturma gurupları, koltuk takımları falan filan alırsan israftır. Çünkü onlar artık gösterişe girer. Bunun için ihtiyacımız kadarıyla alıyoruz. Arta kalanı da başka şeylerde kullanıyoruz. Bundan dolayı da şu anda hiç borcumuz yok. Yarın öbür gün kimse kapımıza dayanmaz. Bu bize yeter artar bile.

Zeynep hanım, yeri gelmişken dünya malının geçiciliğinden, fitnesinden, asıl olanın ahiret yurdu olduğundan, oraya hazırlığın yapılması gerektiğinden, fakir fukarayı kollamanın büyük sevabından, fuzuli bir şeye harcanacak para ile fakir bir komşuya alınacak gıda veya giyeceğin ne kadar büyük bir sevap olduğundan vs.. uzun uzun anlatmaya başladı.

Bu arada iki yeni arkadaş kütüphane odasına geçmiş, kitapları karıştırıyorlardı. Fatma, ilk kez bir evde bu kadar çok kitap görmüştü. Kitapların çoğu İslami konuları içeren kitaplardı.

-Bu kitapların tümü sizin mi?

-Evet bir çoğu babamın. Bazıları da ağabeylerimin. Benim de bazı kitaplarım var, fakat çok az.

-Ne aptalım. Burada olduklarına göre sizin olacaklar tabii. Ne bileyim işte, hepsini bir arada görünce..

-Üzülme, buraya gelen herkes bu soruyu soruyor.

-Nasıl bu kadar bilgi birikimin olduğu şimdi anlaşıldı. Çok okur musun?

-Çok değil, genelde okurum. Günde en az bir saat okurum. Tabii bu süre bazen daha da artabiliyor. Okuduğum kitaba bağlı.

-Genelde roman mı okursun?

-Hayır, bazen roman okurum, ama genelde ilmi kitaplar okurum. Bilhassa peygamberimizin hayatını, tefsir ve fıkıh okurum. Çünkü bunlar dinimizin temel kaynaklarıdır. Bunlar bilinmeden İslami hayat olmaz.

-Biliyor musun, bize geldiğiniz ve konuştuğumuz günün akşamı uyuyamadım söylediklerini düşündüm, kainatı düşündüm. Her şey gerçekten bir görev için yaratılmış ve görevlerini de eksiksiz yapıyorlar. Sadece biz insanlar yapmıyoruz. Cansız bir taş bile görevini yapıyor, küçük bir hücre bile görevini yaparken biz insanlar yapmıyoruz.

-Bunun en büyük sebebi teslim olup olmamaktan kaynaklanıyor. Bizim temel meselemiz bu işte. Kainatın, canlı cansız her şeyin yaratıcısının Allah olduğuna inanıyoruz. Fakat ona teslim olmuyoruz. Bunun için inanmakla teslim olmak farklı şeyler. İnandığın bir şeye teslim olmayabiliyorsun. Çünkü teslimiyet beraberinde itaat getirir. İşte biz insanlar, bu noktada diğer yaratıklardan ayrılıyoruz. İslam'ın kelime manası da teslim olmak, boyun eğmek anlamına geliyor. Yani birisi Müslüman olduğu zaman teslim olduğunu da beyan ediyor aslında.

Hıristiyanlar da Yahudiler de Allah'a inanıyorlar. Hatta müşrikler bile inanıyorlar. Kur'an-ı Kerim'de bir çok yerde; "Onlara (müşriklere) yeri ve gökleri kim yarattı desen, "Allah'tır" diyecekler" şeklinde onların Allah'a inandıklarını, yalnız teslim olmadıklarını dile getiriyor.

Teslim olsalar sorun kalmaz. Kainatta gördüğümüz güneş, ay, yıldızlar ve göremediğimiz diğer yaratıkların tümü kayıtsız-şartsız bir teslimiyet içindedirler. Allah'ın emirlerine boyun eğmişler. Bunun için onlar görevlerini yerine getiriyorlar. Biz de eğer teslim olursak, görevlerimizi yerine getirmeye başlarız.

-Peki bu teslimiyet nasıl oluyor? Bunu biraz daha açar mısın?

-Teslimiyet demek; itaat etmek, boyun eğmek demektir. Biz, Kelime-i şehadeti getiriyoruz. Allah'tan başka ilah olmadığına, Hazreti Muhammed (as)'in onun kulu ve Resülü olduğuna şahadet getiriyoruz. Bu şekilde inanıyoruz. Madem inanıyoruz, o zaman Allah diyor; size emrettiğim şeyleri yapın. Sadece inandım demekle işin içinden çıkamazsınız, inandığımızı ispat edin.

Allah namaz kılmayı emrediyor. Hemen ona inanıp namaz kılmak teslimiyettir. “Zina yapmayın” diyor, ondan uzak kalmak teslimiyettir. “Oruç tutun” bunu yapmak teslimiyettir. “Zekat verin” bunu yapmak teslimiyettir. “Yalan söylemeyin, gıybet, dedikodu yapmayın” bunlardan uzak durmak teslimiyettir. “Kadınlar örtünsünler, kendilerini yabancı erkeklere göstermesinler” bunu yerine getirmek teslimiyettir. “Faiz yemeyin, kumar oynamayın, içki içmeyin, fakir fukaranın malını yemeyin” bunlardan uzak kalmak, onları yapmamak teslimiyettir. “Benim yolumda mücadele edin, kafirlerle çarpışın” bunu yapmak teslimiyettir. “Sadece benden korkun, rızkınızı benden isteyin” bunu yapmak teslimiyettir. “İnsi, cini, heykeli putlara tapmayın” bunlardan sakınmak teslimiyettir. Kısacası Allah'ın emirlerini yapmak, yasakladıklarından sakınmak teslimiyettir.

Rabbimize ruhtar aleminde vermiş olduğumuz sözü yerine getirmek zorundayız.

-Evet doğru söylüyorsun, lakin insan... bilmiyorum, mesela namaz... bir türlü kılmayı adet edinemedim. Halbuki insan isterse o kadar zor bir şey de değil. Bilakis insana huzur veriyor. Ama ne bileyim işte...

-Aslında inandığımızı söylüyoruz. Lakin pek çoğumuz bize bunca lütufta bulunan Rabbimize karşı kulluk görevimizi tam olarak yerine getirmiyoruz. Allah bizden iman ile birlikte amel ve teslimiyet istiyor. Kaldı ki Allah'a şükür borcumuz var. Bir düşün her iki gözün kör olsaydı ve biri sana; “İki gözünü veririm yalnız sen de yirmi yıl bana hizmet edeceksin” dese sen ne yaparsın? İki göz karşılığında yirmi yıl hizmet edersin ona. Hatta belki ömür boyu... Bunlar iki uzvun karşılığıydı. Peki ya diğerleri, dünyada verdiği diğer güzellikler, nimetler..

-Biz insanlar.. Off! Gerçekten nankörüz. Hiçbir şeye şükretmiyoruz. Eğer tam olarak düşünürsek... hakikaten aptalız.

Fatma'nın samimi itirafını gören Hatice sevindi.

-Üstüne üstlük dünyada verdiği bunca güzele ve nimetin üstüne eğer itaat edip ona teslim olup emirlerini yaparsak sonsuz bir cennet hayatı vereceğini söylüyor, verecek de. Çünkü bizi ilk yarattığında verdi. Yine verecek. Tüm bu güzelliklere karşılık biz, birkaç günlük dünya hayatının oyun ve eğlencesini tercih ediyoruz. Oturup saatlerce televizyondaki çirkin, fahiş programları ya da dizileri izlediğimiz halde beş dakikalık bir namazı kılmıyoruz. Senenin on bir ayı yiyor, içiyoruz. Bir ayı sabahtan akşama kadar aç geçirmeyi göze alamıyoruz. Evlilik helalken zina yapılıyor. Güzel içecekler helal iken içki içiliyor.

Fatma Hatice'yi onayladı.

-Dediğin gibi sabahtan akşama kadar oturup televizyon seyredebiliriz. Namaz gibi bir ibadet bize zor geliyor. Niçin ibadetler bize zor geliyor söyler misin?

-Güzelliklere hep zorluklardan geçilerek ulaşılır. İnsan, annesine dünyanın en büyük acılarını tattırarak gelir. Gece karanlığından sonra gün doğar, kıştan sonra bahar gelir. Elhasıl, güzelliklere zorlukları aşarak ulaşabiliriz. Dünyanın kuralı böyle. Ancak bu şekilde güzelliklerin kıymeti anlaşılır. Bizler de nefsimize zor gelen ibadetleri yapıp onlara sabrederek haramları işlememe konusunda azmederek güzel yurda varabiliriz.

-Aslında tüm bunları akli başında olan herkes görüyor, biliyor. Buna rağmen yine de görmezlikten geliyoruz. Kolayımıza geleni seçiyoruz.

-Evet insan zoru gördü mü hep kaçıyor. Şeytana ve nefesine esir olup kendisine hem dünyada, hem de ahirette zarar verecek şeyler yapıyor. İçkinin zararlarını, zinanın getirdiği ahlaki bozulmalarla beraber bedeni hastalıkları, faizin getirdiği ekonomik zulüm, hırsızlığın kahredici etkileri, yalanın oluşturduğu güvensizlik ve diğer haramların yıkıcı etkilerini anlatmak isterse insan, günlerce, belki de aylarca bitiremez. Bugünkü sözde gelişmiş toplumların durumu gözlerimizin önünde... Kimin eli kimin cebinde belli değil. İnsanlar gömlek değiştirir gibi sevgili değiştiriyorlar. Hayvanların yaşam tarzı bu.

-Ne var ki bugün onlar örnek alınmıyor. Bir çok insan onlara bakarak hayatını şekillendiriyor. Falan artistin saç modeli şöyle, giyimi böyle, konuşması bilmem nasıl... hep onlar örnek alınmıyor ve bunu yapanlar da Müslümanım diyenlerdir. Ben de onlardan biriyim mesela.. dedi Fatma.

-Her şey teslimiyetten geçiyor. Eğer biz Allahu Teala'ya gerçekten iman etmişsek, O'na teslim olmalıyız. O'na teslimiyet, O'nun gösterdiği yolda yürümektir. Artist bozuntularını taklit edeceğimize insanlığın önderi Hazreti Resulullah (as)'ı örnek almalıyız. O'nun hayat tarzı ile hayatımızı biçimlendirmeliyiz. Kısaca hayatımızı İslam'ın emrettiği şekilde geçirmeye, yaşamaya çalışmalıyız.

Hatice anlatıyor, Fatma sessizce dinliyordu. Ara sıra sorduğu sorulara Hatice'nin güzel, mantıklı ve ilim dolu cevapları onu ikna etmeye yetiyordu. Peki bunca yıl neden anlatılmamıştı bunlar kendisine? Ara sıra annesi namaz kılmasını söylüyordu. O da kuru bir sözden öteye geçmiyordu. Hoş güzel, annesi de pek o kadar namazlarına dikkat etmiyordu ya...

Ramazan orucunu birkaç kez tutmuştu, lakin o da gelip geçici bir heyecandı. Kaç yıldır onu da tutmuyordu. Örtünmeye gelince, bunu hatırladığında tüyleri diken diken oluyordu. "Örtünmek mi? Asla!" diyordu, çoğu zaman...

Hatice'nin verdiği güzel iki kitabı aldığı anda içinde tarifsiz duygular vardı. Sanki yeni bir hayata adım atmanın verdiği heyecan, sevinç ve mutluluğuydu bu...

18.BÖLÜM

Havalar yavaş yavaş ısınıyordu. Bahar yüzünü göstermeye başladığından beri, yeşil ormanlar, karanlık dehlizlerden başlarını kaldırmaya başlamışlar, ağaçlar tomurcuk tutmuş, kimi tomurcuklar çatlamış, yeşil yapraklarını yeni bir mevsime sunma hazırlığına girmişti. Yavaş

yavaş çıplak ağaçlar yeşile bürünüyor, çamurlu yerler çeşitli renkte ve kokudaki çiçekler ile bezenerek adeta bir gelin gibi süslenmeye başlıyordu. Sabahları kuşların cıvıltıları başka bir ahenk ile çıkmaya ve süslenip koku sürünen dünyaya “hoş geldin” melodileri sunmaya hazırlanıyordu. Aylardır cansız yatanlar dirilmiş, yepyeni hayatlar başlamıştı.

Fatma ile Hatice'nin arkadaşlıkları ilerlemişti bu sürede. Sık sık buluşuyor ve sohbetler yaparak tatlı bir dostluğun örgülerini örüyorlardı sanki. Namaza başlamıştı Fatma. Kitap da okuyordu artık. Okulu da az kalmıştı. Okul arkadaşlarından Çiğdem ile arkadaşlıkları eskisi gibi devam ediyordu. Zozan ile tartışmış, namaza dil uzatıp alay ettiğinden arkadaşlığını kesmişti.

Çiğdem de başta biraz eğlenmek için laf atmış, Fatma'nın kararlı tavrını görünce geri adım atarak bir daha alay etmemişti. Bunun için arkadaşlıkları devam ediyordu. Hatta Fatma, onun da namaza başlaması için ona bildiği ve okuduğu İslami konuları anlatıyor, onu bu konuda ikna etmeye çalışıyordu. Ne var ki Çiğdem'in erkek arkadaşı Çiğdem'i daha çok etkiliyor, hatta Fatma ile ilişkilerini kesmesi için bazen onu zorluyordu.

Fatma'nın bu değişimi en çok annesini memnun ediyordu. Çünkü o eski aksi Fatma gitmiş, yerine yumuşak başlı, saygılı, terbiyeli, düzgün sözlü, çalışkan bir Fatma gelmişti.

Okuldan gelir gelmez, namazını kıldıktan sonra annesine ev işlerinde yardım ediyor, yemeği hazırlıyor, ev işleri bitince odasına çekilip kitap okumaya başlıyordu.

Ayşe hanımın keyfine diyecek yoktu. Bir iş yaptırınca kadar canı çıkan Ayşe hanımın artık eli sıcak sudan soğuk suya girmiyordu. Çünkü kızı Fatma, evin tüm işlerine koşuyor ve onları en güzel şekilde yapmaya çalışıyordu.

-Fark ediyor musun bilmiyorum, ama bizim kız çok değişti. Sanki o Fatma gitti, yerine başka bir Fatma geldi. Bazen acaba bu kız başını bir yerlere mi vurdu diye düşünmeden edemiyorum.

-İyi ya daha ne istiyorsun. Sen de böyle olmasını istemiyor muydun diye cevap verdi Şükrü bey.

-İstiyordum da... ya gelip geçici bir şeyse? Ya bir gün eski hırçınlığı, asiliği geri dönerse... diye içimde hep bir korku var.

-Merak etme hali gelip geçici bir şeye benzemiyor. O... neydi ismi?

-Hatice.

-Hah.. evet, onunla arkadaşlığı sürdüğü müddetçe eski haline dönmez. Boşuna dememişler “Arkadaşımı söyle sana kim olduğunu söyleyeyim.”

-Hatice'yi hiç gördün mü? Bir de bazı hasetçiler onların hakkında dedikodu yapıp ileri geri konuşuyorlar. Bu binada güvendiğim tek insan Zeynep hanım. Saatlerce bazen konuşmamıza rağmen hiç kimseden söz etmez. Bazen ben söz etmek istesem bana; “Yanımızda olmayan insanların olumsuzluklarından söz etmek gıybettir. Gıybet de haramdır. Onun için rica etsem o konulara girmesen daha çok memnun olurum” diyerek, konuşmama izin vermiyor. Hep İslam'ı anlatıyor. Peygamberin hayatından bahsediyor.

-Belli oluyor, sen de kızın da yavaş yavaş sofı oluyorsunuz. Seccade elinizden düşmüyor.

-Fena mı?

-Fena olur mu? Ben de senin isteklerinden listelerinden çoktandır kurtulmuştum. Dindarlık güzeldir. Keşke ben de Hacı Abdullah gibi kendimi dini hayata verebilseydim. Ben yapamıyorum, bari siz yapın.

-Bu gün okula gitmedi. Ona izin al olur mu?

-Tamam.

Bu gün okula gitmemişti. İçinde tarif edemediği bir sıkıntı duyduğunda abdest alıp iki rekat namaz kıldı. Hatice anlatmıştı. Sıkıntı duyduğunda abdest al ve iki rekat namaz kıl. Ferahlarsın diye. O da öyle yaptı. Biraz ferahlamıştı. Yatağına geçip kitap okumaya başladı. Kadın ilmihalini okuyordu. Bir Müslüman kadının neler yapması ya da yapmaması gereken şeyleri anlatıyordu. Bunun için çok dikkatli ve anlayarak okumaya çalışıyordu. Annesi içeriden kaç kez seslenmiş, kitaba daldığı için duymamıştı. Telefondaki ses Ayşe hanıma heyecanlı ve titrek sesle telefonu hemen Fatma'ya vermesini istemişti.

Bunun için de Ayşe hanım ne olduğunu sormayı akıl edemedi telefon Fatma'nın odasına götürerek ona vermişti.

-Alo!

-....

-Neee! Yalan, yalan söylüyorum dee! Hayır, hayıııııı!

Odadan çıkmış olan Ayşe hanım, çığlık sesi ile içeri girmişti. Aman Allah'ım olamaz!...

Fatma hiç kımıldamadan yerde yatıyordu.

19. bölüm

O menfur olaydan sonra ara sıra kızı ile camiye gidiyordu Zeynep hanım. Zeynep hanım onun dışında iki arkadaşları daha olmuştu. Sultan'ın bir çocuğu vardı. Henüz bir yaşında olduğundan camiye geldiği vakit çocuğu kaynanasına bırakmak zorunda kalıyordu. Kaynanası bundan hoşlanmıyordu. Defalarca çocuğu bırakıp da camiye gitmemesi için gelinini azarlamış hatta bu yüzden aylarca onunla konuşmamıştı. Ne var ki Sultan pek öyle bu işten vazgeçecek değildi. Kaynanasını fazla incitmeden camiye gitmenin faziletinden, getirdiği hayırlardan söz ediyor, onu ikna etmeye çalışıyordu. Kaynanasının bir keresinde kendisine; "El alemin çocukları seninkinden daha mı önemli ki çocuğunu bırakıp onlarınki ile ilgileniyorsun" demesi üzerine Sultan; "Onların hepsi bizim çocuklarımızdır ve biz onlarla ilgilenmeye mecburuz. Kendi çocuğumu onlardan üstün tutmam. Eğer çocuğum büyük olsaydı onu da götürür, camide diğer çocukların arasında onlara gösterdiğim ilginin aynısını gösterirdim. Onun hiçbir farklılığı olmazdı" diyerek yaptığı hizmetin büyüklüğünü göstermişti.

Mevlüde de evli ve çocuk sahibiydi. Dört çocuğu vardı. Üçü erkek, biri kız. İki hem okul okuyorlar, hem de camiye gidiyorlardı. Her sabah kız kardeşini eve çağırır küçük çocuklarını ona bırakır kendisi ve büyük kızı beraber camiye gider, biri ders alır biri de ders verirdi. Zeynep hanım, Sultan ve Mevlüde'nin de katılmasıyla hoca sayısı altıya çıkmıştı.

Mevlüde'nin eşi yaklaşık iki yıl önce bir saldırıda şehid olmuştu. Onun şehadetiyle çocuklarına hem ana hem de baba olmuştu. Mü'min kardeşlerinin yardımlarıyla geçiniyordu. Mevlüde, her türlü hizmeti yapmak için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Ne de olsa şehid hanımıydı.

-Bu gün öğrencilerimize bisküvi ve lokum dağıtacağız. Ayrıca en düzenli gelen öğrencileri seçip onların hediyelerini vereceğiz. Bunun için ders vermekte fazla oyalanmasak iyi olur. Ayrıca Zehra kardeş bize bu gün peygamber kıssalarından bir tane anlatacak. Hemen derslerimizi verelim diyerek kısaca günlük programı hatırlattı Hatice.

Her biri, öğrencilerini tek tek kontrol edip onların derslerini vermeye başladılar. Öğrenciler o menfur olaydan sonra biraz azalmıştı. Ama Hatice ve arkadaşlarının gayretli çalışmaları, yaptıkları aile ziyaretleri, yaptıkları cami komşusu ziyaretleri, öğrencilerin arkadaşlarını camiye getirmeleri konusundaki gayretleri ve bu konuda hocalarının telkin ve yol göstermeleri bu süre zarfında öğrenci sayısını arttırmıştı. Camiyi basanların hesabı tutmamıştı. Öğrenciler daha da düzenli gelmeye başlamıştı.

Nihayet dersler bitmişti, Hatice;

-Şimdi Zehra hocamız bize Hazreti Yusuf (as)'ın hayatını anlatacak, daha sonra yarışmamız var. Ondan sonra da size ikramımız var, dedi.

Öğrenciler, peygamber kıssalarını çok seviyorlardı. Çünkü hocaları onları hikayeleştirerek anlatıyordu. Onların anlayabilecekleri şekilde kolaylaştırıyorlardı.

Zehra besmele, hamd, selat ve selamdan sonra konuya başladı.

-Hazreti Yusuf daha çocukken bir rüya görür. Rüyasında 11 gezegen ve güneş ile ayın kendisine secde ettiklerini görür. Rüyasını babasına anlatır. Babası Hazreti Yakub bir peygamber olduğundan rüyasının anlamını hemen anlar ve Yusuf'a; "Bak oğlum, rüyanı ağabeylerine anlatma, yoksa kıskanıp sana zarar verebilirler" der. Hazreti Yakub, oğlu Yusuf'u çok sevdiğinden diğer kardeşleri onu hep kıskanırlar. Bu kıskançlıkları o kadar fazla olur ki kendi aralarında bir plan yaparlar. Derler ki: "Biz babamıza diyelim ki baba biz gezmeye gidiyoruz. Yusuf'u da bizimle gönder. O da gezsün biraz. Sana söz ona bir şey olmasına izin vermeyiz. Babalarına gidip bunu söylerler ve onu ikna ederler. Babaları "Ben korkuyorum. Siz oyuna dalarsınız da onu kurt yer." Bunu deyince oğulları; "Bize güvenmiyor musun? Biz onu koruyacağız" deyip tekrar ısrar ederler. Babaları onu göndermeye razı olur.

Bunlar çölde giderler, bir kuyunun etrafında eğlenirler, eve dönecekleri zaman Yusuf'u kuyuya atarlar. Gömleğine de tavşan kanı sürüp babalarına getirerek; "Biz oyun oynuyorduk, Yusuf'u da eşyalarımızın yanında bırakmıştık. Döndüğümüzde Yusuf yoktu. Sadece bu kanlı gömleği kalmıştı. Kanımızca onu kurt yedi, diyerek babalarına yalan atarlar. Bu arada Yusuf karanlık kuyuda tek başına kalmıştı.

-Hocam korkmadı mı?

-Yok çünkü Allah ona melek göndererek korkmamasını ve bir gün kardeşlerine bu kötülüğünü haber vereceğini söyleyerek onu kurtaracağını söylemişti. Ayrıca melekler de onun yanında kalmışlar. Ne kadar kaldı bilinmez. Kuyunun yanından bir kervan geçer. Daha önce arabalar olmadığından develer ve atlarla yolculuk yapardı insanlar. İşte bunlara kervan denir. Bu kervan kuyunun yanından geçerken birini su getirmesi için gönderirler. Adam gelip kuyuya kovayı

atınca Yusuf kovaya tutunur. Adam kovayı çeker ve Yusuf'u görünce "Müjde, müjde! Kuyudan bir çocuk çıktı. Onu şehre götürüp satabiliriz. Bize çokça para kazandırır." Diyerek koşar, Hz. Yusuf'u alıp şehre götürürler.

-Hocam çocukları o zaman satıyorlar mıydı?

-Evet, kimsesiz çocukları o zaman köle olarak satıyorlardı. Mısır'ın büyüklerinden biri karısı ile alışveriş yaparken Yusuf'u görürler. Vezirin karısı Yusuf'u çok sever ve onu satın alması için kocasına baskı yapar. Kocasını da onu alır ve saraylarına götürerek onu büyütürler.

-Yusuf kuyudan çıktı, saraya gitti. Öyle mi hocam?

-Evet aynen öyle. Allah dilerse her şey olur. Eğer biz de Allah'tan istersek Allah bize yardım edip verir. Evet nerde kalmıştık? Hah Yusuf büyüdü çok yakışıklı bir delikanlı olur. Öyle ki o memlekette onun gibi yakışıklı yokmuş. Onu satın alan kadın onu gönül verir. Ona karşı sevgi duyar. Yusuf onların kölesi olduğu için onlara hep hizmet etmektedir. Bir gün Züleyha isimli bu kadın onu odaya çağırır. Yusuf da hizmet etmek için gider. Kadın ona beraber olmayı teklif eder. Yusuf kabul etmez. Onu zorlar yine de kabul etmez. Yusuf kaçarken kadın gömleğini arkadan yırtar. Odadan kaçarken sahibi olan adam ve başka birkaç kişiyle kapıda karşılaşırlar. Kadının kocası ne olduğunu sorar, kadın "Yusuf senin karına saldırdı. Ondan murat almak istedi. Onu cezalandır" deyince Yusuf "Hayır ben saldırmadım, o bana saldırdı. Ben kabul etmeyince de seni zindana attırırım diye de tehdit etti" der. Bu arada orda bulunan bir adam şöyle dedi: "Bakın eğer Yusuf'un gömleği önden yırtılmışsa Yusuf yalan söylüyor. Yok eğer arkadan yırtılmışsa kadın yalan söylüyor" bu sözü üzerine bakarlar ki gömlek arkadan yırtılmış. Kadının yalan attığı ortaya çıkar. Daha sonra dedikodu olur. Ve şehrin kadınları Züleyha'yı küçümserler. Kölesine tutulmuş derler. Züleyha kalkıp onları saraya davet eder. Önlerine de meyve koyar. Ellerine de bıçak verir. Yusuf'u yanlarına çağırır. Yusuf yanlarına çıktığında onu gören kadınlar "Aman Ya Rabbi bu insan değil melek" diyerek kendilerinden geçerler ve ellerini kestikleri halde hissetmezler. Züleyha orada yine Yusuf'a "Eğer isteğimi yapmazsa onu zindana attıracağım." Der. Yusuf (as) da dua ederek "Ya Rabbim, zindan benim için onların istediklerinden daha iyidir." Diyerek kadını yine red eder. Bunun üzerine onu zindana atarlar. Zindanda Allahu Teala onu rüyaların yorumunu öğretir. Ayrıca peygamber olduğundan zindandaki insanlara Allahu Teala'yı anlatır. Uzun yıllar kalır zindanda. Bir gün yanında bulunan bir tutuklu arkadaşı serbest kalır. Bu adam sarayda çalışmaya başlar. Mısır'ın kralı bir rüya görür. Ve onun ne anlama geldiğini merak eder. Bunu sihirbazlardan sorar, kimse cevap veremez. Sonunda o hizmetçi adam; "Ben size cevap getiririm" der ve Hz. Yusuf'un yanına gider. Rühayı anlatır. Hz. Yusuf da ona rüyayı yorumlar. Adam gelip rüyayı krala anlatır. Kral kim bu yorumu yapmışsa onu buraya getirin der. Adam gider. Hz. Yusuf'a söyler. Hz. Yusuf "Gidin o kadınların halini sorun ondan sonra ben çıkarım, yoksa çıkmam." Der. Kral, kadınları toplar durumu sorar. Hepsi Hz. Yusuf'un günahsız olduğunu, kendilerinin hile yaptıklarını anlatır.

Hz. Yusuf zindandan çıkar ve o memleketin hazinelerinin başına geçer. Memlekette kıtlık olduğundan herkes Mısır'a gelip oradan yiyecek alıyor ve memleketine dönüyordu. Hz. Yusuf'un kardeşleri de Mısır'a gittiler ve eşya aldılar. Hz. Yusuf onlara bir daha geldiğinizde küçük kardeşinizi getirin, diyerek anneleri bir olan kardeşi Bünyamin'i getirmelerini tembih eder.

Hz. Yusuf'un babası Hz. Yakub (as) da Hz. Yusuf'un derdinden ağlaya ağlaya kör olmuştu. Çocukları yiyeceklerini getirdiler. Yiyecekleri bittikten sonra tekrar hazırlık yaptılar. Tabii bu

sefer Bünyamin'i de götürmeleri gerekiyordu. Babaları razı olmadı başta. Onu da Hz. Yusuf gibi kaybedeceksiniz, diyerek vermek istemedi. Israr ettiler ve zor da olsa onu götürmeyi başardılar. Mısır'a geldiklerinde Hz. Yusuf onları yanına çağırdı. Onlara yiyecek verdi. Kardeşi Bünyamin'e kendisini tanıtarak onun yanında kalmasını istedi. Bünyamin de kabul etti. Daha sonra eşyalarının arasına altın tas koydurttu. Bu şekilde onları aradılar ve eşyaların içinde tası buldular. Onlar da (Hz. Yusuf'un kardeşleri) dediler ki "Bizim kanunlarımıza göre kim hırsızlık yapmışsa o artık köle olur. Hırsızlığı yapan Bünyamin'dir. O artık sizin kölenizdir. Yalnız eğer kabul ederseniz onu bırakın, bizden birini alın. Onun yaşlı bir babası var. Hastadır, büsbütün perişan olur." Dedilerse de Hz. Yusuf kabul etmedi ve Bünyamin'i yanında tuttu.

Bunlar eve döndüler. Büyük kardeşleri Mısır'da kaldı ve dönmedi. Durumu Hz. Yakub'a bildirdiler. Hz. Yakub büsbütün hasta olup "Dilerim Rabbim hepsini bana verir." Diyerek dua etti.

Eve dönen kardeşler sabredemeyip tekrar Mısır'a gideceklerini ve kardeşlerini alıp gelmeye çalışacaklarını söyleyip Mısır'a gittiler.

Mısır'a vardıklarında Hz. Yusuf onları çağırttı. Kardeşi Bünyamin de yanındaydı.

Onlara; "Yusuf'a ne yapmıştınız?" diye sorunca onu tanıdılar. "Yoksa sen Yusuf musun?" dediler. Hz. Yusuf "Evet ben Yusuf'um, bu da kardeşimdir." Dedi. Hz. Yusuf'a daha önce kötülük yapan kardeşleri ondan özür dilediler. Hz. Yusuf da onları af etti ve onlara: "Alın gömleğimi babama götürün gözlerine sürsün, gözleri Allahu Teala'nın izniyle açılacak. Sonra da hep beraber buraya gelin." Diyerek onları gönderdi. Gömleği alıp gittiler bunlar daha yolda iken Hz. Yakub (as) "Ben Yusuf'un kokusunu alıyorum." Diyerek gömleğin kokusunu aldığını söylüyordu. Gömleği getirip gözüne sürdüler, hemen gözleri açıldı. Hep beraber Mısır'a gittiler. Hz. Yusuf anne ve babasını kendi tahtına oturtup babasına "Baba Allah rüyamı doğruladı." Diyerek gördüğü rüyayı babasına hatırlattı.

Hikayemiz bu kadar. Allah kullarına her zaman yardım eder. Yeter ki ona hakkıyla ibadet edelim.

Hikaye bitene kadar kimseden ses çıkmamıştı. Nasıl çıksın ki, en güzel kıssa olarak geçiyor Hz. Yusuf (as)'un kıssası. Bu güzel sohbetleri bitince Hatice:

-Şimdi de yarışmamızı yapacağız. Bu ay en düzenli gelen arkadaşları seçip onlara hediye vereceğiz. Bizim tespitimize göre 25 tane arkadaş derslerini hiç aksatmadan camiye gelmişler, diyerek birincilerin tek tek isimlerini söyleyip onları yanına çağırarak verilecek hediyeleri kendilerine vermeye başladı. Öğrenciler hallerinden memnun görünüyorlardı. Hocaların iltifatları, hediyeler onları epey sevindirmişti. Diğer öğrenciler; "Biz de gelecek ay hiç aksatmadan geleceğiz. O zaman da biz birinci geliriz" diyerek birbirlerini teşvik ediyorlardı.

Yarışma faslı da bittikten sonra günün ikramına gelinmişti. Daha önce hazırlanmış bisküvi ve lokum dolu paketler öğrencilere tek tek verildi ve çocuklar yolcu edildi. Nihayet hepsi ikramını alarak gitti. Her zaman olduğu gibi temizliklerini yapıp öğleden sonra Haticelerde buluşmak üzere ayrıldılar Hatice ve annesi eve doğru ilerlediler. Oturdıkları binanın merdivenlerin çıkarlarken kapı komşuları bir bayan;

-Nerelerdesiniz, evde olmadığınız için duymamışsınız herhalde, dedi.

-Neyi duymamışız? Diye sordu Zeynep hanım.

-Bizim Ayşe hanımın kızı Fatma fenalaştı, defalarca ayılıp bayıldı. Şimdi de hep ağlıyor.

-Niye ne olmuş ki!

-Bir arkadaşı herhalde intihar etmiş. Onun haberini alınca bayılmış, o zamandan beri de kız kendinde değil. Ayşe hanım, sizin eve kaç defa geldi, siz evde değildiniz. “Geldiklerinde hemen bize gelseler iyi olur” dedi.

-İntihar mı etmiş! Nedeni nedir acaba? Durup dururken insan intihar etmez ki!

-Vallahi bilmiyorum, sadece bir arkadaşının intihar ettiğini söylediler, o kadar. Siz bir çıkın size anlatırlar herhalde.

Haber alır almaz ana-kız eve gitmeden hemen Ayşe hanımın evlerine çıktılar. Ayşe hanım ağlamaklı bir şekilde karşıladı onları. Belli ki çok korkmuş, bu korku nedeniyle de çok ağlamıştı. Bitkin bir haldeydi. Ayakta zor duruyordu.

-Nerelerdesiniz, kaç defa aşağı indim. Evde yoktunuz. Çok korktum, deyip tekrar ağlamaya başladı. Ağladığını gören Zeynep hanım onu teselli etmeye ve bu arada da Fatma'nın bulunduğu odaya doğru ilerlemeye başladı. Fatma yataкта uzanmış, gözlerini bir noktaya dikerek; “Neden, neden yaptın, seni bu kadar üzen ne oldu?” diye kendi kendine konuşuyordu. Hatice'nin selam vermesiyle dalgınlığından sıyrıldı ve bir anda tekrar ağlamaya başladı. Hatice, hemen yanına gidip boynuna sarıldı onu teselli etmeye ve boşalması için de:

-Ağla ağla açılırsın. Gerçi sabahtan beri ağladığını söylediler, ama yine de ağla içinde kalmasın. Biz kadınların gözyaşları Fırat suyundan daha fazla, bitmek bilmez, dedi.

Ağlaması geçmişti Fatma'nın. Zeynep hanımın da orada olduğunu görünce:

-Teyze hoş geldiniz, kusuruma bakmayın başta sizi fark etmedim, dedi.

-Ne kusuru kızım? Sen nasılsın, sakinleştin inşallah.

-Çalışıyorum, ama aklıma geldikçe... yine ağlamaya başlamıştı.

-Yeter artık. Sabahtan beri ağlıyorsun. Ağlamakla gidenler geri gelmez. Kalk bir abdest al. Sonra konuşalım biraz, dedi. Onu yataktan çıkarıp lavaboya kadar eşlik etti.

Bu arada Ayşe hanım ile Zeynep hanım da oturma odasına geçmişti. Ayşe hanım bir yandan ağlıyor bir yandan da olayı anlatıyordu.

Sabahleyin, “anne içimde bir sıkıntı var, bugün okula gitmek istemiyorum” dedi. Ben de, peki kızım gitme babana söylerim sana izin alsın dedim. Odasına çekildi. Kitap okumaya başladı. Son kaç aydır genelde odaya çekildi mi kitap okur. Saat dokuza doğru bir telefon geldi. Ben cevapladım. Karşı taraf heyecanlı bir şekilde telefonu Fatma'ya vermeme isteyince ben de hemen götürüp verdim. Ah akılsız kafam, kim olduğunu bile sormadım. Sesi ağlamaklı olmasına rağmen sebebini sormadan kalkıp telefonu kıza verdim. Odadan dışarıya adımımı atar

atmaz “hayır!” diye bir çığlık attı. Arkamı döndüğümde yerde yatıyordu. Hiç kıp... sözünü bitirmeden tekrar gözyaşlarına boğuldu Ayşe hanım.

-Yeter artık sen Fatma’dan beter ettin. Senin dayanıklı olman lazım. Büsbütün kızı perişan ediyorsun. Olmaz ki öyle, biraz dirayetli ol. Kendine hakim olmasını bil.

-Ne bileyim Zeynep kardeş yerde hareketsiz yatışını hatırladıkça kendimi tutamıyorum. Bir an ölmüş olabileceğini sandım. Çok korktum kardeş çok. Baktım kaskatı kesilmiş, ne yapacağımı bilemeden hemen sizin eve koştum. Defalarca zili çaldım. Kimse açmayınca kapıyı yumruklayıp tekmeledim. Sağ olsun yan komşu kapının sesiyle dışarı çıktı. Perişan halimi görünce ne olduğunu sordu. Ben de Fatma’ya bir şey oldu ne olur bana yardım edin dedim. O anda hatırlamıyorum koridorda “İmdat yetişin komşular!” diye çığlık atmışım. Tabi ben hatırlamıyorum. Komşular geldiler. Kolonya su falan yüzüne serptiler, meğer bayılmış. Kendine geldi. Tekrar düştü. Kaç kez bu şekilde bayılıp ayıldı. Hatice’yi sordu, onun gelmesini istedi. Bu nedenle kaç kez evinize geldim. Sizi bulamadım, camiye gittiğinizi unutmuştum.

-Peki bu duruma düşmesinin sebebi ne, anlatmadı mı?

-Kendine geldikten sonra uzun bir müddet ağladı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece ağlıyordu. Tabi ben de onunla ağlıyordum. Yanımızdaki komşular da bir benimle bir de onunla ilgileniyorlardı. Onlar da ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Ne kadar sürdü bilmiyorum. Biraz açıldıktan sonra; “Anne, Çiğdem intihar etmiş” deyip tekrar ağlamaya başladı. Onu sakinleştirip belki haberin yanlış olabileceğini söyledim. “Hayır, arayan Tuba’yıydı. O da perişan haldeydi, sesinden belliydi. Kesin doğrudur” dedi. Ben de hemen Tuba’yı aradım. Annesi telefona çıktı. Ondan sordum. Doğru olduğunu, bu sabah ilaç içerek intihara teşebbüs ettiğini, sebebini ise kimsenin bilmediğini söyledi.

-Fatma’nın okul arkadaşı mı bu Çiğdem?

-Evet, orta okuldan beri arkadaşlar. Birbirlerini çok seviyorlardı. Neden canına kıymak istesin aklım bir türlü almıyor. Halbuki çok neşeli, şen şakrak biriydi. Kesin çok önemli bir hadise olmalı, çok üzülmüş ki böyle bir şeye teşebbüs etmiş.

Fatma abdest almış bir de iki rekat namaz kılmıştı. Uzun uzun dua etti. Büyük bir ihtimalle arkadaşına dua ediyordu. Çok seviyordu onu. Onun da kendisi gibi namaza başlayıp dini kitap okuması için çok uğraşmıştı. Ne var ki Tarık denilen herif buna engel oluyordu. En son onun yüzünden tartışmışlar, Fatma ona; “bu çocuk senin başına bela olacak. Adamda Allah korkusu yok. Öylelerinden korkulur. Bırak peşini, eğer gerçekten ciddiye seni istetsin. Neden buna yanaşmıyor da sadece flörtle yetiniyor?” diyerek kızmıştı. Bu yüzden biraz darılmışlardı. Çiğdem ona; “beni kıskanıyorsun, mutluluğum gözüne batıyor. Senin erkek arkadaşın yok diye benimkinin de olmasını istemiyorsun. Hasetçisin sen, hasetçi.” Demiş ve Fatma’dan küsmüştü. Son kaç gündür konuşmuyorlardı. Fatma da Çiğdem de birbirlerini çok sevdiklerinden fazla küs kalamazlardı. Daha önce de çok küsmüşler, fakat dayanamayıp barışmışlardı. Önce kaç gün küs kalırlar, sonra ya Fatma onu arayıp; “Cadı bize gelsene!” der, ya da Çiğdem arayıp; “İnatçı keçi biz gelsene!” der, bu şekilde barışırlardı.

Fatma biliyordu bu işin içinde Tarık’ın olduğunu. Çünkü onun dışında Çiğdem’i üzecek ve onu canına kıyma noktasına getirecek başka hiçbir şey yoktu. Muhakkak bu işin içinde o vardı. Buna emindi, ama nasıl öğrenecekti onu bilmiyordu işte...

Hatice'nin gelmesiyle biraz ferahlamıştı. Ona güveniyor onun yanında kendisini güvende hissediyordu.

-Biraz kendine geldin mi? Diye sordu Hatice.

-Evet abdest ve namaz iyi geldi. Zor zamanlarda insan bir başka huşuyla namaz kılıyor. İyi ki namaz var ve iyi ki seninle tanıştım.

-Anlatmak ister misin? Belki açılırsın. Gerçi eğer ağlayacaksan anlatma diyeceğim. Biliyorum ağlamam desen de yine ağlarsın. Onun için eğer istiyorsan seni dinlemeye hazırım.

-Anlatmak istiyorum. Zaten bunun için gelmeni istedim. Yanımda olmanı ve sana açılmayı istediğimden seni çağırttım.

Sabah içimde anlamsız bir sıkıntı vardı. Bunun için de okula gitmedim. Bana verdiğin “kadın ilmihali” kitabını okumaya başladım. Sıkıntım geçmeyince kalkıp iki rekat namaz kıldım. Namazdan sonra ferahlamıştım. Kitabı tekrar okumaya başladım ki annem telefonu getirip beni aradıklarını söyledi. Telefonu aldım. Arayan Tuba'ydı. Hani sana söz etmişim, benim okul arkadaşım. Baktım sesi ağlamaklıydı ve heyecanlıydı. Ne olduğunu sordum. Ağlayarak “Çiğdem bu sabah intihar etmiş” dedi. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda başımda toplanmış komşuları gördüm. Gerçi ilk başta aklım başımda değildi. Hatta kendi kendime “ben neredeyim, bunlar kim, bu ağlayan kadın kim?” diye sorular sordum. Yavaş yavaş şuurum yerine geldikçe etrafımdakileri tanıdım. Ağlayanın da annem olduğunu fark ettim. Seni çağrılarını söyledim. Annem kaç kez gelmiş, evde değilmişsiniz. Camiye gittiğinizi sonradan hatırladım. Meğer defalarca bayılmışım. Her ayıldığımda da ağlamışım. Hatırladıklarım bunlar.

-Gerçi sen şimdi bilmiyorsun, ama tahmin ediyor olabilirsin. Acaba niçin canına kıymış olabilir? Sahi beni onunla tanıştırmış mıydın?

-Evet hatırlamıyor musun? Burada bir ara tartışmıştınız. Örtü konusunda; “Eğer örtünürsem kesin intihar ederim. Nasıl dayanıyorsunuz? Çağımıza hiç uymuyor. Modern kadının giyim tarzı böyle değil” demişti de sen ona uzun uzun örtü ve onun faydalarından söz etmiştin. Hatta bir ara konu flörtten açıldı. Sen; “Flört kızların kullanılmasıdır. Evlilik dışı bu tür ilişkiler mutsuzluk hatta bazen ölüm getirir. Nefsin hoşuna gider fakat sonu hüsrandır” demiştin de o “Siz ne anlarsınız bu tür işlerden? Evlilik öncesi insanın birbirini tanınması lazım. Yoksa nasıl geçinsinler? Evlenmeden önce birbirlerini tanımalı ki çiftler evlendikten sonra mutlu olsunlar. Bunun için flört lazım” diyerek karşı çıkmıştı. Hatırladın mı?

-Evet, evet çok iyi hatırladım. Hatta ben ona seninle arkadaş olalım. Ara sıra Fatma'nın evinde bir araya gelip bu konuları enine boyuna konuşalım demiştin. Kendisi; “Hayır benim sizinle konuşacak bir şeyim yok. Hem ben sol görüşü daha çok benimsiyorum” diyerek reddetmişti. Demek o...

-Çok uğraşıyordum onunla. Zaten son kaç gündü küskündük.

-Neden?

-Bunun bir erkek arkadaşı vardı. Gizli gizli çay bahçelerinde buluşuyor, bazen de gezintiye çıkıyorlardı. İlk başlarda hevestir, geçer dedim. Hoş güzel kendisi de öyle diyordu ya.. gel gör

ki zamanla kız tutuldu. Öyle ki her anını onula geçirmeyi istiyordu. Bunun için de buluşmaları sıklaşmıştı. Gerçi ilk başlarda maceraları hoşumuza gidiyordu. Gelip anlatırdı. Biz de merak ve neşe içinde dinlerdik. Hatta bazen kıskandığımız da olurdu. Ama seninle tanıştıktan ve dinimizi yavaş yavaş öğrendikten sonra bunun ne kadar yanlış bir şey olduğunu anlamaya başladım. Onun için de kendisini caydırmak için sık sık telkinlerde bulunuyor, bazen de ona kızıyordum. Benim namaza başlamamı da tuhaf karşılamış,”Sen bu gidişle çarşaf da giyersin” diyerek ara sıra dalga geçer olmuştu. Arkadaşlık yaptığı genç de sol görüşlüydü. Allah’a inancı yoktu. Kaç kez benimle görüşmemesi için Çiğdem’i uyarmıştı. Lakin Çiğdem onu dinlemeyip benimle arkadaşlığını sürdürüyordu. Kaç gün önce yine kendisine; “Bu çocuğu bırak, başına iş açar. Seni baştan çıkaracak” dememe kendisi; “Beni kıskanıyorsun, mutluluğumu çekemiyorsun. Hasetçisin sen, hasetçi” gibi saçma sapan şeyler söyleyerek çekip gitmiş ve o zamandan beri de aramamıştı. Kesin o Tarık denen herifin bu işte parmağı var. Çiğdem’i çok üzecek bir şeyler yapmış olacak ki kız böyle bir işe girişti. Çünkü başka bir sebebi yok, ben biliyorum.

-Belki o değildir, başka bir şeydir. Çocuğun günahını almada acele etmeyebilirsin.

-Ne günahı? Komünist adamın günahı mı olur? Kesin o bir şeyler yaptı ki o kız çok üzdü. O da kaldıramadı, bu yola başvurdu.

-Neticede Çiğdem’den bir haber alabildiniz mi?

-Komada olduğunu, hayatı tehlikesinin devam ettiğini söylüyorlar.

Hatice duydukları üzerine Fatma’ya:

-Hastaneye gitmeyecek misin? Burada ah vahlar edip bayılacağına hastaneye git. Hatta kalk beraber gidelim, dedi.

Fatma ağlamaklı bir şekilde cevap verdi.

-Onu o halde görmeye dayanamam. Ya ölürse... hayır hayır buna dayanamam.

-Dayanırsın dayanırsın, gitmen lazım. Gitmezsen olmaz.

-Gideceğim de bu gün olmaz. Bu gün hiç gücüm yok.

-O zaman annem muhakkak telefon açsın. Ailesi ile görüş, durumunu sor. Annen de senin haberi alınca bayıldığını, çok halsiz olduğundan bugün gelemeyeceğini söylesin.

-Tamam, inşallah böyle yaparız. Hatice’nin güzel tavsiyesinden etkilendi Fatma.

-Sağ ol Hatice, Allah razı olsun. Hakkını nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum.

-Yarın da hastaneye beraber onu ziyarete gideriz. Bu arada namazlarımızda onun için bol bol dua etmeyi unutmayalım. Bu tür durumlarda dua insana güç verir. Allah’ın kabul etmesiyle şifa da bulur. Ayrıca iyileştiğinde yaptığının ne kadar yanlış olduğunu, bir insanın kendini öldürmek istemesinin çok büyük bir günah ve suç olduğunu anlatır ve bir daha yapmaması için ona çokça nasihatlerde bulunursun. İnşallah beraber onu sık sık ziyaret eder yardımcı olmaya çalışırız.

Fatma rahatlamıştı. Hatice'nin yanında olması bile ona yetiyordu. "Allah'ın emrinin dışına çıkmanın sonu budur." Diye mırıldandı.

-Kızım nasılsın, iyi oldun mu? Kendine geldin inşallah, dedi içeri giren Zeynep hanım.

-Allah razı olsun teyze, sizi görünce daha da iyi oldum.

Zeynep hanım şefkatle başından öptü.

-Eğer müsaade edersen, biz kalkalım artık. Hatice'nin misafirleri de gelecek. Daha sonra inşallah tekrar uğrarız.

-Allah sizlerden razı olsun. Müsaade sizin. Sizi de meşgul ettik. Hakkınızı helal edin.

-Rahatsızlık falan yok kızım. İstedığınız an kapımızı çalabilirsiniz. Yapmazsanız günahınız sizin boynunuza. Diyerek ayrılmak için müsaade istediler. Allah selamet versin deyip anne-kız oradan ayrılıp eve döndüler.

Büşra eve gelmiş, yemekle uğraşıyordu. Büşra da camide ders vermeye gidiyordu. İlk başlarda kaynanası evde olduğundan çocuklarını ona bırakıyordu. Son zamanlarda onun da ara sıra camiye gitmesiyle biraz zorlanıyordu, ama yine de en iyi şekilde görevini yapmak için çocuklarını caminin yakınında oturan arkadaşının annesine bırakıyordu. Tabii ki kaynanasının camiye gittiği günlerde bu böyle idi. Bu gün de öyle olmuştu. Büşra başka camiye gittiği için eve gelmiş, evde kinse olmadığından hemen yemekle meşgul olmuştu. Kaynanası ve görümcesinin gelmesiyle;

-Hayırdır inşallah, siz hep benden önce gelirdiniz. Yoksa yine polis mi bastı camiye? Diye merakla sordu Büşra.

-Hayır biz eve geldik. Karşı komşu, Fatma'nın fenalaştığını ve bizi çağırdığını söyleyince yukarıya Ayşe hanımlara gittik. Şimdiye kadar da oradaydık dedi, Zeynep hanım.

-Fenalaşmış mı, neden?

-Okul arkadaşlarından birisi canına kıymak istemiş, çok yakın arkadaşmışlar, dedi Hatice.

-İntihar teşebbüsü mü? Peki neden durup dururken canına kıymak istemiş, sebebi bilinmiyor mu?

-Durup dururken insan canına kıymak ister mi? Muhakkak bir sebebi vardır. Tam olarak netleşmiş değil. Yalnız Fatma'nın dediğine göre bunun bir erkek arkadaşı varmış. Olsa olsa bu çocuk onu üzecek bir şeyler yapmış, kız da dayanamamış bugün canıma kıymak istemiş. Tabii bu Fatma'nın yorumu.

-Olabilir yalnız bu tür olaylarda net bir şey ortaya çıkmayana kadar her söylenene inanmamak daha iyidir. Çünkü çok muhtelif söylentiler dolaşır. Bunun için dikkatli olmak lazım.

-Fatma'nın en yakın arkadaşlarından. Birbirlerinin sırlarını biliyorlar. Bu yüzden Fatma'nın şüpheleri yabana atılamaz.

-Doğrudur, lakin yine de olayın netleşmesini beklemek daha güzel ve daha olgunca bir davranış olur. Allah kimseye böylesi bir musibet vermesin. Çünkü kendine kıymak Allah'a isyandır. Çok şükür ki bu kız hayatını kaybetmedi. Allah Kur'an-ı Kerim'de; "Allah'ın kendilerine dünyada ve ahirette yardım etmeyeceğini düşünüp ümitlerini kesenler, hemen yukarıya bir ip asıp boyunlarını geçirerek nefeslerini kessinler. Baksınlar da başvurdıkları hile öfkelerini dindirecek mi?" diye buyuruyor. İntiharın cezası ahirette sonsuza dek cehennemde kalmaktır. Allah bizleri muhafaza etsin, diye duada bulundu Büşra. Güzel bir hayat hikayesi vardı Büşra'nın.

Büşra Hatice'nin yengesi, yani Hüseyin'in eşi idi. İslami cemaatle tanıştıktan sonra İslami bir hayat yaşamayı şiar edinen Büşra, ailesi tarafından çok yoğun baskılara maruz kalmış, hicap giydiği için defalarca dövülmüş, aylanca eve hapsedilmiş, çeşitli hakaretlere maruz kalmış, kitap okuması, İslami kaset dinlemesi yasaklanmış, yıllarca bu durumda kalmıştı. "Hicret etmek istiyorum, artık dayanamıyorum." Şeklindeki isteklerine hep, "sabret, dayan, Allah'a güven" cevapları üzerine çok itaatkar olduğundan sabretmişti. Bu sabırlı mücadelesi onu hayli olgunlaştırıp yetiştirmiş, davanın ileriki merhalelerinde onu aydınlatmıştı.

En son yine gizlice evden çıkıp arkadaşlarını ziyaret eden Büşra'nın, bu hareketini duyan erkek kardeşleri onu dövmüş ve örtüsüz bir şekilde evden dışarıya atmak suretiyle kovmuşlardı. Bu kovma hadisesi ile Büşra'ya hicret kapısı açılmış, o da hicret etmişti.

Hicretten bir süre sonra Hüseyin ile evlenmiş ve bu beş yıldır da bu evde gelin olarak kalmaktaydı. Hatice'nin ve diğer görümcelerinin İslami eğitimleriyle bizzat kendisi ilgilenmiş, onlara özel dersler vererek kültür birikimlerini sağlamıştı. İslami bir bilinç vermek suretiyle birer davetçi olmalarında büyük katkısı olmuştu. Çok halim-selim ve itaatkar olmasından dolayı kaynanası ve kayınbabası tarafından seviliyordu.

20.BÖLÜM

Misafirler gelmiş, sohbe başlamışlardı. Hatice üzücü olaydan söze başladı: Kimi insanlar; "İnsan dünyaya bir kez gelir. Bunun için keyfimize bakıp yaşamamız gerek" diye düşünmesine rağmen yine dünyevi bazı sebeplerle kendi elleriyle bile bazen hayatlarına son verebiliyorlar. Demek ki dünya onların düşündükleri gibi bir yer değildir, "dünyaya bir kez geldik, keyfimize bakalım" diyenler, kendilerini kandırmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Şeytan onları aldatmış, düşmanlığı gereği onları yoldan saptırarak cehennem arkadaşı yapmıştır. Allah, şeytanı kovduğu zaman şeytan; "Bana diriliş gününe kadar mühlet ver. Andolsun ki insanların çoğunu şükreder bulamayacaksın. Onları saptıracağım, ancak sana ihlasla bağlanmış kulların hariç" diyerek insanları saptıracağını söylemiştir. Bunu da değişik yollarla yapıyor. Bunlardan biri de bu söylediğimiz şekildedir. Ancak muhlisler hariç. Bu gün biraz ihlastan konuşup sonra diğer işlerimizi yapmaya çalışırız diyerek küçük bir sohbe başladı Hatice.

-İhlasın kelime anlamı has kılma, özelleştirme, özgü kılmadır. İslam'daki anlamını ise Allah, Beyyine suresi beşinci ayette açıklıyor: "Onlar, dini yalnız Allah'a has kılarak, ona kulluk etmekle emrolundular" ve Zümer suresi üçüncü ayette: "Dikkat edin, halis din Allah'ın dinidir." Allah resulü de bir hadisinde; "Amelin halis olsun, azı da sana yeter" buyurmaktadır.

Dini Allah'a has kılma, başka hiçbir şey gözetmeme, yapılan amellerin -ki bunun içine namaz kılmak girdiği gibi tatlı güzel bir söz de girer, cihad girdiği gibi sadaka vermek de girer- yapılan tüm işlerin sadece ve sadece Allah'ın rızasını gözeterek yapmaktır.

Hazreti Ali'nin Şu meŐur hadisesi bizler için ihlas konusunda hep hatırlanması gereken bir olaydır. Hazreti Ali bir mŐşriki öldürmek için göğsüne çıkar. O an mŐşrik Hazreti Ali'nin yüzüne tükürür. Bunun üzerine Hazreti Ali ayağı kalkar ve öldürmekten vazgeçer. "Niçin öldürmedin beni" diye soran mŐşrike; "Ben seni Allah için öldürecektim. Oysa sen yüzüme tükürünce hiddetlendim. Bu hiddetim niyetimin içine nefsimi de katmış olabilir. Bunun için seni öldürmedim" der. Hazreti Ali'nin bu halisane tavrı karşısında o mŐşrik de Müslüman olur. Bu tarihi olay dini Allah'a has kılmayı çok net ve yaşanmış bir olay olması hasebiyle Şüphe götürmez bir Şekilde açıklıyor.

Amel az bile olsa, içinde gösteriş, riya, nefsi heva ve heves, makam sevgisi, mal edinme hesabı gibi Şeyler olmadığında çok iŐlenip de Allah rızası dışında bazı Şeyler gözetilmesinden daha hayırlıdır. Allah için halis bir saat Cihad edenin o cihadı onun hem dünyadaki hem de ahiretteki kurtuluş ve saadetine sebep olabilir.

İhlas o kadar ince bir meseledir ki bazen bir işe ihlas ile başlanır ama sonu ihlas ile olmaz. İhlas ile yapılan amellerin neticeleri ölüm anına kadar devam eder. İhlası muhafaza etmek gerekir. Muhafaza edilmediğı zaman başta ihlasla bile olsa sonu olmadığından o amel ihlaslı olmaz. Nasıl ki Allah-u Teala; "Ey iman edenler, sadakalarınızı başa kakmak (minnet etmek) suretiyle boşa çıkarmayın" buyuruyor. Bir insan bir sadakayı Allah rızası için vermiş olabilir. Ama sonra sadaka verdiği Őahıstan kötülük gördüğünde; "Görüyor musun, ben ona Şöyle Şöyle iyilikte bulundum o ise karşılığında bana ne yapıyor?" diyerek minnet eder ve ihlası bozular. İhlas; her halükarda ameli Allah'a has kılma, başlangıçta, ortada ve sonda az ya da çok olması değıl, halis, Allah rızası için olmalıdır. Allah bizleri o kullarından eylesin.

-Amin.

Hatice sohbetin bitmesiyle hafta içinde yapacakları programı düzenlemek için;

-Bu hafta içinde yapacaklarımızı da istiyorsanız bir programlayalım, dedi.

-Güzel olur. İstiyorsanız ben önerilerimi söyleyeyim, diyerek söze başladı. Zehra;

-Benim ziyaret etmem gereken üç aile var. Bunlar benim özel ilgilendiklerimdirler. Bunun dışında hasta bir akrabam var, onu da ziyaret etmeye çalışacağım, dedi.

-Benim de..... sıralamaya başladı tek tek Sümeyye.

-Benim ziyaretlerim Şu an yok, ilgilendiklerim var. Ama henüz düzenli ziyarete başlamış değılim, diyerek durumunu belirtti Sultan.

Mevlüde de durumu izah etmeye başladı.

Herkes durumunu izah ettikten sonra Hatice; "Bizler tüm bu ziyaretlerimizi en iyi Şekilde yapmaya çalışacağız. Bunun yanında hasta ziyaretlerine en az üç kişi gidersek daha iyi olur. ArkadaŐımızın akrabası bizim de akrabamız sayılır. Hasta ziyaretlerinde Allah'ın nimetleri, onlara Őükretme, maruz kalınan hastalığa Őükredip mükafatını Allah'tan dileme gibi konular kısa olarak anlatılsa ziyaret daha bir etkili olur. Çünkü hasta ziyareti kısa olur. Bunun dışında durumu uygun olanların evlerine de iki-üç kişi beraber gidersek daha faydalı olur" dedi.

Ayrıca bu hafta cami komşularımızı ziyaret etmeye çalışacağız. Çocukları camiye gelen ailelerin çocuklarının durumunu onlara anlatacağız. İslam'dan ve onunla amel etmenin gerekliliğinden söz edip sohbet ederek çocuklarının evde de İslami terbiyeleri üzerinde durmaları konusunda onlara telkinlerde bulunacağız. Çocuklarını göndermeyen aileler ile bu konuda konuşacağız. Camiye göndermeleri için Kur'an-ı Kerim okumanın faziletlerini anlatarak teşvik edeceğiz. Ayrıca camiye daha önce gelip de şu anda gelmeyen öğrencilerimizin ailelerini ziyaret edip tekrar göndermelerini isteyecek ve onlara bu konuda gayretli davranmaları gerektiğini anlatmaya çalışacağız.

Unutmamalıyız ki bizler; bıkip usanmadan tebliğde bulunan, Taif'te çocuklar ve deliler tarafından taş tutulan ve yine de azmi kırılmayan bir peygamberin takipçileriyiz. Siyeri bol bol okumalıyız ki; karşılaştığımız zorluklar bizlere o kadar çok ağır gelmesin. Allah Resulü (as)'nın davrandığı gibi davranmasını bilelim. Davetçi olmanın şükürünü eda edebilelim. Bilelim ki bu davada olmasaydık belki biz de bu günkü şu garip kız gibi dünyevi bazı sebeplerden dolayı bunalımlara girip canımıza kıymak isteyebilir, ya da delirebilirdik. Veyahut farklı durumlarda da olabilirdik. Hamd olsun ki Allah yolunda bir mücadele içindeyiz. Zorluklar da bizlere hep mükafat olarak dönecektir. İnşallah muvahhid Müslümanların yol gösterdiği gibi davranırsak kazançlı çıkarız.

21. bölüm

Çiğdem'in intihar girişiminin üzerinden aylar geçmişti. Çiğdem, intihar girişimi sebebi ile on beş gün yoğun bakımda kalmış hayati tehlikeyi atlattıktan on gün sonra da hiç kimse ile konuşmamış, olayın sebebini bu yüzden hiç kimse öğrenememişti. Yaşadıklarını bir türlü kaldıramamış olacak ki iyileştikten sonra çıldırmıştı. Ailesinin yakın takibinde olduğundan bir iki kez daha intiharı denemesine rağmen başaramamıştı.

Fatma arkadaşını defalarca ziyaret etmişti. Çiğdem, intihardan önce Fatma'ya bir mektup yazarak intihar sebebini anlatmıştı. Fatma olayı bildiğinden arkadaşının içine girdiği ruhsal buhrandan kurtulması için elinden geleni yapmıştı. Ama Çiğdem'in takıldığı başka şeyler vardı. Tüm yardımları cevapsız bırakmış ve sonunda da delirerek bir akıl hastanesine yatırılmıştı. Aylardır da bu hastanede tedavi görüyordu.

Bu gün okul sezonunun sonu idi. Öğrenciler karne alacaklardı. Fatma'da bir değişiklik hemen göze çarpıyordu. Uzun bir manto ve üzerinde de başını ve omuzlarını örtecek şekilde siyah renk bir örtü vardı. Aslında bir aydır örtünmüştü. Çarşaf giymeyi istediği halde okul okuduğundan manto ve eşarp ile yetinmişti.

Başlarda çok yadırganmasına rağmen kararlı ve tavizsiz tutumu onun ile alay etmeye çalışıp onu bundan men etmek isteyenlere geri adım attırmıştı. Çiğdem'in olayı ile, "Ben şunu çok iyi anladım ki İslam'ın emrettiği her şeyde muhakkak insanın faydası vardır. O emri yerine getirmediğimiz zaman da hep zararlı çıkan, yine biz insanlar olmuştuzdur. O halde kesinlikle örtünmek ve ölüme kadar da bir daha açılmamak bir mü'mine olarak boynumun borcudur" demiş. Başta bunu tuhaf karşılayan Ayşe hanım, kızındaki değişiklikleri hatırlayarak; "Sen bilirsin, istiyorsan örtünürsün" demiş ve onu kendi kararı ile baş başa bırakmıştı. Şükrü bey sevinmiş ve hatta; "Aferin kızım güzel bir seçim yaptın" diyerek Fatma'yı desteklemişti. Okulda başta sorunlar ile karşılaşmıştı. Bazı hocaları sınıftan çıkmasını istemiş, bazıları onu idareye şikayet ederek disiplin kuruluna vermeye kalkışmıştı. Ama sonunda hepsi bu tavırlarından vazgeçerek okulunda son ayı olduğundan karışmamışlardı.

Böylece okulun son gününe gelinmişti. Okula başı açık, etek giyerek başlamış, sonunda ise tepeden tırnağa örtülü olarak bitirmişti. İçinde hüznü vardı Fatma'nın. Çok sevdiği arkadaşı yoktu çünkü. Aslında daha çok onun böylesi bir duruma düşmesi ve ona yardım edememesi onu üzüyordu. Hatta için için kahrediyordu. Çiğdem'in intihar girişiminin nedenini öğrenmişti Fatma. Şimdiye kadar hiç kimseye söylememişti. İntiharından kaç gün sonra bir mektup gelmişti Fatma'ya. Bu mektup Çiğdem'dendi. İntihar girişiminden bir gün önce kaleme alınmıştı.

Başından geçen olayları tek tek anlatmış ve intihar edeceğini belirterek mektubun sonunda: "Canım arkadaşım! Umarım, bu sırrımı saklarsın. Çünkü, bu sırrımı sadece sen biliyorsun ve o şahıs biliyor. Eğer başarabilirsem, önce onu sonra da kendimi öldüreceğim. Bu sırrımı sakla" demişti. Eğer bu olmasa idi, çoktan her şeyi anlatmış ve çarpık düzenin insanları düşürdüğü hali gözler önüne sermeye çalışmıştı. Ama arkadaşının isteğini yerine getirmiş, bu sırrı hiç kimseye hatta çok sevdiği Hatice'ye bile açmamıştı. Sadece "tahminimde haklıymışım." Diyerek dikkatleri Tarık'ın üzerine çekmiş, yalnız detaylara girmemişti.

Karnesini almış, eve gelmeye hazırlanırken, Tuba:

-Fatma! Diye seslenerek onun yanına geldi. Biz bu akşam arkadaşlar ile bir veda gecesi düzenleyeceğiz, gelir misin? Çoktandır seni aramızda görmüyoruz. Bu gece aramızda olmanı istiyoruz. Ne dersin gelecek misin? Dedi.

-Sadece kızlar mı gelecek, yoksa erkekler de olacak mı?

-Ya sana ne, sen gel. Hem sana ne erkeklerden, sen kendine bir kenara çekilirsin. Onlarla konuşmaz, ilgilenmezsin, olur biter.

-O kadar basit öyle mi? Allah bilir ne tür oyunlar hazırlamışsınızdır. Erkekler ile kol kola girip dans bile edersiniz. Gece yarısına kadar tepinip durursunuz.

-Veda gecesi bu kızım. Herhalde eğleneceğiz. Ağlayacak halimiz yok ya. Hem mezun da olduk. Onu da kutluyoruz.

-İnsanlar ayrılıklarda üzülürler. Siz ise seviniyorsunuz, öyle mi? Çiğdem'i ne çabuk unuttunuz? Niçin bu duruma düştüğünü az çok hepiniz tahmin edebiliyorsunuz.

-O aptallık yaptı. Kendisini çok fazla kaptırdı. Hem onun bizim konumuzla ne alakası var?

-Ne demek ne alakası var? Siz de orada erkekler ile el ele kol kola olmayacak mısınız? Bu gecenin yarın öbür gün sizlerden de birinin intiharına sebep olmayacağı ne malum? Hem bizler Müslüman olarak yabancı erkeklerle yalnız kalmamız, onlarla iç içe olmamız, haram. Hem de şiddetle haram.

-Bakıyorum sofuluğun tuttu yine. Düne kadar erkeklerle gezip tozan sen değil miydin? Parklarda şurada burada gezmelere giden hatta mektuplaşan?..

-Utaniyorum... Evet, o günleri hatırladıkça utaniyorum. Ama insanlardan değil. Çünkü insanlar o yaptıklarını utanılacak hareketler, davranışlar olarak görmüyorlar. Utaniyorum, ama Allah'tan utaniyorum, Hazreti Resulullah (as)'tan utaniyorum. Onların haram kıldığı bir şeyi yapmış olmaktan utaniyorum. Allah'a şükür hakikati gördüm ve tövbe ederek geri döndüm.

-Sen tam radikalleşmişsin. Ben şimdiye kadar da bir hevestir gelip geçer diye düşünüyordum. Oysa sen tam bir dinci olmuşsun.

-Dindar olmak bizim için övünülecek bir şeydir. Bununla isimlendirilmek bana onur veriyor. Ben Müslümanım diyen herkes dindardır aslında. Bazıları gereklerini yerine getirir. Bazıları getirmez, fark buradadır. İslam yaşamak için gelmiş. Sadece bilinmek için değil. Ona inananlar da onu yaşamak zorundalar. Ancak bu şekilde görevlerini yerine getirmiş sayılırlar.

-Biz o kadarını bilmiyoruz. Biz böyle gördük. Ailelerimiz de Müslüman, ama örtünmeyi istemiyorlar. Hatta örtünsek bize kızarlar.

Erkekler ile arkadaşlık yapmamıza kızmıyorlar. Gezip tozmamıza kızmıyorlar. Biz bu geceleri onlardan habersiz mi yapıyoruz sanıyorsun? Bizim düğünlerimizde erkek-kız kol kola, kadın-erkek kol koladır. Babalarımız da bunu yapıyor, erkek kardeşlerimiz de bunu yapıyor, çevremizdeki insanlar da.

-Evet insanı üzen ve hayretler içinde bırakan bir durumdur bu. Haram olduğunu bile bile yapıyorlar bunu. Hangisine sorsan haramdır, ama adet olmuş diyeceklerdir. Bunun kadar üzücü olan biz yeni neslin onların bu yanlışlarını, doğru olarak görüp bunu böyle anlayıp kabullenmemizdir. Oysa ki “Biz atalarımızı bu şekilde gördük.” Diye cevap verenlere Allah:”Ya onlar yanlış yol üzerinde iseler?” diye karşılık veriyor. Bizler de akıl sahibiyiz. Allah bizden de hesap soracak ve kesinlikle “Annemizi, babamızı bu şekilde gördük, biz de böyle yaşadık suç bizim değil.” Cevabımız bizi azaptan kurtaramayacaktır.

Çünkü, Kur'an-ı Kerim de elimizde, İslami kitaplar da, Allah Resülü (SAV)'nün hayatı da. Tüm bunları istersek okuyabiliriz. Bunun dışında çevremizde İslam'ı yaşamaya çalışan binlerce insan mevcut. Onlar da bizlere anlatıyorlar. Ama biz onlardan çok, keyfimiz nasıl istiyorsa öylece hareket ediyoruz. Bak, ben gözlerimin önündeyim. Daha önceki hayatımı en iyi bilenlerdensin. Şimdi bana baktığında, farklılık görüyorsun. Neden? Çünkü, daha önce İslam'ın sadece inanç işi olduğunu sanıyordum. Şimdi ise hem inanç ve hem de yaşam şekli olduğunu anladım. Onun için bu farklılık ortaya çıktı. Toplumumuz da bunu birbirinden ayırmak zorunda. Yani İslam'a inanmak ile onu yaşamak bir bütündür. En çağdaş ülkenin kadını bile, İslam'a girdiğinde onun gereklerini yaşamak için hayat tarzını değiştirir.

-Ne yani... Müslümanız diye illa bunları yaşamak zorunda mıyız? Hem kalbimiz temiz olduktan sonra...

-Evet, yaşamak zorundayız. Allah'ın Peygamberi (SAV) bir hadisinde; “Mü'min ile kâfiri birbirinden ayıran en büyük alamet namazdır.” Buyuruyor. Namaz kılmadığında sen ve bir Hıristiyan günlerce beraber kalsanız, o senin Müslüman olduğunu nereden anlayacak? Ağzın ile söylesen bile sana “Hani yaşantın benimki gibi. Benden farksız yaşamıyorsun. Müslümanlık sadece ağızla mı olur?” der.

Yaşamadığın zaman insanları ikna edemediğin halde Allah'ı nasıl ikna edeceksin? O kalpleri en iyi bilendir. Kalplerin temiz olup olmadığını en iyi bilen odur. Nice “kalbimiz temizdir” deyip de dünyanın pisliğini yapanlar gördük. Halkın malını mülkünü gasp edenler, faiz yiyenler... bunlar da “kalbimiz temizdir” diyorlar. Siz sadece kendinizi avutuyorsunuz. Bu söze kendiniz bile inanmıyorsunuz. Ben de eskiden böyle derdim, ama şimdi kendimizin bile o yalanımıza inanmadığımızı anladım. Bunun için Tubacım, zararın neresinden dönülse kârdır.

-Bizim evi biliyorsun. Gelmek istersen ikindiden sonra oraya gel. Oradan beraber, kiraladığımız düğün salonuna gideriz. Gelmek istemezsen de sen bilirsin.

-Hayır, gelmeyeceğim. Bunun için gel burada mezuniyetini tebrik edeyim. Ara sıra görüşelim. Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Seni de kara çarşafın altına almayana kadar bırakmam!

-Zor alırsın. Belki de ben seni ondan çıkarır tekrar eski haline döndürürüm.

-Görürüz bakalım. Oldu... Hadi kendine iyi bak.

-Sen de... Sık sık ara olur mu?

Tamam der gibi başını salladı Fatma.

Okulunu başarı ile bitirmenin sevinciyle eve doğru yöneldi. Allah'a hamd ediyor ve hayırlı olmasını diliyordu. Bir ara saatine bakarak "Ooo, saat epey ilerlemiş. Sahi ya bugün Zehra'nın nişanı da var. Oraya da yetişmem lazım" diyerek adımlarını hızlandırdı. Ve gelip üzerini değiştirerek karnesini de gösterdikten sonra annesine;

-Anne biliyorsun bugün bizim Hatice'nin arkadaşlarından birinin nişanı var. Ben de davetliyim. Bir hediye almam iyi olacak. Ne dersin?

-Çok iyi olur kızım. Yalnız şu anda götürmek zorunda değilsin. İstersen de babana uğra ondan bir miktar para alıp hediyeni al.

-Çok iyi olur. Ona bir yüzük almayı düşünüyorum. Nasıl makbule geçer mi?

-Geçer, neden geçmesin ki... Hem de çok iyi olur. Eğer maddi durumları düşükse çok daha iyi olur.

-Hatice'nin dediğine göre damadın maddi durumu pek iyi değilmiş. En iyisi ben yüzük alayım. Babam dükkanda olur değil mi?

-Olur olur, nereye gidecek ki?

-Peki ben çıkıyorum, diyerek evden Hatice'yi almak için onların kapısını çaldı. Hatice de hazırlanmış onu bekliyordu.

-Ben de seni bekliyordum.

-Bizim dükkana uğrayabiliriz değil mi? Bir hediye almak istiyordum.

-Fazla uzun sürmez inşallah. Fazla geç kalmayalım. Onlara yardımcı olmam lazım.

-Hayır, fazla uzun sürmez. Bir miktar para alıp oradan da bir yüzük alıp gideriz.

-Ooooho! Yüzük işi uzun sürer. Biz bayanlar kolay kolay bir şey beğenmeyiz.

-Çabuk gideriz, çabuk. Merak etme.

Babasından aldığı bir miktar para ile kuyumcular çarşısına girip beraber bir yüzük beğendikten sonra nişan evine yöneldiler. Evde onları Sümeyye karşıladı.

-Esselamu aleyküm, dedi Hatice.

-Aleykumusselam. Nerede kaldınız? Dünya kadar işimiz var. Haydi haydi hemen çabuk üzerinizdekileri çıkarıp işe...

-Dur hele! Biraz soluklanalım. Ne acelen var? Daha misafirler bile tam olarak gelmiş değil.

-Haydi haydi söylenme, seni bugün çok çalıştıracacağız. Diye Hatice'ye takılan Sümeyye, Fatma'ya:

-Hayır, sen misafirimizsin. Sen otur ve gelin adayımız hanım efendi ile sohbet et. Sana biraz tecrübe aktarsın. Yarın öbür gün sana da lazım olur. Dedi.

-Ne misafiri, bana misafir muamelesi mi yapacaksınız? Bakın bunu kabul etmem.

-Bu seferlik bizi seyret. Tecrübe kazan, başka sefer de sen çalışırsın. Bak! İşte Zehra da geldi.

-Hoş geldiniz.. sefalar getirdiniz. Nerede kaldınız?

Hatice:

-Biraz işimiz çıktı. Ancak gelebildik, dedi.

Zehra Fatma'ya döndü;

-Başım gözüm üstüne geldin, aziz misafirim. Nasılsın iyisin inşallah.

-Allah razı olsun, çok iyiyim. Sizi gördükçe daha da iyi oluyorum. Sen nasılsın?

-Nasıl olayım? Nişanlanan bir kız gibiyim. Hem gülüyorum, hem ağlıyorum. Hani böyle derler ya! Haydi gel biz şuraya geçip sohbetimize orada devam edelim. Bunların işleri vardır. Diğerlerine dönerek; "İyi çalışın, nişanımda olumsuzluk istemem. Misafirlerin çok memnun ayrılması lazım, tamam mı?!" Dedi. Bu latifesi ile güldüler.

Fatma ile Zehra sohbeta dalmışlardı bile.

-Sahi siz nasıl evleniyorsunuz? Diye sordu Fatma.

-Herkesin evlendiği gibi.

-(Gülümseyerek) Biliyorum da... Tanışmanız nasıl oluyor? Son dönemlerde flört diye bir şey çıkmış. İslam'da o haram. Peki çiftler birbirlerini nasıl tanıyorlar?

-Senin de dediğin gibi flört denilen şey İslam'da yok. İslam'da görücü usulü dedikleri çiftlerin evlenmek kastı ile bir araya gelmeleri var.

-Peki sadece bir kez birbirini görmek yetiyor mu? Daha sonra sorun çıkmıyor mu?

-Bunun öncesi de var. Öyle pat diye olmuyor ki...

-Öncesi mi, o nasıl oluyor?

-Meraklısın bakıyorum. Öğrenmek için merak gerekli. Meraklı olman hoşuma gitti. İlmi konularda tabii ki...

-Bu hep kafama takılan bir soruydu. Daha önceleri bu görücü usulü ile evlenenlerin nasıl evlilikten sonra sorunlu olmadıklarını, hatta çoğunun geçimsiz olduğunu düşünüyordum. Ama aynı zamanda da etrafımda görücü usulüyle evlenip de mutlu olanlar da çoktu. Bu hep kafamda çelişki olarak kaldı. Acaba hangisi daha doğru diye düşünüyordum. Şimdi bu sorunun cevabını bulmak istiyorum.

-Vermeye çalışırım. Erkek ve kız tarafı görüşme olmadan önce birbirleri hakkında araştırma yaparlar. Örneğin ben; bana teklif geldiğinde damat adayı hakkında bana bilgi verildi. Yani karakteri, şahsiyeti... Bunları açmam gerekirse; sinirli mi değil mi, sert mi yumuşak mı, cömert mi cimri mi, hepsinden önemlisi İslami davadaki fedakârlıkları, şuuru, takvası, ihlası, İslami şahsiyeti ile ilgili onu tanıyanlar tarafından muvahhid Müslümanlar aracılığıyla bana bilgi verildi. Aynı şekilde benim de bilgilerim bu saydığım çerçevede kendisine veriliyor. Tabi kız tarafının biraz daha geniş oluyor: Ev işlerindeki beceriklilik, misafir ağırlama, itaat, yumuşak başlılık... gibi bilgiler verilmeye çalışılıyor. Bu bilgiler ışığında her iki taraf düşünüp taşındıktan sonra eğer tamam görüşelim derlerse görüştürülürler.

Görüşdürülmenin amacı tabi ki fiziki güzelliştir. Ne de olsa her iki taraf da insan. Bazen insanın kanı kaynamıyor. Bugünkü deyimiyle beğenme olmuyor. O zaman evlilik gerçekleşmiyor. Bazen dış görünüşe fazla önem vermeyen çiftler de çıkıyor. Bunlar ahlaki yapıdan dolayı birbirlerini kabul ediyorlar.

-Peki ya bilgi yanlış çıkarsa ne olacak? Sadece birbirini görmekle ve beğenmekle mutlu olunuyor mu? Yani bizzat tanımakla, tanıtılarak tanımak arasında fark var. Bu sorun olmuyor mu?

-Evlilik kısmı, Türk filmlerinde olduğu gibi tamamı ile toz pembe geçmez. Bizzat tanımaktan kasıt eğer öncesi diyalogsa, kardeşime şu kadarını söyleyeyim, evlilik öncesi beraberlik genelde yapmacık, suni hareketler doğuruyor. Yani karşı tarafı kaybetmemek için yapısında olmayan tavırlar sergilenir. Bunlar evlilikten sonra genelde hayal kırıklığı doğurur. "Sen eskiden böyle değildin, çok değiştin" sözünün temelinde evlilik öncesi ilişkilerdeki suni, yapmacık hareket ve tavırlar yatmaktadır. Bu tür evlilikler genelde daha çok mutsuz ediyor çiftleri. Oysa ki İslami usul evlilik akdi olduğu için kaybetme endişesi yok. Bunun için de yapmacık tavırlar sergilemeye gereksinim duyulmuyor.

Bilgilere gelince, bilgi getirenler güvenilir kimselerdir. Bilhassa bizim için bilgi getirenler bizi iyi tanıyorlar. Birbirine uygun yapıdaki insanları bir araya getirmeye çalışıyorlar. Ama mutlu bir evlilik bina etmek, İslami bir ailenin temelini atmaktır ki zaten İslam'ın çiftlere getirdiği evlilik içindeki karşılıklı yükümlülükler vardır. Bunlara her iki taraf uymak zorundadır. Uymadıkları zaman haliyle mutsuzluk ve huzursuzluk doğar. Pekala da tüm evlilikler mutlu olacak diye bir kural yok. İslami anlayışla evlenen çiftlerde de mutsuz olanlar olabiliyor. Bunun da temelinde yine genelde çiftlerden birinin ya da ikisinin İslam'ın belirlediği kaide ve kurallara uymaması ve görevlerini hakkıyla icra etmemesinden kaynaklanıyor.

-İslami yükümlülükler dedin, nedir bunlar? Biraz açar mısın?

-Aslında bunlar çok geniş konular. Bu hususun sınırlarını Allah Kur'an-ı Kerim'de belirlemiş. Ayrıca bir çok hadisi şerif de varid olmuştur. Bununla beraber bu konularda yazılmış bir çok eser var. Ben kısaca değineyim:

Hazreti Resulullah (as) bir hadislerinde; "Erkeklerin kadınlar üzerinde hakları olduğu gibi kadınların da erkekler üzerinde hakları vardır. Erkeklerin kadınlar üzerindeki hakkı; Kadının ona itaat etmesi, malını koruması, evine istemediği kimseleri almamasıdır. Kadının erkek üzerindeki hakkı ise; erkeğin, onun zamanının örfüne ve gücüne göre giyimini, yeme-içmesini, barınmasını temin etmesidir." Şeklinde buyuruyor.

Allah Resülü (SAV) çok veciz bir şekilde bu hakları dile getirmiştir. Tabii muhtelif yerlerde, çeşitli hadislerde bunlar detaylı açıklanmıştır. Bunlar için ilmihal kitaplarına bakılabilir.

En baştaki hakkı, erkeğin; kadının ona itaat etmesidir masiyeti yani Allah'a ve Resülü'ne isyanı emretmedikçe... Birinin kocası ona açılmasını emrederse veya namaz kılmamasını, oruç tutmamasını vs. isterse, kadın ona itaat etmez. Ama eğer içinde isyan yoksa, itaat etmek zorundadır. Dikkat edersen burada çok ince bir nükte var. Erkek kısmı hep hakimiyeti ister. Yapı olarak böyledir. Allah kadına, kocana itaat et dediğinde bir anlamda kadını kocasının şerrinden emin kılıyor. Nasıl diyeceksin?.. Kocasına baş kaldırıp da şiddetle karşılaşmayan çok az kadın vardır. Kadının kocasına itaat etmemesi, onun şiddet görmesine ve belki de ileride boşanmanın oluşmasına sebebiyet veriyor. Bunun getirdiği yıkım ayrı bir konu, oraya girmeyelim. Ama itaat eden kadın, eğer erkek ahlaksız, yani bozuk karakterli değilse, bir müddet sonra inanır mısın, kocasına her istediğini yaptıracak dereceye geliyor. Çünkü erkek kısmı, kendisine itaat edene değer verir. Aynı zamanda da, değer verdiği şeyi elinden kaçırmak istemez. Bu sebeple eşini incitmemeye özen gösterir.

Malını koruması da çok önemlidir. Çünkü, o parayı kazanmak için çalışıp duran şahıs, malının çarçur edildiğini gördüğünde bu ona dokunur. İlk başlarda sorun olmasa da bu sonradan sorun olur. Kadının, kocasının malını ondan izinsiz harcamaması, ondan izinsiz kimseye vermemesi, eşyalarına özen göstermesi ve kadının tok gözlü olması, israf yapmaması... kısaca malı koruma anlamına gelir.

Üçüncü şık zaten açıktır. Erkeğin istemediği kimseyi eve almaması kadının sadakatini gösterir. Bu da erkeğin, yersiz kuruntulara kapılmasını önler. Evlilikte sevgi ve saygının yanında güven de esastır. Bir evlilikte güvensizlik oldu mu, o evlilik biter. İşte bu üçüncü maddeye riayet o güveni oluşturur. İkincisi saygıyı, üçüncüsü güveni... Bu üç şey evlilik binasını ayakta tutan kolonlardır.

Kadının, erkek üzerindeki hakları da; kocanın hanımının ve çocuklarının tüm masrafını üstlenmesidir. Giyim, barınak. İçecek, doktor vs. tepeden tırnağa her şey... Aynı zamanda da onlara İslami bir yaşantının ortamını hazırlaması ve bunun öncülüğünü yapması, ev halkına kötü davranmaması, onları sevmesi, sayması, onlara değer vermesi, verdiği sözü yerine getirmesi, onları küçük düşürmemesi... Kısacası genel anlamda baskıcı ve zorba olmamasıdır.

Fatma, anlatılanları pür dikkat dinlemişti. Zehra anlatacaklarını bitirince Fatma:

-Allah razı olsun, dedi. Kısa ve öz bir anlatım ile beni aydınlattın. İnşallah kendi çapımda ben de araştırma yaparım ve sohbetlere katılarak bilgi edinirim. Zaten okul da bitti. Camiye başlamaya karar verdim.

-Tebrik ederim. Çok güzel bir karar. Biz de senin gelmeni dört gözle bekleyeceğiz. İnşallah hem senin ve hem de bizim için hayırlı olur.

-Konuşmaya daldık unuttum. Damat adayı.. Kim, nasıl biri?..

-Damat adayı üniversite okuyor. Muhacir, yani evden ayrılmış. Yalnız yaşıyor.

-Muhacir mi neden?

-Babası, İslami davadan vazgeçmesini istemiş. “Eğer vazgeçmezsen evimden git!” deyince o da; “Ben davamdan vazgeçmem, çekip giderim” diyerek evden ayrılmış. Her halde bu yaklaşık bir yıldır da eve gitmiyor.

-Peki nerde kalıyor?

-Nerde kaldığını bilmiyorum. Yalnız tahminimce bazı arkadaşlarının evinde kalıyordur. Yani muhacire ensar bulunur.

-Doğru, muhacir ensarsız olmaz. Hiçbir iş yapmıyor tabii..

-Nasıl, çok önemli bir iş yapıyor. Camide ders veriyor. Kastın dünyevi işse, hayır. Şu anda yapmıyor. İnşallah evlendikten sonra yapar.

-Mesleği falan var mı?

-İnan ki o kadarını sormadım. Zaten beni ilgilendiren iş yapıp yapmadığı değil, İslami davada hizmet ehli olup olmadığı ve ne kadar fedakâr olduğu... Geçime gelince, açlıktan ölmeyiz ya... Önemli olan Müslümanca yaşamak. Mücahid ve mücahideler yetiştirmek. Gerisi dünyaya düşkün olanların düşüneceği şeyler. Zaten muhacirdir dediklerinde tamam dedim, bununla yaşanır.

-Neden öyle düşündün?

-Muhacirler İslam için her şeylerinden geçtiklerinden daha içten, samimi, duygu yüklü olurlar. Ayrıca insanı ahiret kurtuluşuna götürürler. Yiğit olurlar. Hazreti Ali; “Kızlarımızı yiğitlere verin. Onları sevmezlerse bile zulüm de etmezler” diyor. Bir de onlarla beraber olup onların çektikleri sıkıntılar, zorluklar ve meşakkatlerde destek olunduğu için onların kazandıkları hayrın aynısını kazanmak da var. Bu da az işle çok şey kazanmak demektir. Hazreti Resulullah (as)’a gelip; “Ya Resulullah! Erkekler cihada çıkıyorlar, cihadın en büyük hayrını kazanıyorlar. Oysa biz kadınlara farz değil, çıkmıyoruz. Peki o hayra biz nasıl nail olacağız?” diye soran bayan sahabeye Hazreti Resulullah (as); “Erkeklerinize sorun çıkarmamanız, onlara destek olmanız, onlar cihadda iken onların malına, mülküne, çocuklarına bakmanız size kocalarınızın hayrının aynısını kazandırır” buyurarak biz kadınlara büyük bir hazinenin yolunu göstererek az emekle çok kazanmayı öğretmiştir.

-Desene kârlı bir iş yapmışsın.

-Dilerim bu kârlı işi tüm kardeşler yapmaya çalışırlar da... Dünya malını, rahatını değil de davayı, ahireti ön planda tutarak evlilik tercihlerini ona göre yaparlar.

Bu arada Hatice yaklaşıyor;

-Ne o fısıldaşıyorsunuz? Konuşmanızı biraz erteleyin. Misafirler gelmeye başladı, dedi.

Misafirler yavaş yavaş gelmeye başlamışlardı. Zehra'nın ailesinin maddi durumu normaldi. Üç odalı evlerinin tüm odaları misafirlerle dolmuştu. Misafirlere adet üzere tatlı ve şerbet türü içecekler hazırlanmıştı. Misafirlerini iyi ağırlamanın telaşı vardı burada da, her nişan evinde olduğu gibi.

Zehra ve Fatma da mutfığa geçerek diğerlerine yardım etmeye başladılar. Bir yandan bardaklar, tabaklar hazırlanırken diğer yandan tatlı ve pastalar yerleştiriliyor ve içecekler dolduruluyordu. Erkekler ayrı, kadınlar ayrı odalarda oturmuşlardı. İkramlarda bu göz önüne alınarak yapılıyordu.

Hatice, Zehra'ya döndü:

-Geç oluyor. Hadi gel. Senin hazırlanman lazım. Fatma, istiyorsan sen de bizimle gel, diyerek hep beraber Zehra'yı hazırlamak için çocuklara ayrılan odadan çocukları çıkarıp onu hazırlamaya başladılar. Fatma merakla sordu:

-Çalgı falan kullanılmıyor herhalde...

-Evet, toplumumuzda adet olan çalgı hem kullanılış şekli ile hem de erkek ve kadınların karışmasından dolayı haramdır. Bunu biliyorsun zaten.

-Onu biliyorum da... Sadece bayanların bulunduğu yerde de çalınmıyor mu?

-Hayır, onun yerine başka şeyler yapıyoruz. Bunu da şu anda söylemem. Bekle ve gör, dedi Hatice.

Gelin adayını giydirip başına güzel bir örtü de örttükten sonra, onu misafirlerin bulunduğu geniş odaya götürdüler. Odaya girip oturduktan sonra salavat-ı şerifeler çekilmeye ve tekbirler getirilmeye başlanmıştı. Salavatlardan ve ara sıra çekilen tekbirlerden sonra ikramlar yapılmaya başlandı. Bir yandan ikram edilenler yeniyor, diğer yandan da sohbetler yapılıyordu. Tabii ki konu evlilik üzerine ve gelinin durumu idi. Şerbetler içilmiş, tatlılar, baklavalar, kuru pastalar yenmiş, sıra geline takılacak hediyelere gelmişti. Gelin herkesin görebileceği bir yere oturtulup hediye vermek isteyenler, gelip geline getirdikleri takıları takmaya başladılar. Fatma da getirdiği yüzüğü götürüp Zehra'nın parmağına taktı.

-Allah mesut ve mutlu bir hayat versin, diyerek tebriklerde bulunduktan sonra yerine dönerek Hatice'ye;

-Sahi Hatice! Bu nişan biraz farklı, dedi. Benim gördüğüm daha önceki nişanlara benzemiyor. Mesela şu takı ve hediye konusu... Adetlerde takıyı takanın ismi anılıp yüksek sesle ne taktığı dile getiriliyor. Oysaki burada öyle bir şey yok. Herkes sessizce gidip takısını takıp hediyesini verip geliyor, neden?

-Çok güzel bir soru. Aslında herkesin bunun üzerinde düşünmesi lazım. Biz, yüksek sesle ilan etmiyoruz. Çünkü, buraya davetli olanların tümünün maddi durumlarının yeterli olmadığı malum. Bağırılıp ilan edildiği zaman herkesin dikkatleri buna yoğunlaşıyor. Haliyle kimin getirip getirmediği belli oluyor. Bu durumda maddi durumu olmayanlar, mahcup olup utanıyor. Belki de sırf bu mahcubiyeti yaşamamak ve utanılacak duruma düşmemek için borçlananlar oluyor. Bu da onlara eziyet veriyor. Bu tür günler, güzel ve mutlu bir hayata atılan ilk adımlardır. Bu günlerde mutlu olmak lazım. Mutsuz değil. Bunun için sessiz takılması daha münasip. Hem ahlaken ve hem de insani olarak böyle olması daha güzel. Dikkat edersen kimi gidip hediyesini takarken kimi de oturmuş sohbet ediyor. Kimse fazla merak içinde değil. Bu da söz ettiğim olumsuzlukları bertaraf ediyor.

Az daha unuttuyordum. Seninle konuşmaya daldım, çam sakızı çoban armağanı getirdiğim hediyeyi ben de takıp geliyorum, diyerek kalktı. Zehra'ya doğru gitti. Getirdiği bir altını, can arkadaşına takarken;

-Dilerim Hz. Fatma ve Aişe gibi mutlu ve bahtiyar olursun. Onların yaşantısına benzer bir yaşantıya ulaşırsın, dedi. Onu tebrik ettikten sonra hazırladıkları programı uygulamak için Sümeyye'nin yanına gidip hazırlıkların ne durumda olduğunu sordu.

-Hazırlıklarımız tamam. Erkeklere ses gitmemesi kaydıyla ilahiler söyleyeceğiz. İlahilerimiz hazır. İstiyorsanız başlayalım.

Takı takma işi de bitmiş, sıra artık ilahileri söylemeye gelmişti. Sesi güzel üç bayan, seslerini fazla yükseltmeden ilahi söylemeye başladı. Biri bitince diğerine başlıyorlardı. Bazen diğer misafirler de eşlik ediyor, hep beraber ilahi söylüyorlardı. Fatma, sorunun cevabını bulmuştu. Çalgı yerine ilahiler söyleniyor, bazen de salavat-ı şerifler getirilip, tekbirler çekiliyordu. Bu ilahi faslı da bitmişti. Saat de yavaş yavaş ilerliyordu.

Evin hanımı genç kızları çağırarak getirilen meyvelerin hazırlanıp, dağıtılmasını istedi. Zaten bundan sonra program bitecek ve herkes evine dağılacaktı.

Hatice'nin ağabeyi Hüseyin de nişan evinde idi. Çünkü damat adayı Hasan'dı. Hasan'ın ailesi kendisiyle ilgilenmedikleri için, İslami cemaat ve onun yakın arkadaşları ilgilenmişlerdi. Nişan evine de oluşturdukları küçük bir topluluk ile gitmişlerdi. Hasan'ın nişanı olur da Hüseyin ve Hamdullah olmazlar mı?.. Ne var ki Hasan çok utangaç olduğundan nişan evine gelmemişti. Neticede nişan bitmiş, konuklar evlerinin yolunu tutmuşlardı.

-Çok yorulduk, ama değdi doğrusu. Çok güzel bir nişan oldu. Umarım evlilikleri de böyle güzel olur, dedi Büşra eve doğru ilerleyip Hüseyin ile konuşurlarken.

-Biz yorulmadık. Sadece yedik, içtik. Bol bol İslami sohbet yaptık. Biraz dünyanın garipliğinden söz açıldı. Bir yandan şehid verilip cezaevlerine giriliyorken, bir yandan da evleniliyor. Çok tuhaf!.. Dünya hayatı böyle işte... Mücadele içinde oldu mu insan, her şeyi bir arada yaşıyor, görüyor, tadıyor...

-Hayat, bu tür şeylerle tatlanıyor zaten. İslami bir mücadele olmadığında dünyanın ne tadı var ki? Evet zor ve zahmetli, ama olsun. Allah için olduktan sonra gam değil. İnanır mısın, başımın dik olmasını sağlayan, benim aileme taviz vermeyip yine onlara teslim olmamak için yaptığım hicretimdir. Eğer teslim olsaydım, Allah bilir şu an ne durumda olurum. İmanın gitmesidir

insanı mahfeden, yok edip tar-u mar eden, hem dünyada hem de ahirette rezil eden. Bunun dışında başka hiçbir şey değil.

-Senin bu mücadele azmini, İslam'a olan bağlılığını, cesaretin ve daha önemlisi bana engel değil, destek olup beni takviye etmen ve bilhassa "Yemin ederim davadan döndüğün gün seni terk ederim. Allah muhafaza bir gün İslam'a ve Müslümanlara ihanet içine girersen seni kendi ellerimle öldürürüm" sözünü hatırladıkça sana olan muhabbet ve sevgim artıyor. Allah'a hamd ediyorum. Dilerim tüm bacılar bu anlayışta olurlar. Eşlerine davada engel değil, destek olup onların davada daha çok hizmet etmeleri için ellerinden geleni yaparlar.

-Damat adayı hicretliydi değil mi?

-Evet, hem hicretli, hem de işsiz güçsüz. Doğrusu bacı yaman çıktı. Hareketi takdire şayan. Hem maddi olarak hiçbir şey istemedi. Hem de hicretli birini tercih etti.

-Bizim kardeşlerin geneli böyle. Davada olup mücadele ettikten sonra gerisine bakmazlar. Tek tük memur, maaşlı ya da zengin birilerini tercih edenler oluyor. Ama çoğunluk adayın İslami hayatına ve mücadeledeki yerine bakıyor. Muhacir de olsa fark etmiyor, mahkum da olsa... Ya da bunların akıbetleriyle karşı karşıya olabilecekler de olsa. Yeter ki İslami Cemaatle olsunlar. Bizim kardeşleri dünya malına ve hayatına düşkün mü sanıyorsun?

-Olmadığını biliyorum. Bu da bizleri sevindiriyor. Asıl olan İslami bir yuva kurabilmek. Rızık Allah'a aittir. Bugünün fakiri yarının zengini, bugünün zengini de yarının fakiri olabilir. Eğer ölçü dünya olursa, insanlar zarar eder. Çünkü akıbetler Allah'ın ilmindedir. Bu yüzden Allah'a dayanmak ve onun rızasını umarak evlilik yapmak inanıyorum ki insanı bu işte felaha erdirir.

Karı koca önde hem konuşuyorlar hem de ilerliyorlarken Hatice ve Fatma da geriden onları takip ediyordu. Bir gün de böyle geçmişti.

22.BÖLÜM

-Eb-cet, hev-ves, kele-men, sah-fes... Çok güzel, aferin, dersini çok iyi aldın.

-Hocam, dünkü dersimi evde okudum. Burada da okudum.

-Çok güzel hadi bir daha oku.

- Kul hu wallahu ehad. Allahussamed.

-Aferin, çok güzel. Şimdi bugünkü dersini okuyalım.... Aferin, mükemmel. Evde de birkaç kez oku, tamam mı?

-Tamam hocam, zaten okuyorum.

-Nasıl gidiyor Fatma? Bakıyorum iyi anlaşıyorsunuz.

-Çok şükür. İnan o kadar güzel ki.. Hayatımın bir anlam ifade ettiğini, camiye gelip Kur'an-ı Kerim dersi vermeye başlamamdan bu yana fark ettim. Allah'ın kelamı Kur'an-ı Kerim'i öğretmek, onun lafızlarını çocukların tertemiz güzel beyinlerine işlemek kadar güzel bir şey olamaz. Ya Rabbi! İslam ne kadar da güzel.

Camiye başladığında Kur'an-ı Kerim okumasını bilmiyordu Fatma. Hatice'nin davet etmesi ile gelmişti. Başta yanaşmamış, İslami kitap okuyup sohbetlere katılmayı yeterli görmüştü. Diğer yandan da Kur'an-ı Kerim okumasını bilmemenin eksikliğini hep hissediyordu. Bazen Kur'an-ı Kerim'i eline alır, açar; "Keşke seni okumasını bilseydim" der, bunun burukluğunu yaşardı.

Daha fazla dayanamamış ve camiye gidip Kur'an-ı Kerim dersi almaya karar vermişti. Bu kararında Hatice'nin ısrarlı davetinin de çok etkisi olmuştu. Defalarca Hatice, kendisi ile yaptığı sohbetlerde onu camiye davet etmiş, Kur'an-ı Kerim okumanın, öğrenmenin ve öğretmenin faziletinden bahsetmişti. Sonunda onu ikna etmeyi başarmıştı.

Camiye gittiğinde Elif-ba'dan başlamıştı. Hemen hemen vaktinin çoğunu Kur'an-ı Kerim okumaya öğrenmeye ayırdığından, uzun sürede kat edilecek mesafeyi kısa sürede almıştı. Bu arada bitirdiği her kitabın da dersini verdiği için öğrencilerin arasında hoca olarak anılmaya başlamıştı. Nihayet Kur'an-ı Kerim'i hatmetmiş artık bir hoca gibi camide ders vermeye başlamıştı. Fatma, artık diğer hocalar gibi tüm tebliğ çalışmalarında yer almaya başlamıştı. Çok kitap okuduğundan İslami kültürü epey yükselmiş; ziyaretlerde sohbet yapmaya, öğrencilere kıssa, siyer, fıkıh dersleri vermeye başlamıştı.

-Bizim bugünkü kıssamızı sen anlatıyorsun değil mi? Diye sordu Hatice.

-Evet, inşallah anlatmaya çalışırım.

Camiye başladığından beri iki kez camiye polis baskını olmuştu. İlk camiye yeni başladığı döneme rast geliyordu. Kendi deyimi ile "şok" olmuştu. Polisin camiye basması, çocukları zorla dışarı çıkarmaları, hocaları tehdit edip bir daha camiye gelmemelerini, gelirlerse yakalayacaklarını söyleyip Hatice'nin ellerini coplamaları... Hayretler içinde seyretmişti bütün bunları. Bundan daha ilginç ve acayibine gidene ise; hocaların ve çocukların fazla etkilenmeyip polis gittikten sonra tekrar camiye dönüp etrafı toparladıktan sonra, kaldıkları yerden derslerine devam etmeleri ve çocukların tekrar ve ısrarla camiye gelip ders almaları olmuştu. Hatta on yaşlarındaki bir öğrenciyi; "korkuyor musun?" diye sormuş, öğrenci; "neden korkayım ki, biz Kur'an-ı Kerim okuyoruz. Onlar bizi dövseler de yine gelip camide ders alacağız" demesi onu çok daha fazla etkilemiş ve hayretler içinde bırakmıştı. Gerçekten kendisi de şahit olmuş, geçen süre içinde tüm baskı ve dayatmalara rağmen cami öğrencileri artmış, azalmamıştı. Bu baskınlar ailelerin İslami duygularını kabartmış ve onların çocuklarını, camiye daha fazla göndermelerini sağlamıştı. Yavaş yavaş alışmıştı Fatma. Çünkü her gün bir başka camiye baskın düzenlendiği haberi geliyor ve öğrenci ile hocaların buna rağmen ısrarla camiye gitmeye devam ettiklerini duyuyordu. Camide ders verdikleri için ülke çapında binlerce gencin yakalandığını, her yakalananın yerine bir başkasının geçip onun kaldığı yerden ders vermeye devam ettiği haberini her gün ama her gün duyuyordu. Bu da onun ve diğer hocaların azmini ziyadesi ile arttırıyordu.

Besmele, hamd, Salat ve selamdan sonra Fatma:

-Bu gün Hz. İbrahim (as)'in hayatını anlatacağız. Diyerek konuyu anlatmaya başladı.

Hz. İbrahim (as)'in doğduğu devirlerde insanlar taştan, tahtadan ve başka şeylerden yaptıkları heykellere ibadet ediyorlardı. Bu heykelleri kendilerine rab kabul ediyor ve onların önünde secdeye giderek onlara hediyeler ve kurbanlar adayarak onları yüceltiyorlardı.

Hazreti İbrahim, onların bu yapıklarını hiç beğenmiyor; "Bu cansız, duymayan, görmeyen, konuşmayan şeyler nasıl olur da insanların tanrısı olabilirler" diyerek putlara hiç ibadet

etmiyordu. Derken Allah ona peygamberlik verdi. Peygamberlik geldikten sonra, en başta babasına; “Baba tüm kainatı yaratan bir Allah var. Sizi duymayan, görmeyen, sizinle konuşmayan, kendi elinizle yaptığınız heykellere niye tapıyorsunuz? Size ne zarar verebilirler ne de fayda. Gel tek olan Allah’a ibadet et” diyerek tebliğde bulundu. Babası heykelleri yapan bir ustaydı. Yaptığı heykelleri satarak geçimini sağlıyordu. Hazreti İbrahim’in bu sözü üzerine babası ona kızıp davetini kabul etmedi.

Hazreti İbrahim tüm şehir halkının bir şölen için şehir dışına çıktığı bir günde eline bir balta alıp şehrin heykellerinin bulunduğu tapınağı gider. Balta ile tüm heykelleri parçalar. Yalnız en büyüklerini kırmaz.

-Hocam, niye onu kırmadı?

-İyi dinle, niye kırmadığını anlatacağım. En büyüklerini kırmaz ve baltayı onun boynuna asar. Şehir halkı geri dönüp putların bulunduğu yere giderler. Aman Allah’ım bir de ne görsünler?! Tüm putlar kırılmış. Kim yapmış, kim yapmış diye kendi aralarında tartışmaya başlarlar. İçlerinden biri; “Bu şehirde İbrahim diye biri var. O bizim heykellerden söz edip onlara dil uzatıyordu. Olsa olsa o yapmıştır.” Diyerek Hazreti İbrahim’in yapmış olabileceğini söyler. Hemen gidip onu getirirler. Krallarının huzuruna çıkarılırlar. Tüm halk oradadır. Merak içinde ne olacağını beklerler. Hazreti İbrahim getirilip kralın önüne çıkarılır.

-Hocam kralın adı neydi?

-Kralın adı Nemrut’tur. Kral ona; “Bizim tanrılara bunu sen mi yaptın?” diye sorar. Hazreti İbrahim; “Neden şu büyük olan puta sormuyorsunuz? Bakın balta da onun boynunda asılı duruyor. İyisi mi siz ona sorun. O belki size anlatır” diye cevap verince Nemrut; “Bizimle alay mı ediyorsun? Cansız bir heykel nasıl konuşsun?” der. Hazreti İbrahim; “Madem cansız ve dilsizdir, sizinle konuşamıyor, hareket edemiyor ve saldırılara karşı kendini koruyamıyor, o halde niçin onlara ibadet ediyorsunuz? Gelin, gökleri ve yeri yaratan, eşi ve benzeri olmayan, tüm canlıları yaratıp yeryüzüne ve gökyüzüne yayan tek bir Allah’a ibadet edin!” diye cevap verir. Nemrut; “Peki senin söz ettiğin Allah başka ne yapar?” deyince Hazreti İbrahim; “Benim Rabbim, hem öldürür, hem de diriltir” der.

Nemrut:

-Bu toprakların Rabbi benim. Ben de hem öldürür, hem diriltirim. Getirin iki tane köle, diye emir verir. Köleleri getirirler. Askerlerine emir vererek, “Birini öldürün” der. Hemen onu öldürürler. “Diğerini de bağışlıyorum” diyerek; “Bak ben de öldürüp diriltiyorum” der. Bunun üzerine Hazreti İbrahim; “Benim Rabbim güneşi doğudan doğurur, hadi sen de batıdan getir” deyince Nemrut aptallaşır ve hemen emir vererek; “Büyük bir ateş hazırlayın ve tanrılarınıza bunu yapın yakın!” der. Tüm müşrik olan halk ateşi hazırlamak için harekete geçer.

-Hocam, onu yakacaklar mı?

-İstiyorsan bunu da bir başka dersimizde öğrenebiliriz. Geri kalanını yarın anlatacağım inşallah.

-Hocam, bugün anlatın, ne olur bugün anlatın uğultuları yükselince Fatma;

-Çok merak ediyorsanız yarın gelmezlik yapmayın, dedikten sonra cami hocalarına dönüp;

-Unutmayın! Öğleden sonra ziyaretlerimiz var. Biz de .... Yerde buluşuruz, diyerek Hatice ile oradan ayrılırlar.

-Mevlüde abla geleceksin değil mi? Diye sordu Sümeyye.

-İnşallah böyle bir hayırdan mahrum kalmak ister miyim hiç?

-Ya çocuklar?..

-Onları kardeşime teslim ederim. Zaten şu anda evde. Onu evine yollamam olur biter.

-Sizler de ayrıca cami komşularını ziyaret edecektiniz değil mi?

-Evet, ayrıca bu gün Zeyneb teyze de bize katılacak. Böylece ben, Sultan ve Zeyneb teyze, inşallah ziyaretlerimizi gerçekleştireceğiz, dedi Zehra.

Zehra evlenmiş, sade bir düğün ile dünya evine girmişti. Hasan'ın muhacir olması, bu yüzden de maddi durumunun düşük olmasından arkadaşlarının yardımıyla aldığı düşük kalitede iki halı, iki kilim, pencereleri kapatacak kadar perde, bir masa, birkaç sandalye, set üstü bir ocak, küçük bir gardirop ve Zehra'nın çeyiz olarak getirdiği birkaç parça mutfak eşyası ile iki odalı, mütevazı bir ev kurmuşlardı.

Zehra mehir olarak hiçbir şey istememiş, ne verilerse razı olacağını söylemişti. Bunun için Hasan'ın aldığı bir bilezik ve nişan yüzüğü mehir olarak sayılmıştı.

Her ikisi de camiye gidip Kur'an-ı Kerim derslerini vermeye devam ediyorlardı. Allah'ın bir lütfü olarak kısa sürede birbirlerine ünsiyet sağlamış, kalplerinde güzel bir sevgi oluşmuştu. Yaşadıkları ev zamane evlerine göre yoksul olsa da, kalplerindeki sevgi ve Allah için hizmet aşklarından bu onları hiç etkilemiyor, bilakis daha çok İslam'a ve İslami çalışmaya sarılmalarına sebep oluyordu. "Dünya malı gelip geçicidir." Şeklindeki Allah'ın kesin hükmüne imanları, onları bu yaşamdan dolayı hüzünlendirmiyordu. Tam aksine ahiretin sonsuz nimetlerini kazanmaya bir basamak yapmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Zehra, sözüne sadık çıkmış, dünya malına tamah etmeyip eşini bu konuda hiç zorlamamıştı. Düğünde kendisine gelen hediyelerden, paraya çevrilebilenleri paraya çevirerek eksiklerini onlar ile tamamlamaya çalışmıştı. Takılarının bir kısmını da eşine vererek, Hasan'ın bir iş kurmasına yardımcı olmuştu. Böylece Hz. Hatice (r.anha) annemizin misyonunu sürdürmeye layık bir mü'mine olmuştu.

Hasan evlendikten sonra bir seyyar arabası satın almış ve bu araba ile seyyar satıcılık yapmaya başlamıştı. Bu arada camideki Kur'an-ı Kerim derslerini ve tebliğ çalışmalarını hiç aksatmadan yerine getiriyor, muvahhid Müslümanların yol göstermesi ile elindeki tüm imkanları kullanarak, İslami çalışmalarını tüm hızıyla sürdürmeye çalışıyordu.

Camide ders verdiği için bir-iki kez yakalanmış, günlerce göz altında çeşitli işkencelerden geçirilmiş, sonuçta serbest bırakılmıştı. Polis tarafından bir daha camiye gitmemesi konusunda tehdit edilip baskı yapılmasına rağmen o yine de camideki dersinden geri kalmamış, kaldığı yerden devam etmişti. İslami çalışmaları, mürted örgüt elemanlarını rahatsız ediyor olmasından, onların da hedefi olmuştu. Çünkü, çalışmaları birçok gencin İslam'a dönmesine, caminin çocuklar ile dolmasına sebep olmuştu. Sosyal ilişkileri çok güçlü olduğundan cami

ahalisi ve çevresi tarafından da çok seviliyordu. Hasan dendi mi, akan sular dururdu. Ziyaret ettiği aileler onu dinlemekten zevk alıyor, bu nedenle de bir çok aile muvahhid Müslümanları sevmeye başlamış ve çocuklarını camiye göndermişti.

Hasan'ın tüm bu güzel haslet ve çalışmaları gözden kaçmamış olacak ki bir gün cami çıkışı eve giderken saldırıya uğramış, vücudundan aldığı çok sayıdaki kurşun yarası ile oracıkta ruhunu rabbine teslim edip şehadet şerbetini içmişti. Kafirler, İslam'ın hiçbir zaman kalplere girmesini istemez. İstemediği için de ahlakları gereği iman dolu kalplerin sahiplerine olmadık baskı ve işkencelere başvururlar. Bunun faydasız olduğunu görünce de öldürmekten, Müslüman kanı akıtmaktan bir an bile geri durmazlar. Tarih sayfaları zalim, tağut, kafirlerin vahşet, işkence ve katliamları ile doludur. Kimileri diri diri yakılmış, kimilerinin çocukları öldürülüp kendileri, kızları ve eşleri köleleştirilmiş, kimileri çarımha gerilmiş, Hazreti Zekeriyya testere ile ikiye ayrılmış, Bilal, Habbab, Ammar, Sümeyye, Yasir, Hubeyb ve daha niceleri... işkence, baskı, talan, hicret... Bunlar yetmeyince öldürülmüşlerdi. Bugün de tevhid erleri baskıya uğruyor, zulüm ve işkencelerden geçiriliyor, bu da yetmeyince aziz, pak kanları dökülüyordu. Mazlum beldenin toprakları kana doymuştu.

Küfür tek millettir. Adı, rengi, şekli ne olursa olsun fark etmez. Hedef İslam oldu mu düşmanlıkta birleşirler. Kimisi tevhid erlerini yakalayıp işkencelerden geçirerek zindanlara atıyor, kimisi de kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden katlediyor. Tarih tekrar şanlı bir İslami mücadeleye tanık oluyor. “Önceki ümmetlerin başlarına gelenler sizin de başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız?”

Eğer önceki ümmetlerin başlarına gelenler, sizin de başınıza geliyor ise bilin ki doğru yoldasınız. Çünkü, küfrün, zulmün, tuğyanın saltanatını sarsıyorsunuz demektir. Düşmanınızın acizliği ve korkaklığı onun zulme ve işkenceye başvurmasına sebep oluyor.

Peki ya Zehra... Şehadet haberini alınca “Allah-u Ekber, Allah'tan geldik ona döneceğiz. Davamız sağ olsun. Bir şehid daha kazandık. Bana şehid hanımı olmayı nasip eden Allah'a hamd olsun. Evet, onun ayrılığı için ağlıyorum, ama bu ağlayışımın sebebi, gözlerimin önünden kaybolmasından, onu özleyecek olmamandır. O, çok arzuladığı ve hiçbir zaman dilinden düşürmediği şehadete kavuştu. Tüm Müslümanların başı sağ olsun. Cami öğrencilerinin başı sağ olsun. Kendilerine çok faydalı olacak hocalarını kaybettiler. Üzüntümün çoğu davanın bir yiğit erini kaybetmesinden, yoksa benim yalnız kalmamdan değildir. Hiçbir dava şehidsiz olmaz. Yıllardır şehid olan yüzlerce yiğitten daha iyi değildi o. Çok sevdiği ve özlediği dostlarına kavuştu. Hepsinden önemlisi tek maşuku olan Allah'a kavuştu. Selam söyle bizden ey şehid se....” Bitirememiş, kelimeler boğazına düğümlenmişti.

Her Perşembe ziyaret vardı. Şehid mezarları ziyaret edilip, unutulmadıkları, asla unutulmayacaklarını dile getirmek ve Yasin okuyup dualar etmek için... Her gidişinde Hasan'ı da ziyaret ederdi Zehra. Özlüyordu onu. Çarşafının altından gözyaşı dökerdi hep. Kısa sürmüştü evlilikleri, ama Hasan kalbinde yer etmişti.

Zehra, evliliğinin altıncı ayında dul kalmıştı. Bir başka sarılmıştı hizmete. Hasan'ın şehadeti onu daha çok İslam'a hizmet etmeye yöneltmişti. İslami cemaatin çalışmalarına eskisinden daha çok iştirak etmeye başlamıştı. Hasan'ı şehid edenlerin hesabı tutmamıştı. Şehadet Müslümanları daha çok gayrete getiriyordu çünkü...

23. bölüm

Programları gereği iki gruba ayrılmış, ziyaretlere başlamışlardı. Mevlüde, Fatma, Sultan ve Hatice ilk olarak hasta olan Mevlüde'nin dayısının hasta olan hanımını ziyaret etmek için dayısının evine gelmişlerdi. Mevlüde'nin dayısı, mürid olduğundan güzel bir İslami hayatı vardı. Maddi olarak hali vakti yerinde idi. On bir çocuğundan altısı erkek, beşi kızdı. İki katlı evinin ikinci katında oturuyordu. Alt kata da büyük oğlunu yerleştirmişti. Misafirleri, Mevlüde'nin dayı kızı Halime karşıladı. Dayısının çocukları İslami hayatı yaşamaya çalıştıklarından, kızlar örtülüydüler. Hastanın yanına geçip, hal hatır sorup şifa dileklerinden sonra Fatma, ziyarete uygun olarak bir konu seçip kısa bir sohbe başladı.

-Dünya, imtihan dünyası olması hasebiyle çeşitli şekillerde imtihan oluruz. Bazen nimet, bazen bela, bazen musibetler ile karşılaşırız ve tepkilerimiz ölçülüp değerlendirilmek üzere kaydedilir. Başımıza gelen musibet ve belalar genelde iki sebepten dolaydır. Birincisi, Allah mü'min kullarına ahirette ceza vermemek için onların işledikleri günahlara karşılık dünyada çeşitli şekillerle, isabet ettirdiği bazı bela ve musibetler vesilesiyle bu günahlarını affeder. Bu da mü'minin isyan etmeyip sabretmesine bağlıdır.

Kimisinin de derecesi yükselsin diye başına çeşitli şeyler gelir. Bu musibetlerin şekilleri farklıdır. Bunlardan biri de hastalıktır. Allah-u Teala bir süreliğine kulundan sağlığını alır. Mü'min kul bu duruma girdiğinde Allah'a tövbe ve istiğfar etmeli ve akabinde de Allah'tan şifa dileyerek başına gelene sabretmelidir. Ta ki Allah ona şifa versin. Hazretti Eyyub (as) hastalığında sabretmiş ve Allah'a olan bağlılığı artmış, azalmamıştır. Bu, mü'minler için güzel bir örnektir. İşlediğimiz günahların eğer cezasını ahirette çekersek çok daha büyük eziyetlerle karşılaşırız. Bunun yanında hastalıkta, Allah'a isyan etmemek, ona dua edip istiğfar etmek, günahlarımızı affettirir. Allah katında derecemizi artırır.

Fatma'nın sohbetini ilgi ile dinliyordu hasta ve yakınları. Sohbet bittiğinde Mevlüde'nin hasta olan yengesi; "Sizin gelmeniz bizi ziyadesiyle sevindirdi. Bu güzel sohbetiniz için de Allah sizden razı olsun" diye dua etmişti.

Zehra, Zeynep hanım ve Sümeyye de cami komşularından bir eve gitmişlerdi. Evde ev sahibesi iki kızı ile beraber dört kız daha bulmuşlardı. Genç kızların tesettüre riayet etmedikleri ilk bakışta göze çarpıyordu. Ortalama yirmi yaşlarındaki bu genç kızlar, ziyaretten bir hayli etkilenmişlerdi. Zehra'nın ortama uygun olarak bir konu seçip konuşmaya başlaması ile kızların ziyaretçilere hayranlık ve ilgisi daha da artmıştı.

Zehra sohbetine devam ederek:

-Bizler Müslüman olduğumuz için İslami bir hayat yaşamalıyız. Bunda bizim için zorunluluk vardır. Üzerimize farz olan ibadetlerimizi yapmalı ve haramlardan da uzak durmalıyız. İslam'ı bir bütün olarak alıp onu o şekilde yaşamalıyız. Aksi halde Kur'an-ı Kerim'de "Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mı ediyorsunuz?" hitabı ile karşı karşıya kalırız. Bu da Allah muhafaza Yahudilerin bir özelliğidir. Her halde hiçbir Müslüman onlar gibi olmak istemez.

Zekat vermek zorunda olduğumuz gibi faiz de yememeliyiz. Dedikodu, koğuculuk, söz getirip götürmekten de sakınmamız gerekmektedir. Örtünmemiz gerektiği gibi, açılıp saçılmaktan da sakınmamız gerekmektedir. Ben namaz kılayım, ama örtünmeyeyim; zekat vereyim, ama oruç tutmayayım demek İslami olmayan yanlış bir düşüncedir. Onun için, İslam'ın tüm emir ve yasaklarını gücümüz yettiğinceye kadar yapmaya çalışalım.

Kızlardan biri dayanamadı;

-Ne yapabiliriz ki?.. Bizim elimizden bir şey gelmiyor. Camiye gelmek istesek bile ailelerimiz izin vermez. Bununla beraber, bugüne kadar biz de böyle gördük, böyle yaşıyoruz. Bunun dışında yapabileceğimiz pek bir şey de yok. Sizin kadar cesur değiliz. Sizin kadar kararlı da olamıyoruz.

Bir diğer genç kız arkadaşından cesaret alarak;

-Bakma, inan ki kardeş, zar zor namazlarımızı kılıyoruz, dedi.

Diğer birisi de:

-Aslında yaşamasak da yaşayanlara engel olmamalıyız. Hatta yapabilirsek onlara destek olmalıyız. Evet, bunu yapmalıyız, dedikten sonra.. kusura bakma sözünü kestik. Buyurun devam edin, çok güzel konuşuyorsun, seni dinliyoruz, diyerek Zehra'ya ricada bulundu. Zehra sohbetine kaldığı yerden devam etti.

-Biz, camilerde Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Bundan dolayı da üzerimize baskı uyguluyorlar. Camileri basıp bizi zorla dışarı çıkarıyorlar. Bu toplumun, sizlerin çocuklarıdır bunlar. Biz, onlara ders veriyoruz. Sizler suskun kalmamalısınız. Bizlere destek olmalısınız. Olmazsanız, üstüne de çocuklarınızı camiye göndermeme gibi bir vaziyet alırsanız, Allah bunu kesinlikle kabul etmez. Bu şekilde davrananları muhakkak sorumlu tutup onları hesaba çeker. Çünkü birileri Kur'an-ı Kerim'i aramızdan kaldırmak istiyor. Bakın imam hatipleri hemen hemen kapattılar. Kur'an-ı Kerim kurslarını kapattılar. Camilerde de dersleri yasaklıyorlar. Sırf Kur'an-ı Kerim'i kaldırmak... Yeni neslin Kur'an-ı Kerim'den uzak büyüüp ondan bihaber olmasını sağlamak. Bunu yavaş yavaş yapıyorlar. Bakın başörtüsünü, önce üniversitelerde yasakladılar. Sonra da tüm resmi kurumlarda. Bununla da kalmayıp imam-hatiplerde de yasakladılar. Eğer yapabilirlerse günlük hayatta bile yasaklama yoluna gideceklerdir.

Genç kızlar ilgi ile dinliyorlardı Zehra'yı. Konuştukça açılıyordu Zehra. İlk gittikleri evde genç kızlar ile karşılaşmak sevindirmişti Zehra ve arkadaşlarını. Bunun için fırsatı kaçırmamış, sohbet edip hepsini camiye davet etmişti.

-Hazreti Resulullah (as) döneminde kadınlar aynen erkekler gibi camiye gidip namaz kılmışlardır. Hazreti Resulullah (as) imamlığında saf tutarak cemaat olmuşlardır deyince genç kızlardan biri şaşırılmış bir vaziyette:

-Erkekler ile iç içe mi kılıyorlardı? Dedi.

-Hayır, en arkada saf tutup namaz kılmışlardır. Hazreti Resulullah (as)'ın onlara ayırdığı haftanın bir gününde toplanıp onun sohbetlerini dinleyerek ondan ders almışlardır. Tüm sorunlarını Hazreti Resulullah (as)'a götürüp ondan cevap istemişlerdir.

Cami, tüm Müslümanların ibadet yeridir. Sadece erkeklerin değil. İslami adaba göre hareket edildikten sonra bayanların da gitmesinde bir mahzur yoktur.

Kaç yıl öncesine kadar kız çocukları belli bir yaşa kadar erkek hocalardan ders alıyorlardı. Ama bugün bayanlar camilerde kız öğrencilere ders veriyorlar. Bunun kıymetini bilmemiz lazım.

Zehra sohbetin bitiminde evdekilerden iltifat görmüştü. Evdeki genç kızlar çok memnun olmuş, tekrar beklediklerini belirtmişlerdi.

Mevlude'nin dayısının evinden ayrılan Fatma ve diğerleri programlarındaki ikinci eve gelmişlerdi. Tesettürden söz açıldığı için Fatma bu konuda konuşmaya başlamıştı:

-Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de Nur Suresinde; "Mümin kadınlara söyle gözlerini haramdan sakınsınlar, iffetlerini korusunlar, kendiliğinden görünen kısmı müstesna ziynetlerini açmasınlar. Başörtülerini yakalarının üzerine koysunlar. Ziynetlerini kocaları veya babaları veya kocalarının babaları veya oğulları veya kocalarının oğulları veya kardeşleri veya erkek kardeşlerinin oğulları veya kız kardeşlerinin oğulları veya kadınları veya cariyeleri veya erkekliği kalmamış hizmetçileri yahut kadınların mahrem yerlerini henüz anlamayan çocuklardan başkasına göstermesinler. Gizledikleri ziynetlerinin bilinmesi için de ayaklarını yere vurmasınlar. Ey müminler, hepiniz Allah'a tövbe ediniz ki kurtuluşa eresiniz" buyurmaktadır. Şehit bir alim bu ayet ile ilgili olarak şunları anlatır.

"Erkek ve kadının birbirine meyli ikisinin yaratılışında vardır. Bu insanoğlunun yeryüzünde çoğalması için zorunludur. Bu yaratılıştan gelen meyil daimi olup zaman zaman sükunete kavuşsa da yine geri döner. Onu devamlı tahrik etmek onun ihtirasını arttırır. İsteddiğini gerçekleştirmeyince de tahrik olmuş sinirler yorulur. Bu devamlı bir işkence haline gelir. Bakış; arzu uyandırır, hareket; tahrik eder, gülüş; teşvik eder, şakalaşma teşvik eder. Bu meyli ima eden konuşmadaki vurgu bu arzuyu kıskırtır. İşte burada Allah "Gözlerini haramdan sakınsınlar, iffetlerini korusunlar..." aç ve hırsızca bakışlarla veya gizliden gizliye tahrik eden ve erkeklerin içinde gizli fitneyi uyandıracak şekilde fütursuzca bakmasınlar, diyor.

Kadın için süs fitratına uygun olarak helaldir. Her kadın güzel olma ve güzel görünmeye meraklıdır. Süs, asırdan asıra değişse de esası yaratılıştadır. Güzel olma ve güzelliği tamamlayarak bunu erkeklerin gözleri önüne serme arzusu...

İslam bu fitri arzunun karşısında değildir, ancak bunu düzene koyar. Buna tek erkek yönünde yön verir. Bu erkek de kadının hayat arkadaşıdır. Ancak bu erkek kendinden başka hiç kimsenin göremeyeceği, bu kadına ait yerleri görebilir. "Ceyb" elbisenin göğsündeki yırtmaçtır, "Ğamar" ise baş, gerdan ve göğüs örtüsüdür. Bununla kadın fitne yerlerini örter. Bunları aç gözlere maruz bırakmaz.

Cahiliyet devrinde kadın bugünkü modern cahiliyet devrinde olduğu gibi hiçbir şey ile örtülü olmayan göğsünü ileri doğru çıkararak erkekler arasında dolaşan bir fitne aracıydı. Belki saçlarının ucunu, boynunu ve kulak memelerini de açıkta bırakıyordu. Ne zaman ki Allah kadınlara baş örtülerini yakalarının üzerine salmalarını ve ziynetlerinin kendiliğinden görünen kısmı müstesna açmamalarını emretti. Bunun üzerine Müslüman bayanlar Hazreti Ayşe (r.anha)'nin anlattığı gibi harmaniyelerini yırtarak onunla örtünmüşlerdir.

Güzellikte önemli olan insanlık yönüdür. Bedeni açarak sağlanmaya çalışılan güzellik hayvani bir güzelliştir. Ve insan onu, arzularından hayvanca duygulara kapılarak arzular. İslam fitneden emin ortamlarda tesettür şeklini hafifletiyor. Bu itibar ile beşer ve şehvi arzularla bakmaları muhtemel olmayan yakın kimseleri bu mahremiyetten istisna kılıyor. Bunlar; babalar, çocuklar, kayın pederler... ve mümin kadınlardır. Gayri Müslim kadınlara gelince bunlar olabilir ki kocalarına veya kardeşlerine yahut da kendi yakınlarına Müslüman kadınların güzelliklerini veya mahremiyetlerini anlatırlar. O nedenle Müslüman bayan, gayri müslüm bir bayanın yanında açılmaz. Nitekim Hazreti Resulullah (as) bir hadisinde; "Bir kadın başka bir kadına

çıplak olarak yaşamasın, çünkü onu kocasına anlatabilir. Böylece erkeğin onu görüyormuş gibi olmasına vasıta olur” diye buyurmaktadır. Bunun için bir mümine kesinlikle bir başka kadının özelliklerini ne kocasına ne de kardeşlerine anlatmamalıdır.

Bu açık ayete ve bu anlattıklarımıza rağmen birileri kalkıp da; “Hayır, örtünme farz değildir” derse biz de ona; “Sen bir fitnecisin, kalbi bozuk, toplumun fesada girmesini isteyen ve de Hazreti Resulullah (as)’a ve Kur'an-ı Kerim’e iftira etme cüretinde bulunacak kadar budala ve ahmaksın” deriz. Kesinlikle ama kesinlikle kadının tüm vücudunu örtecek ve aynı zamanda vücut hatlarını belli ettirmeyecek ve giyildiğinde yine dikkati çekmeyecek bir dış libasının olması lazım.

Hatice'nin teyzesinin evinde idiler. Fatma'nın örtü ile ilgili bu güzel sohbetini orda bulunan evin genç kızları ve bazı komşu kızları ve kadınları ilgi ile dinlemişlerdi. Sohbetten sonra orda bulunanlardan bir genç kız;

-Gerçekten bizler hakkı ile İslam'ı yaşamıyoruz. Şayet yaşıyor olsaydık elin gavuruna özenip açılıp saçılmazdık. Bizler İslam'dan uzaklaştırılmışız. Ben şu anda örtünmüyorum, ama bundan sonra inşallah örtüneceğim. İslam'ı da öğrenmeye çalışacağım. Sizin de sık sık bizi ziyaret etmenizi istiyorum. Bizim ev yapıştaki evdir. En kısa sürede sizi misafir etmek istiyorum, dedi.

-Allah razı olsun. İnşallah geliriz. Eğer okuma yazmanız varsa gelişimizde okuyup bilgi sahibi olmanız için size kitap getirmek istiyoruz, dedi Hatice.

-Çok memnun olurum. Kitap okuma alışkanlığım yok. Hatta okulu bitirdikten sonra hiçbir kitabın ağzını açmış değilim. Ama İslam'ı öğrenmek için okuyacağım, diyerek memnuniyetini dile getirdi genç kız.

Fatma, Hatice ve diğerleri ziyaretlerini yaparlarken, Zehra ve arkadaşları da ilk gittikleri evden bir başka eve gitmişlerdi. Gittikleri evin hanımı ve iki kızı onları iyi karşılamıştı. Bir müddet karşılıklı konuşmalar olmuş, söz dönüp dolaşıp İslami Cemaat'e gelmişti. Evin hanımı İslami Cemaat hakkında yapılan menfi söylentiler ve camide verilen Kur'an-ı Kerim dersleri ile ilgili asılsız yalan ve dedikodulardan söz etmişti. Onun bu söylentilerine karşı Sultan Kur'an-ı Kerim'den Hucurat Suresinin 6. Ayetini; “Ey iman edenler! Eğer fasıkın biri size bir haber getirirse onun iç yüzünü araştırın. Yoksa bilmeden bir kavme sataşırınız da sonra ettiğimize yanarsınız” okuyarak söze başlamıştı.

-Fasık açık günah işleyen, dedikodu yapıp insanların arasını bozan, insanlara iftira ederek onları lekeleyen.. kısacası fitne fesad çıkarıcı kimsedir. Bu tür kimselerin getirdikleri haberlere hemen inanmamamız gerektiğini belirtiyor Allah. Fasıkların getirdikleri haberlere şüphe ile bakmalı ve araştırma yapmalıyız. Eğer araştırma yapma imkanımız yoksa ona inanmamak, inanmaktan daha iyidir.

Sultan konuşuyor ve söylenenlerin ne denli yalan olduğunu ve söyleyenlerin bunu sadece lekelemek amacı ile söylediklerini güzel bir şekilde izah etmeye çalışıyordu. Evin hanımı ve kızları da dikkatle dinliyorlardı.

-Bu gün İslami bir mücadele içine girip İslam'ı yaşamak isteyen ve topluma da bu şuur ve bilinci kazandırmaya çalışan İslami Cemaat'e çeşitli şekillerde iftiralarda bulunuluyor. Bunları söyleyenleri, eğer hakkı ile araştırırsak göreceğiz ki, bu şahısların hayatlarında kesinlikle

İslam'dan eser yoktur. Bunların tek amacı bu İslami çalışmayı baltalayıp yok etmektir. Çünkü, kalplerindeki düşmanlığı açık bir şekilde dile getirmiyorlar, getirmekten korkuyorlar. Bunun için de aslı olmayan uyduruk şeylerle lekelemeye çalışıyorlar. Hani derler ya “Çamur at, tutmazsa izi kalır.” Bunların yaptıkları da budur. Bu gün camilerde şu güzel ve temiz ruhlu çocuk ve gençleri, Kur'an-ı Kerim terbiyesinde büyütüp yetiştirmeye çalışmaktan başka hiçbir gayemiz yoktur.

Sultan, Zehra ve Zeynep hanım, bu konularda uzun uzadıya sohbet etmişlerdi. Yapılan menfi propagandaların sadece lekelemekten ibaret olduğunu, tarihin her döneminde din düşmanlarının bu yola başvurduklarını, hatta Hz. Peygamber (SAV)'in dahi çok çeşitli şekillerde iftiralarla karşılaştığını kendisine; “Deli, sihirbaz, şair...” gibi çok çirkin saldırılarda bulunduğu, bu tür söylentilerin İslami çalışmaları baltalamaktan başka bir amaç taşımadığını ve Müslümanların bunlara inanmaması gerektiğini, aksi halde oyuna gelineceği ve bu yüzden İslami bir çalışma içinde olan Müslümanlara düşman olunacağı, böylece yapılan günaha ortak olunacağını.. uzun uzun dile getirmişlerdi. Dinleyiciler, anlatılanlardan bir hayli etkilenmişlerdi. Gerçekten de her söylenene inanıldığında, Yüce Allah'ın da dediği gibi “...yoksa bilmeden bir kavme sataşılırsınız da sonra ettiğimize yanarsınız.” Ayetinin dediği hale girilebildiğini dile getirerek “bundan sonra her söylenene inanmayacağız.” Diyerek sonuna kadar bu güzel Kur'an-ı Kerim çalışmasına destek olacaklarını belirtmişlerdi.

Kalkma zamanı geldiğinde, çocuklarını ve kendilerini de camiye davet etmişti Zehra. Kendileri de “Kapımız size her zaman açık. İstedığınız zaman gelebilirsiniz” diyerek onları eve tekrar davet etmişlerdi.

Bu günkü ziyaretleri çok güzel geçmiş, bu güzel moral ile evlerine dönmüşlerdi.

24. bölüm

-Kim o? Hayırdır inşallah! Sabahın köründe kim olabilir, diye mırıldandı kapıyı açmaya doğru giderken.

-Benim Emine, cevabını alınca kapıyı açtı.

-Aman Allah'ım! Ne oldu sana öyle? Girsene, geç otur şöyle. İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun.

-İyiyim, ama biraz yorgunum. Akşamdan beri yatmış değilim. Sabah erkenden fırsatını bulup kaçmayı başardım.

-Gözündeki morluk, yüzündeki şişikler nedir? Bunlar nasıl oldu, kim yaptı?

-Sence kim yapmış olabilir, ya da kimler yapmış olabilirler?

-Baban ve ağabeylerin...

-Onlardan başkası buna cesaret edebilir mi sence?

-Yorgunsun, biraz dinlen, kendine gel konuşuruz, dedi Zehra.

Hemen kendi odasında Emine'ye bir yatak sererek dinlenmesi için yatmasını sağladı. Eşi şehid olduktan sonra ev eşyalarını alıp baba evine yerleşmişti Zehra. Ailesi, eşyalarını bir odaya yerleştirerek odayı ona tahsis etmişlerdi. Zaten evin en büyük çocuğuydu. Kendinden küçük üç kız üç tane de erkek kardeşi vardı. Çocuğu olmamıştı Zehra'nın. Erkek kardeşleri de henüz küçüktü.

-Kimdir o sabahın köründe gelen kızım? Diye sordu annesi.

-Emine'ydi anne.

-Hangi Emine?

-Hani şu ailesi tarafından baskı görüp bazen dövülen, çarşafı falan yırtılan... hatırladın mı?

-Yine ne olmuş, dövmüşler mi yoksa?

-Herhalde... yüzü gözü morluklar içindeydi. Fazla detaya girmedim. Çok yorgundu. Dün akşamdan beri yatmamıştı. Bunun için konuşmadık. Hemen dinlenmesini sağladım. Şu an uyuyor. Kahvaltıyı hazırlayalım uyandırırız.

-Ne kadar acımasız bunlar. Allah belalarını versin. Örtünüp namaz kılıyor diye bir genç kıza bu yapılır mı hiç?

-Söze gelince "hepimiz Müslümanız" diyorlar. Aynı zamanda da örtündü diye, camiye gidiyor diye gençler ve genç kızlar görülmedik baskıya ve şiddete maruz kalıyorlar. Defalarca Emine bu şekilde dayak yemiş, başörtüsü başından alınmış ve yırtılmış olarak bize geliyor. Her gelişinde de evdeki bazı renkli kumaşları başına sarıp geliyordu. Bu gün de eteklerinden bir tanesini yırtıp, onu başına sararak gelmişti. Çarşafı olmadığı için de güneş doğmadan gelmişti. Adeta gece karanlığını kendine çarşaf yapmıştı.

-Allah hayrını kabul etsin. Allah onu bu zorluklardan kurtarsın... Hadi kızım onu uyandır da kahvaltı yapalım. Çoktandır yemek yememiş olabilir. Aç acına yatmıştır şimdi garibim.

Zehra, Emine'yi uyandırıp kendisine elbise ve başörtüsü getirerek hazırlanıp yemeğe gelmesini istedi. Emine güzel bir abdest alıp sünnetlerini kıldıktan ve elbiselerini de değiştirdikten sonra oturma odasına geçti. Zehra'nın annesi:

-Hoş geldin kızım, sefalar getirdin, başım gözüm üstüne geldin, dedi. (Bıxwér hati keçam. Ser serémın, ser ça'vémın ra hati.)

-Hoş bulduk teyze. Allah razı olsun, diyerek elini öpmek istedi. Ama Zehra'nın annesi el öptürmeyip, Emine'nin yüzünü defalarca öperek; (Xweda wan ıslah ke. Xweda rahma xwe liteke qızam. Çewa desté wan çu te, ev eziyet dane te...) "Allah onları ıslah etsin, Allah sana rahmet etsin kızım. Nasıl elleri kalkıyor sana, bu eziyeti sana reva görüyorlar?" dedi. Bir yandan bunları söylüyor, bir yandan da ağlıyordu. Zehra dayanamadı:

-Yeter anne! Burasını yas evine çevirdin. Sen değil miydin "aç nasıl yattı" diyen, şimdi de vaveyladan onu bırakmıyorsun.

-Hadi gel kızım gel, açsın şimdi.

-Gerçekten açım. İki gündür yemek yemedim.

-Niye kızım, sana yemek vermiyorlar mıydı? (Çıma qızam qey nan nedıdane te.)

-Yemek veriyorlardı da moralim bozuk olduğundan iştahım yoktu.

-Yazık, yazık bir deri bir kemik kalmış. (Welat welat! Maye çerm u hesti.)

-Yeter anne! Moral vereceğine neler söylüyorsun.

Uzun süredir böylesine huzurlu bir kahvaltıyı ilk kez yapıyordu. Genelde evde kendisi ile alay edilip, laf atıldığından hep tartışma ve kavga olurdu. Bundan dolayı sofraya oturmaz, herkes yiyip kalktıktan sonra mutfakta yalnız başına yerdi.

-İnanır mısınız?.. Uzun bir süredir ilk kez böylesine güzel ve huzurlu bir kahvaltı yapıyorum.

Gözleri dolarak hüzünlü bir sesle:

-Ne vardı sanki beni anlayış ile karşılasalardı, dedi. Onların hayatında, İslami hiçbir şey yok. Benim yaşamımı da hazmetmediler. İlla ki onlar gibi yaşamak zorundaymışım. Neymiş? Siz şeriatçısınız deyip, yıllardır çektirmedikleri eziyet kalmadı. Eğer arkadaşların; “Sabret, bir şey olmaz, İslami hayatından taviz vermeden evde kal” sözleri olmasaydı, çoktan evi terk etmişim. Ama son olay artık dayanılacak gibi değildi. Düpedüz beni kişiliksizleştirmek ve İslam’dan uzaklaştırmak için bir oyun.

-Seni üzmemek için sormadık. Sahi neler oldu. Anlatmak ister misin? Diye sordu Zehra.

-Kızım, kahvaltısını bitirsin, siz daha sonra konuşursunuz.

Zehra’nın annesinin bu sözü üzerine kahvaltılarını sessizlik içinde yapmaya başladılar.

Emine mutluydu. Tek endişesi Muvahhidlerin onu tekrar eve gönderebilecekleri ihtimali idi. Gerçi bu sefer iş çok ciddiye. “Mümkün değil, beni göndermezler” diye düşündü. “Nasıl göndersinler ki?... Yok hayır mümkün değil, göndermezler!” Çünkü artık iş çıkırından çıkmış, sabır sınırlarını aşmıştı. Zaman sabretme zamanı değil, zaman tavır koyma zamanıydı. “Ben de tavrımı onları terk ederek koydum. Ya Rabbi! Sen şahit ol ki... benim dayanma gücüm kalmadı.”

Son cümle dilinden dökülmüş, Zehra ve annesi de duymuştu. Kahvaltı nihayet bitmiş, sofrayı kaldırıp bulaşıkları da yıkadıktan sonra Zehra ve Emine odaya geçtiler.

-Salondaki fotoğraf... Hasan’ın mıydı?

-Evet, annem ve babam onu çok sevdiklerinden ve şehid olduğu için fotoğrafını büyütüp salona astılar.

Aslında bir yönden çok şanslısın. Şehid hanımı olmak herkese kısmet olmaz. Haberini alınca ciğerim parçalandı. Senin eşin olduğunu bilmiyordum. Akşam abim eve gelip; “Bu gün yine bir şeriatçıyı öldürdüler. Bunun için çok sevinçliyim” deyip bana dönerek; “Emo! Seni ben

kendi ellerimle öldüreceğim” demişti. Daha sonra, zaten seni gördüm ve eşin olduğunu söyledin.

-Allah’a şükürler olsun. Endişem onun yolunu hakkıyla yürütememek ve ona layık olamamaktır. Yoksa dul kalmam fazla sorun değil. Sahi konu başka şeye geçti, seni unuttuk. Anlatsana neler oldu?

-Yıllardır üzerimde süren baskıyı biliyorsun. Tüm bu baskılara karşı defalarca hicret etmek istediğimi belirttim. Her defasında sabretmemin daha hayırlı olduğu söylendi. Ben de itaat ederek tüm baskılara mümkün mertebe taviz vermeden sabretmeye çalıştım. Lakin son olay sabretmemin ötesinde bir şey. Benimle normal yollardan baş edemeyince.. tüm baskılara rağmen onlara taviz verip de inancımın dönmediğim için, kendilerince de artık çaresiz kaldıklarından insan onuruna yakışmayacak bir yola başvurdular. Beni zorla amcamın oğluna nikahlamayı kararlaştırdılar. Amcamın oğlu da dinsizin teki, tam bir ateist. Allah, Peygamber, din inancı hiç yok. Aynı zamanda içkici, kumarcı, eline geçen parayla alemler yapan ahlaksızın biri. Bizim akrabalarından kaç tanesinin kızını istedi, ama kimse ona kız vermeye yanaşmadı. Hatta hepsinin ortak sözü şudur: “O serseriye kim kız verir? Kızlarımızı ateşe mi atalım?” işte bu adama beri nikahlamak istiyorlar. Gerekçe olarak da “Ancak seni o yola getirebilir.” Diyorlar. Bunu bana söylediklerinde çılgına döndüm. “Ölürüm de onunla evlenmem” deyip bağırıp çağırmaya başladım. Kendimi kaybetmişim. Ne dediğimi ben de bilmiyordum. Benim tepki göstermem ve tavır koymam, babamın ve ağabeylerimin zoruna gitti. Üzerime çullandılar. Biri dövüyor, yorulunca diğeri başlıyordu. Ne kadar dövdüler bilmiyorum. Kendimden geçmişim. Ayıldığımda annem ve küçük kardeşlerim başucumda durmuş ağlıyorlardı. Bir gün boyunca vücudumun ağrısından, yataktan çıkamadım. Namazlarımı bile oturarak kılıyordum. Bu sabah fırsatını buldum. Ayrıca çarşafım olmadığından gördüğün şekilde örtünüp gece karanlığını da fırsat bilip evden kaçmayı başardım. Ölsem de bir daha o eve gitmem. Zaten gitmem ölümümün beteri olur. O serseriyle kesin evlendirirler beni.

Bunu da sırf beni rencide edip İslami hayattan uzaklaştırmak için yapıyorlar. Zaten İslam’da mü’min bir kadının kafir biri ile evlenmesi haramdır. Bu adam tam bir kafir. Materyalistin biri.

-Gel, canım arkadaşım! Sana şöyle güzel bir şekilde sarılayım.

İki arkadaş sarılmıştı. Bir müddet gözyaşı dökerek çekilen çilelerin ağırlığı ve bu ağırlıkla beraber verdiği haz ve huzuru düşünüyorlardı. Neler çekilmemişti ki!..

Gencecik yağız gibi delikanlılar kurşunlara hedef olup gencecik yaşta kara toprağa girmiş, yetmişlik dedeler acımasızca katledilmiş, kadın, çocuk gözetilmeden sırf İslami bir hayat yaşanıp küfre teslim olunmadığı için vahşice şehit edilmiş yüzlerce Müslüman...

Bu yetmiyormuş gibi şimdi de çocuk, genç, yaşlı, kadın demeden yine sırf İslami kimliklerinden dolayı, Müslümanlar cezaevlerine konuluyor, vahşice işkencelerden aylarca nasipleniyorlardı.

Döktükleri gözyaşları, çekilen bu acılar sırf Allah uğrunda başlarına gelenlerin kabul görmesi içindi.

-Seni bu şartlarda kesinlikle geri göndermezler. Arkadaşlar, seni onlara teslim etmezler. Sen hicret ederek, onlara teslim olmayacağımı ispatladın. Bak muvahhidlerin Şehid Rehberi, hicret ve muhacerat ile ilgili olarak; “Tevhid uğrunda mücadele veren evvelki ümmetleri, en başta

peygamberleri ve onların izleyicileri olan kahramanları düşünün. İslam'ın hak davasının insanlığın ve tarihin onların omuzları üzerinde yükseldiğini göreceksiniz.

Ashab-ı Kehf'in kıssasına bakın. Dönüşü olmayan muhaceratın kahramanlarını göreceksiniz. Rablerine iman eden o gençler zalim topluluk ve yönetimleri nasıl arkalarına alarak terk ettiler. Biliyorsunuz muhacerat kaçmak değildir.

Muhacerat müminlerin, baş eğmezlerin güç yetiremeyince teslim olmayışlarının ifadesidir. Muhacir gözden dökülen yaş gibidir. Yüksek dağlardan geldiği yerin kokusunu teneffüs ederken dağlar kadar büyük zulüm dağlarını hatırlar.

Bir muvahhidin, güç yetiremediğinden muhacir olduğunu andıkça, içten içe insanı ağlatmaz mı? Muhacir anıldıkça gurbet ve hasret ile beraber anılır. İnsanı duygulandıran, kalp yakanların başında muhacerat olsa gerek.

Davet tarihinde, davaların oluşumunda ve davaların zafere ulaşmasında muhaceratın önemli ağırlığının olması da bilinen bir gerçektir. Ya da beni duygulandıran, kalbime fazla dokunan bir şeydir muhacerat.

Dolayısıyla şimdi dava uğruna küçük yaşında garib bir muhaceratı yaşayan gençlere fazla meylim vardır. Benim yanımda çok nazdardılar” diyor.

Bu satırları okurken gözyaşlarını tutamamıştı her ikisi de. Hicreti yaşayan Emine, muhacir eşi olan Zehra.

-Şehit Hasan çok okurdu bu yazıyı. Okuduğum zaman derdi: “Ne kadar büyük bir iş başardığımı hatırlarım.” Bunun için de mutlu olurdu. Biliyordum, görüyordum. Bu yazıyı okuduğu zaman rahatlardı. Ve hep şöyle derdi: “Ya Rabbi! Beni Kur'an-ı Kerim'de övgülere boğduğun muhacirlerden kabul et. Şahit ol ki, sadece ve sadece senin rızan için kovuldum. Teslim olmaksızın hicreti tercih ettim. Benden kabul buyur, beni teslim olanlardan eyleme. Beni sadece sana boyun eğip teslim olanlardan eyle!” diye dua eder ve bana dönerek, “Zehra, sen de amin de!” derdi.

Güzel arkadaşım benim, Allah hicretini kabul etsin.

25.BÖLÜM

Bugünkü ziyaret programlarına Fatma'nın teyzesini de almışlardı. Fatma, teyzesi ile yaşıt sayılırdı. Bunun için çok samimiydiler. Teyzesi kayınvalidesinin evinde kalıyordu. Bundan dolayı ev halkı kalabalıktı. Fatma ve arkadaşlarının gitmesi ile evde teyzesi ve kaynanası, teyzesinin görümceleri ve teyzesinin kaynanasının kız kardeşinden oluşan toplam dokuz bayan vardı. Hal hatır, havadan sudan konuşmalardan sonra konu ahiretteki hesap ve azaptan açılınca Fatma, cehennem azabından ve kafirlerin başına gelecek şiddetli azabla ilgili ayetlerle izaha başlamıştı.

-Allahu Teala Kur'an-ı Kerim'de cehennemdekilerin azaplarını şu şekillerde haber veriyor:

“Muhakkak ki zakkum ağacı, günahkarların yiyeceğidir. Erimiş maden gibidir. Karınlarında kaynar suyun kaynaması gibi. Onu yakalayın, cehennemin ortasına sürükleyin. Sonra azap olarak başına kaynar su dökün. Tat bakalım, hani sen şerefli olan değerli olan yalnız sendin,”

Duhan Suresinin 43-49. Ayetlerinden sonra Allahu Teala Vakıa Suresinin 42-46. ayetlerinde de; “Onlar kızgın ateşte kaynar sulardadırlar. Ve kapkara bir dumandan gölge içindedirler. Ne serindir, ne de hoştur. Çünkü, onlar bundan önce sefahate dalmışlardı. Büyük günah işlemekte direnir dururlardı.” Diye buyuruyor.

-Kur'an-ı Kerim’de bunlara benzer yüzlerce ayet var. Orada ölüm yok. İlelebet, sonsuza kadar kafirler için dehşetli azaplar vardır. Düşünebiliyor musunuz? Yedikleri zakkum denilen ağaç, karınlarında suyun kaynaması gibi kaynıyor, ama o su da değildir. Erimiş maden gibidir. Yani çok kalın aynı zamanda fokur fokur kaynayan bir maden... Televizyonlarda yanardağları görmüşsünüzdür. Ağır ağır ve fokurdayarak kaynar. Bir de bunun insan karnında olması!.. Zaten başka bir Ayette, bağırsak ve iç organları paramparça ettiği anlatılıyor. O acıyı, çok şiddetli bir şekilde hissediyor cehennem ehli ve parçalandıktan hemen sonra tekrar eski haline dönüp yine parçalanıyorlar. Bu hep bu şekilde devam edip duruyor. Bir başka ayette Allahu Teala onlara; “Onlara irinli su içirilir, yutmak isterler, ama yutamazlar. Derileri yandıkça hemen yenisi ile değiştirilir.” Der. Bu şekilde cehennem ehlinin azabı devam edip durur. Susayıp su isterler. Kendilerine irin, kan ve terden oluşan bir içecek verilir. Ayette de denildiği gibi bunu bir türlü içemezler. Yemek isterler, yemekleri zakkum ağacıdır ki; o da cehennemde yetişir. Onu yediklerinde ne hale düştüklerini anlatmıştık.

Sevgili Peygamberimiz (SAV) bir hadislerinde: “Allah (cc) Cebrail’i, cehennem meleklerinin başı olan Malik’e göndererek bir miktar ateş alıp yemeği pişirmesi için Adem Peygambere vermesini emreder. Cebrail de Allah’ın emrini yerine getirmek üzere Malik’e başvurduğunda aralarında şöyle bir konuşma geçer:

Malik;

-Ey Cebrail, ne kadar ateş istiyorsun?

Cebrail;

-Bir hurma tanesi kadar.

Malik;

-Sana istediğin bu miktarı verirsem kuşkusuz o ateş yerde ve gökte neye dokunursa derhal eritir.

Cebrail;

-Öyle ise yarısını verin.

-Ey Cebrail! Bu kadarını da verirsem yine onunla yeryüzündeki bitkilere dokunulduğunda hemen yanıp kavrulurlar. Der.

Bunun üzerine Cebrail (as) Allah’a; “Ya Rabbim ne kadar ateş alayım?” diye sorar. Allah (cc) Cebrail’e bir zerre kadar almasını emir buyurur. Cebrail de cehennem ateşinden bir zerre kadar alıp cennet ırmaklarından tam yetmiş tanesinde yetmiş kez yıkayarak onun hararetini hafifletir. Sonra da Adem Peygambere getirir.

Bu ateşi dağlardan birine koyan Adem (as), bir de bakar ki, o bir zerrecik ateşin şiddeti karşısında dağ eriyiverir. Ateş de doğruca eski yerine gider. Geride sadece taşlar arasında

dumanları kalır. İşte bu gün kullandığımız ateş cehennem ateşinin sadece dumanlarından ibarettir.” Diye buyuruyor.

Fatma bunları anlatırken kendisi ve etrafındaki dinleyicilerin korkudan benizleri atmıştı. Kimseden çıt çıkmıyor, herkes pür dikkat Fatma’yı dinliyorlardı. Fatma devamla;

-Allah Resulü (SAV) buyuruyor dedi. “Cehennemde 70 bin vadi vardır. Bu 70 bir vadide ise 70 bin kol vardır. Ve her kolda da 70 bin yılan ve 70 bin akrep... Gerek kafir ve gerekse münafık, cehennem ehli, bunların hepsine uğramadan cehennemin dibine varamaz.”

Başka bir hadislerinde şöyle buyuruyor:

“Hüzün kuyusundan Allah’a sığınırız. O Cehennemde bulunan, cehennemin kendisinin bile günde yetmiş kez sıcaklığından dolayı Allah’a sığındığı bir kuyudur. Allahu Teala onu riyakar kulları için hazırlamıştır.” Hazreti Resulullah (as) yine bir hadislerinde der ki; “Zaman gelir cehennemlikler öyle bir acıdır ki, bunun tesiri bütün o şiddetli cehennem azabına karşı eşit olur. Her yemek diye feryat ettiklerinde, kendilerine açlığa faydası olmayacak ve onları beslemeyecek olan zehirli dikenlerden yemek verilir. Fakat bunları sindiremezler. Hemen akıllarına dünyada yemekleri hazmetmek için içtikleri şarap gelir. Şarap isterler. Kendilerine şarap olarak dikenli bardaklarda irin verilir. Onlar irini ağızlarına yaklaştırdıklarında dikenler yüzlerini yırtarlar. İçtikleri midelerine indiği vakit, midelerini parça parça eder. Cehennem bekçilerini çağırıp; “Ne olur, Allah (cc)’a dua et de bir gün olsun azabımızı hafifletsin.” Diyerek yalvarırlar. Bunun üzerine cehennem zebanileri onlara; “Sizlere açık delillerle peygamberler gelmedi mi?” diye sorarlar. Onlar da; “Evet geldi, ancak biz inanmadık” diye cevap verirler. Zebaniler, öyle ise şimdi yalvarım yalvarabildiğiniz kadar. Kafirlerin duası boşunadır, derler. Onlar “Bize Malik’i çağırın” derler. Malik’i çağırdıklarında onlar Malik’e; “Rabbimiz, hakkımızda iyi bir hüküm versin” derler. Malik; “Siz burada kalacaksınız” der. (Bunların bu yalvarışları ile Malik’in olumsuz cevap vermesi arasında tam bin yıl geçer.) Bu sefer kendi kendilerine “Biz en iyisi Allah(cc)’a yalvaralım. Çünkü bizim için Allah’tan daha hayırlısı yoktur” derler. Allahu Teala’ya; “Ey Rabbimiz! Şikayetimiz üstün geldi. Biz, sapıklıkta kaldık. Bizi, cehennemden çıkar. Bir daha isyana dönersek o zaman biz zalimlerden oluruz” derler. Allah onlara; “Sesinizi kesin, bir daha konuşmayın!” diye buyurur. İşte o vakit onlar gerçekten kendileri için iyilikten ümit olmadığını anlarlar. Hasret, pişmanlık içinde kalırlar.

Dendiğine göre cehennemdeki yılan ve akreplerin sokmalarından dolayı duyulan acı bin yıl devam eder.

Cehennemin korkunçluğu ile ilgili olarak çok sayıda ayet ve hadis vardır. Peki üç günlük dünya için değer mi acaba? Vücudumuzun her hangi bir yeri yandığında günlerce, belki de haftalarca acısından kıvrınır dururuz. Ya şu korkunç cehennem ateşine nasıl dayanacağız? Bu dünyada ölüm var. Ölüm ile beraber o acı da sona erer, ama öbür dünyada ölüm de yok.

Allah bizden çok şey istemiyor. Ona kul olmamızı, emirlerini yerine getirmemizi, ona itaat etmemizi istiyor. Buna karşılık da bizi nimetlendireceğini söylüyor. Biz insanlar ne yapıyoruz? Birkaç günlük dünya hayatının geçici, beş para etmez eğlencesine dalıyoruz. Yetmiş, seksen yaşında bir insanı getirin, otursun ve hayat hikayesini anlatsın. Göreceksiniz ki tüm hayat hikayesi ya bir gün ya da daha az sürer. İşte onun tüm yaşamı o bir gündür. Çünkü yaşadıklarının hepsi mazi olup geride kalmıştır.

Geç olmadan aklımızı başımıza alıp hayatımızın geri kalan kısmını Allah yolunda geçirelim. Ona ibadet ve itaat edelim. Bizi kınayanların kınamasından çekinmeyelim. Onların bize verecekleri eziyet, cehennemden bir anına bile bedel olamaz. Dilerim Rabbim bizi cehennem azabından korur.

-Teyze, teyze! Ne oldu, aman Allah'ım!

-Fenalaştı, hemen su getirin, çabuk olun!

-Teyze, teyze kendine gel!

Evde bir anda koşuşturmaca başlamıştı...

26.BÖLÜM

-Kim o? Diye sordu genç kız, çalınan zil üzerine.

-Benim, açar mısınız, diye nazikçe cevap verdi Zehra.

Aldığı cevapla kapıyı hafifçe araladı genç kız. Araladığı kapıdan kapı önündekileri dikkatlice süzdü önce. Yüz hatları değişmeye başlamıştı. Kapıyı tam olarak açtı.

-Buyurun, kimi aramıştınız, diye donuk bir ses ve soğuk bir yüz ifadesi ile sordu.

-Biz camide Kur'an-ı Kerim dersi veriyoruz. Bu münasebetle cami komşularımızı bir ziyaret edelim dedik.

Aldığı cevap hoşuna gitmemişti genç kızın. Karşısında duran üç tesettürlü bayanı tekrar dikkatle süzdü. Ellerini pantolonunun cebine koyarak karşısındakini küçümser bir eda ile;

-Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum. Tanımadığımız kimseleri de evime almam, dedi.

Genç kızın cevabına Zeynep hanım yumuşak ve şefkat dolu bir ifade ile;

-Kızım biz tanışmıyorsak bile böylece tanışmış oluruz, dedi.

Zeynep hanımın bu sözüne sinirlenmişti genç kız:

-Nerden kızın oluyorum?! Hem biz, sizin ne bizi ziyaret etmenizi ne de sizin ile tanışmayı istemiyoruz. Biz, sizin düşüncenizde insanlar değiliz. Ayrıca biz çocuklarımızı camiye göndermiyoruz. Bunun için bizi ziyaret etmenizin gereği yok.

Hava bir anda buz kesilmişti. Genç kız olmadık şekilde tepki göstermiş, hatta kendilerini küçük düşüren sözler sarf etmişti. "Neden acaba?" diye düşündü Zehra. "Herhalde bunlar da yapılan iftiraların etkisinde kalmışlar" diye mantık yürüttü. Sonra; "Hayır, sizinle aynı görüşten değiliz, demişti. Demek mesele başka... belki de hakkımızda yalan ve dedikodularda bulunanlardan birileri de bunlar... her şeye rağmen buradan güzel ayrılmalıyız" diye düşündü ve sakin bir şekilde;

-Çocuklarınızı göndermiyor olabilirsiniz. Biz sadece sizleri ziyaret ederek tanışmak istiyorduk, dedi.

Aldığı cevap ile daha da pervasızlaşmıştı:

-Gidin buradan, bir daha da gelmenizi istemiyoruz.

Bu arada içerden bir genç kız daha gelmişti. Ağzındaki çikleti şapırdatarak olanları izliyordu. Belli ki evde ikisinden başka kimse yoktu. Zehra tekrar şansını denemek için;

-Yanlış düşünüyorsunuz, oturup konuşsaydık inanıyorum ki fikrinizi değiştirdiniz. Böyle önyargılı davranmanız gerekmiyor. İnsanlar tanışıp konuşurlarsa hakikati anlarlar, dedi.

Zehra'nın bu güzel yaklaşması genç kızını daha çok sinirlendirmiş olacak ki arkadaşına dönerek, "İçeri girelim" deyip onu içeri aldı. Kapıyı kapatmadan tekrar Zehra ve diğerlerine dönerek;

-Biz o hakikati anlamak istemiyoruz. Bunun için de bir daha gelmeyin, diyerek kapıyı kapattı.

Kapanan kapının ardından "Peki, iyi günler" demeyi ihmal etmedi Zehra.

Oradan ayrılırlarken suskundu üç arkadaş. Geçen seferki ziyaretleri çok güzel geçmişti. Ama olsun hep güzel gidecek değildi ya!.. Allah Resulü (SAV) de tebliğ çalışmalarında defalarca kovuluyordu. Bir çadırdan kovulduğunda hemen diğerine gidiyor, oradan da kovulduğunda bir diğerine gidiyordu. Muhakkak ki O'nun takipçilerinin de başına bunlar gelecekti. Önemli olan davetçinin görevini yerine getirmek için çaba sarf etmesi idi. Hidayet Allah'ın elinde idi.

Suskunluğu Zehra bozdu:

-İnşallah bu ev halkını bir daha ziyaret edeceğiz. Hatta kovulsak tekrar geleceğiz. Bizim kovulmamız, azmimizi kırmamalı, bilakis şeytana ve onun yardımcılara karşı daha kararlı ve azimli bir şekilde mücadelemizi sürdürmeliyiz. Bu insanları yoldan çıkaran şeytan ve onun arkadaşlarıdır. Bu insanlara yardım etmeliyiz ki, şeytan ve onun arkadaşlarını yenebilsinler. Bunun için ziyaretlerimizi sürdüreceğiz, diyerek yavaş yavaş ilerleyerek kapıdan çevrildikleri evden sonra birkaç sokak ötedeki şehit ailelerinden birini ziyarete gittiler. Ev sahibesi onları çok güzel karşılayıp içeri buyur etti.

-Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Gelişinizle bizi memnun ettiniz.

-Hoş bulduk, Allah razı olsun, diye mukabelede bulundu Zehra.

Karşılıklı hal hatır sormalar ve iltifatlarla sohbete başlamışlardı. Ev sahibesi 28-29 yaşlarında üç çocuk annesi idi. En büyük çocuğu kızdı. Sekiz yaşlarındaki Yasemin, hem okula gidiyor, hem de camide ders görüyordu. Annesi Münevver hanım, kızının camiye gitmesi ile mesrur oluyordu. Münevver hanım eşini bir yıl önce menfur bir saldırıda şehit vermişti. Eşinin şehadetinden sonra üç çocuğu ile yalnız yaşıyordu. Yaptığı el işleri ve mü'min kardeşlerinin yardımları ile geçimini sağlamaya çalışıyordu. Zor şartlarda yaşamasına ve sıkıntılara rağmen Münevver hanım, kanaatkar ve şakire kullardan idi. Temiz fitratı ve güzel imanı ile nurlu bir yüze sahipti. İslam'a olan bağlılığı, haliyle onu azimli, sebatkar, kararlı kılıyordu. Cami

hocalarını çalışmalarından dolayı takdir ediyor ve çok seviyordu. Kendisi de başka bir camiye gidip ders veriyordu.

Zehra ve diğer hocalar her fırsatta onu ziyarete gidiyor, karşılıklı sohbet yapıyorlardı. Bugün de programlarında vardı. Ayrıca üzücü hadiseden sonra Münevver hanımı ziyaret onları biraz ferahlatacaktı.

Karşılıklı güzel iltifat ve latifelerden sonra konu cennetten açılınca Zeynep hanım hadislerle cennetten söz etmeye başladı:

-Sevgili Peygamberimiz buyuruyor ki: “Bir tellal; “Ey cennet ehli! Size artık hastalığı olmayan devamlı bir sıhhat, ölümü olmayan ebedi bir hayat, ihtiyarlığı olmayan ebedi bir gençlik ve sonu gelmeyen ebedi nimetler vardır” diye nida eder.” Diğer bir hadislerinde de şöyle buyuruyor; “Cennetin duvarları bir kerpiç altından, bir kerpiç gümüştedir. Toprağı zaferan ve çamuru ise misktedir. Cennet ırmakları misk tepelerinin veya misk dağlarının eteklerinden çıkar.” “En düşük bir cennetlinin süs ve mertebesi, ziynetleri bütün dünyanın süs, ziynetleriyle karşılaştırılırsa Aziz ve Celil olan Allahu Teala’nın ahirette bu süsü bütün dünya süs ve ziynetlerinden daha üstün gelirdi.”

“Cennetlikler cennete, cehennemlikler de cehenneme gidip herkes yerini aldıktan sonra, bir tellal, cennetliklere hitaben: “Ey cennet ehli! Allahu Teala’nın size bir vaadi var. Onu yerine getirmek ister.” Diye seslenişte bulunur. Cennetlikler: “Rabbimizin bize olan vaadi nedir? Bizim sevaplarımızı ağır getirmede mi? Bütün bu nimetleri vermedi mi? Daha ne kaldı,” derler. Bunun üzerine Allahu Teala, aradaki perdeyi kaldırır. Böylece cennet ehli onun cemaline bakarlar. O’nun cemaline bakmaktan daha güzel ve zevkli bir şey onlara verilmemiştir.”

“Cennete giren, nimetlere erişir. Darlık çekmez. Elbisesi eskimez, gençliği yıpranmaz. Cennette gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, akla ve hayale gelmeyen nimetler vardır.”

Hadisleri okuyarak cennet ehlinin halinden ve nimetlerinden söz ederek tatlı bir sohbe dalmışlardı. Zeynep hanım hadislerle en doğru haberleri veriyordu. Zehra hatırladığı birkaç ayeti de okuyarak sohbeti renklendirdi. “Orada onlara altlarından ırmaklar akan cennetler vardır. Onlar orada ebedi kalacaklardır.”, “... Onların orada sözleri selamdır...”, “... Onlar orada karşılıklı tahtlar üzerindedirler...”. “... Baldan, süttten nehirler vardır...”

Münevver hanım da hatırladığı kadarı ile bir hadisi anlatmaya çalıştı.

-Hatırladığım kadarıyla Allah Resulü (SAV) bir hadislerinde; “Cennete en son giren (cehennemde cezasını çektikten sonra) şahsa: “Gözünün gördüğü kadarı senindir, diyor Allah. Adam cennete girerken Allah tekrar ona “Dünya ve onun içindekileri kadar olanın hepsi senindir.” Diyerek onu cennete koyuyor.

Sultan;

-Biz insanlar, çok cahil ve zalimiz, dedi. Bu üç günlük dünyayı ve içindekileri sonsuz bir hayata tercih ediyoruz. Dünyaya meyledip ahireti unutuyoruz.

Münevver hanım;

-Öleceğimizi ve elimizde hiçbir şey kalmayacağını bile bile, dedi.

-Allah bizi, O'na itaat edip hakkıyla ibadet edenlerden eylesin. Dünyada da ahirette de güzellikler versin. Allah Resulü (SAV); "Dua edip cenneti istediğinizde Firdevs Cennetini isteyin. O cennetlerin en üstünüdür." Diyor. Biz de; "Ya Rabbimiz, bize Firdevsi ver" diyerek dua ediyoruz.

-Beni bugün çok memnun ve mutlu ettiniz. Allah da sizi mutlu etsin.

-Biz de çok memnun ve mutlu olduk. Bilhassa geri çevrildiğimiz evden sonra senin güler yüzünle karşılaşmamız, Allah'ın zorluktan sonra verdiği güzelliştir. Yeter ki Allah'a olan güvenimiz sarsılmasın.

-Sizi geri çevirenler, sizi tanımıyorlar. Tanısalardı, kesinlikle sizleri başları üzerinde ağrırlardı. İslami Cemaat, Allah'ın bu topluma bir hediyesidir, ama kıymeti bilinmiyor.

Sultan;

-Biz, tüm Müslümanları kardeş kabul ediyoruz, dedi. Onlar bize dil uzatsalar da, bizi kötüler de, bize başka gözle baksalar da... Biz onları kardeş görüyoruz. Ve kesinlikle de küfrün oyununa gelip onlara karşı tavır almayacağız.

Zehra;

-Umarım, onlar oyuna gelmezler. Türkiye'deki İslami cemaatler arasında kardeşlik bağları güçlenir ve vahdet oluşur. Biz, bunun için hep dua ediyor ve elimizden geleni yapıyoruz, dedi.

Kapının çalması ile Münevver hanım kapıyı açmak için odadan çıktı. Yasemin okuldan gelmişti. İçeri girer girmez heyecanla konuşmaya başladı.

-Anne, anne! Polisler okula geldiler. Öğretmenimizi tutuklayıp götürdüler.

-Nerden gördün, sınıftan mı aldılar?

-Yok yok onu çağırdılar, aşağı indi, onu götürürlerken pencereden gördük. Onu onu dolmuşa bindirdiler! Anne, öğretmenimize ne yapacaklar, onu hapse mi atacaklar?

-Bilmiyorum kızım.

-Anne! Öğretmenimizi hapse atmasınlar. Ben polisleri hiç sevmiyorum.

-Neden?

-Camiye gelip bizi kovuyorlar, dövüyorlar. Hocalarımıza kızıp onlara siyah sopalarla dövüyorlar. Öğretmenimizi de yakaladılar. Ben onlara sevmiyorum. Hiç sevmiyorum.

Münevver hanım, kızının anlattıkları ile hüzünlenmişti.

-Bak misafirlerimiz var.

-Kimdirler?

-Odaya git görürsün.

Heyecan ile içeri giren Yasemin, içerdekileri görünce utanarak geri kaçıp annesine;

-Anne içerde hocalar var, dedi.

-İyi ya kızım yanlarına gidip hoş geldiniz de.

Omuz silkerek;

-Utaniyorum, ben açım, dedi.

Kızına yemek hazırladıktan sonra misafirlerin yanına geçti Münevver hanım.

-Yasemin'in öğretmenini yakalamışlar.

Zehra;

-Kimmiş öğretmeni? Dedi.

-Bilmiyorum, ama tahminimce İslami Cemaattendir.

Sultan;

-Bunların İslam'a hiç tahammülleri yok, dedi.

Zehra;

-Merak etmeyin, zalimin zulmünde boğulacağı gün yakındır, diyerek sohbetlerine devam ettiler.